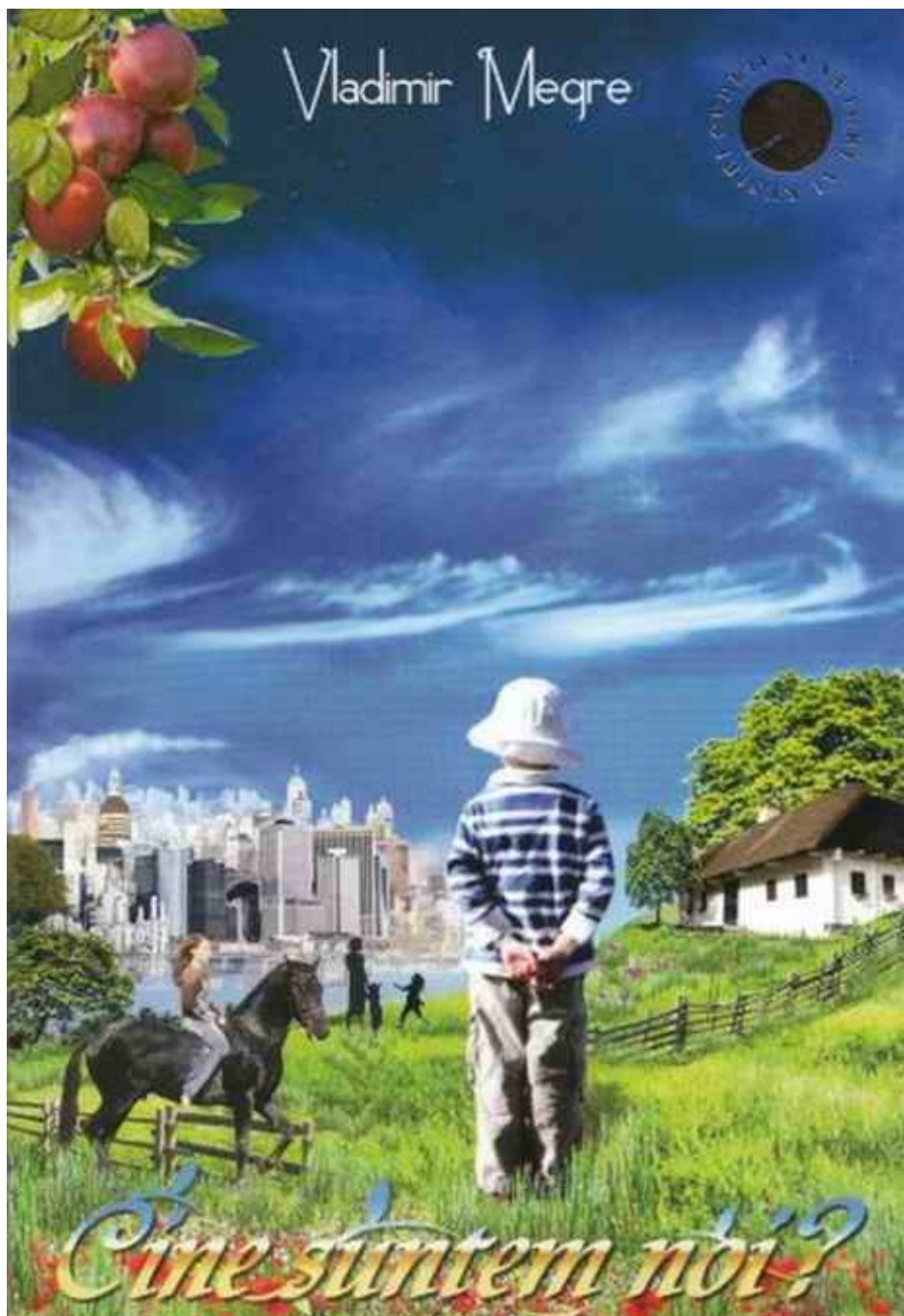

Vladimir Megre

VLADIMIR MEGRE

Cine suntem noi?

*Cartea a cincea din seria
„Cedrii Sunători ai Rusiei”*

***După afirmațiile Anastasiei, în
texte au fost introduse combinații de
litere și aranjamente de cuvinte care au
influență binefăcătoare asupra omului***

***Toate acestea pot avea efect
atunci când, în timpul citirii, auzul nu va
fi deranjat de zgomote produse de
aparaturi sau mecanisme artificiale.***

***Doar sunetele naturale ca susurul
apei, trilul păsărilor, foșnetul frunzelor
în copaci, pot favoriza obținerea unui
efect pozitiv.***

În momentul lansării primei ediții a cărții spusele Anastasiei au fost confirmate în peste 5000 de scrisori

2002 Vladimir Megre

Titlul original al cărții: *Cine suntem noi?*

2008 Editura Dianașă

Traducerea din limba rusă:

Cristian Călugăru – Editura Dianașă

Redactare:

Emil Lorant Codan

Realizarea artistică a copertilor:

Cristian Irimia

Tg. Neamț, 2008

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a
României

MEGRE, VLADIMIR

Cine suntem noi? / Vladimir

Nicolaevici Megre

EDITURA
DIANUȘA

Două civilizații

Noi oamenii, toată viața noastră ne grăbim. Alergăm neîntrerupt, ba-ntr-o parte, ba-ntr-alta și neîncetat aspirăm spre câte ceva. Fiecare din noi își dorește să-și trăiască viața cât mai frumos, iubirea să și-o afle și să-și încropească o familie. Mulți dintre noi or fi aceia care pot obține cele râvnite?

De ce depinde satisfacția sau insatisfacția vieții, succesul nostru sau eșecul? În ce constă sensul vieții fiecărui om și al umanității în complexul ei? *Ce* ne așteaptă în viitor?

Aceste întrebări au existat dintotdeauna, însă nimeni, până acum, nu le-a dat un răspuns concret. Mi-aș fi dorit atât de mult să văd în ce țară vom trăi peste cinci sau peste zece ani și în ce lume vor trăi copiii noștri. Însă nu știm și cu siguranță nu vom reuși să ne imaginăm niciodată, atâta timp

cât ne grăbim și alergăm într-una. Și... unde alergăm, aș vrea să știu?

Chiar de pare incredibil, este totuși, adevărat că primele previziuni detaliate asupra viitorului țării noastre, nu din gura învățaților, analiștilor sau politicienilor noștri le-am auzit, ci din gura pustnicei din taiga – Anastasia. Ea, nu numai că a zugrăvit un strălucitor tablou al viitorului dar, pe deasupra, a mai și argumentat concret compatibilitatea acestuia cu înseși timpurile *generației* noastre. Mi-a prezentat, practic, un proiect al ei de dezvoltare viitoare a țării.

La întoarcerea din poienița în care trăia Anastasia, mergând prin taiga spre râu tot mai solid mi s-a cimentat în minte convingerea că proiectul ei, cu-adevărat, ar putea schimba multe pe lume. De-ar fi să considerăm că tot ceea ce a modelat ea cu gândurile, ulterior, s-a transpus negreșit în viața reală, înseamnă că noi trăim deja într-o țară al cărei viitor nu poate fi decât minunat. Mergeam prin taiga și reflectam la vorbele pustnicei despre minunatul viitor al țării în care, după toate probabilitățile, va apuca însăși generația noastră să trăiască. Într-o țară în care nu vor mai exista regiuni, banditism și boli și în care nu vor mai fi săraci. Cu toate că nu pătrundeam sensul vorbelor ei, în cazul proiectului nu aș fi vrut să pun la îndoială nici măcar o singură vorbă de-a Anastasiei. Dimpotrivă, mi-aș fi dorit să dovedesc în fața tuturor veridicitatea vorbelor ei.

Am hotărât categoric să fac tot ceea ce-mi stă în putință ca să duc la bun sfârșit

proiectul. La vedere totul părea destul de simplu: trebuia doar ca fiecare familie să primească un hectar de pământ ca lot în folosință pe viață, pe care să-și fundeze vatra familiei – micuțul ei colț de patrie, însă detaliile proiectului mi-au acaparat în întregime gândurile. Totul era extrem de simplu și-n același timp, neverosimil.

Și iată că pustnica din taiga și nu specialiștii agronomi, mi-a dovedit că printr-o corectă cultivare a lotului în folosință, doar în câțiva ani, pământul nu va mai trebui îmbunătățit cu niciun fel de îngrășămintă, iar stratul fertil al terenului, se va ameliora armonios de la sine.

Ca mărturie, Anastasia a adus situația din taiga. Taigaua există de mii de ani, pe ea cresc de toate, însă, pământul, acolo nu a fost ameliorat niciodată de nimeni. Anastasia a spus că tot ceea ce crește pe pământ este, de fapt, materializarea gândurilor Divine. Dumnezeu a conceput totul în așa fel încât omul să nu trudească ca să-și facă rost de mâncare. Omul trebuie doar să-și dea silința să pătrundă gândurile Creatorului și să creeze împreună cu El.

Aici și eu aș putea să-mi aduc exemplul personal. Am avut prilejul să vizitez insula Cipru. Aceasta este acoperită, în mare parte, cu sol pietros. Dar nu a fost așa dintotdeauna. Cu multe secole în urmă, pe această insulă creșteau minunate păduri de cedri și arbori fructiferi, în multe râuri curgea apă pură și cristalină, iar insula era raiul pe pământ. Legiunile romane au ocupat insula și au tăiat *cedrii* din care și-au construit, apoi,

corăbii, defrișând pentru asta întregi păduri de pe insulă. Acum, pe cea mai mare parte a insulei crește o vegetație pipernicită, iarba este pârjolită încă de primăvara timpuriu, iar ploile estivale sunt foarte rare și apa dulce insuficientă. Astăzi ciprioții, ca să aibă teren fertil pe insulă, sunt nevoiți să-l care din alte părți cu barjele. Așadar, ce înseamnă asta? Că omul nu a îmbunătățit creația. Dimpotrivă, prin amestecul său, a schilodit-o în mod barbar.

Anastasia mai vorbea și despre pomul neamului¹ care „negreșit va trebui să fie plantat pe fiecare lot de pământ și, de asemenea, ca omul, când moare, să nu fie îngropat în cimitir, ci să-și afle odihnă pe lotul său, în minunata grădinuță de mâinile proprii sădită și grijită. Mormântul să nu-i fie împopoțonat cu niciun monument funebru. Amintirea acelui om să fie vie, nu moartă. Ca amintire familiei, creațiile vii ale omului să-i rămână, doar astfel Sufletul i se va putea rematerializa în grădina-rai terestră.”

Oamenii înmormântați în cimitire nu pot ajunge-n rai. Sufletele lor nu se pot întrupa atâta timp cât familia și prietenii vor continua să se gândească la moartea lor. Monumentul funerar este monumentul morții. Ritualul a fost ticluit de forțele obscure, scopul lor fiind de a întemnița sufletul uman cel puțin pentru un timp. Nici-o suferință și nici-o amărăciune nu a gândit Tatăl nostru pentru ai Săi copii iubiți. Toate

¹ pomul neamului – Anastasia, prin pomul neamului, are în vedere un copac real care să fie plantat ca bază de pornire a fiecărei familii.

creațiile Dumnezeiești sunt veșnice, sunt autosuficiente și sunt – toate – înzestrate cu facultatea de a se auto-procrea. Toate cele vii de pe Pământ, de la aparent banalul firisor de iarbă și până la om, stau mărturie, prin existența lor, armoniei a tot ce este și veșniciei.

Aici, gândesc eu, are dreptate ea. Uitați cum se întâmplă:

Învățații contemporani știu deja și afirmă că gândurile umane sunt materializabile. Ce vrea să spună acest lucru? Că rudele defunctului, gândindu-se la el ca la mort, nu fac altceva decât să-l mențină în acea stare – de mort – chinându-i, prin asta, sufletul. Anastasia susține că omul, mai bine zis Sufletul său, poate trăi de-a pururea. El se poate întrupa în orice clipă într-un corp nou, dar numai în anumite condiții. Pe vatra familiei, întemeiată după proiectul Anastasiei, există aceste condiții. Eu am crezut necondiționat în teoriile Anastasiei despre viață și despre-moarte; să le confirme sau să le contrazică, ar putea probabil, doar învățații inițiați în ezoterism, cu siguranță mult mai pregătiți decât mine.

-Câți vor veni să te contrazică, am spus eu, la care Anastasia îmi răspunde râzând:

- Toate astea, pur și simplu, iată, se petrec chiar acum, Vladimir. Gândul uman este în măsură să se materializeze, să influențeze indicațiile aparaturilor, să presteze evenimente ce vin și să clădească viitorul. Aceasta este dovada clară că acei oponenți, prin tentativele lor de a dovedi precaritatea ființei umane, pe ei se nimicesc, deoarece,

prin ale lor proprii gânduri, pieire-și atrag.

Cei destoinici a lor menire s-o pătrundă și-a veșniciei esență, fericiți vor trăi, de-a pururea reîntrupându-se, deoarece ei înșiși, cu-ale lor gânduri, fericită vecinicie-și plăsmuiesc.

Proiectul Anastasiei a început să-mi placă și mai mult atunci când am întrevăzut prin el oportunitatea economică ce-o oferea și când am început tot mai mult să mă conving că fiecare om, pe vatra familiei sale, de propriile mâini fundată după proiectul Anastasiei, le poate asigura copiilor și nepoților săi existență îndestulătoare. Și nu numai punând copiilor dinainte mâncare bună și locuință. Anastasia a sfătuit ca ocolușul să fie ridicat, riguros, din copaci vii și un sfert din hectarul de pământ să fie acoperit cu pădure. Douăzeci și cinci de ari de pădure înseamnă vreo trei sute de copaci. Peste aproape optzeci – o sută de ani, copacii vor putea fi tăiați și din ei se vor obține aproximativ patru sute de metri cubi de dulapi care, bine uscați și prelucrați în cherestea, astăzi costă cel puțin o sută de dolari pe metrul cub, deci se vor obține în jur de patruzeci de mii de dolari în total. Este de la sine înțeles că nu va trebui doborâtă întreaga pădure, se poate tăia doar o parte necesară, iar în locul rămas gol se vor sădi alți copăcei. Valoarea cumulată a unui lot de acest tip, rânduit după proiectul Anastasiei, poate să atingă milioane de dolari și chiar mai mult, iar a face toate astea este în stare orice familie obișnuită, chiar și cu resurse modeste. Casa, pentru început, poate fi mai

mult decât umilă, bogăția principală o constituie structurarea rațională a lotului. Oamenii mai pricopsiți, deja de pe acum, plătesc bani grei firmelor care se ocupă cu designul peisagistic. În Moscova, antreprizele de acest gen sunt mai bine de patruzeci la număr și niciuna nu stă fără activitate. Pentru aranjamentul cât mai frumos și rațional al unui ar de teren din fața casei, aceste firme cer de la cincizeci de mii de dolari în sus.

Pentru plantarea unui conifer înalt de șase metri se cer și cinci sute de dolari. Cei care vor să trăiască într-un loc frumos aranjat plătesc aceste sume. Plătesc pentru că părinților nu le-a trecut prin cap să întemeieze vatră de familie copiilor. Pentru asta nu este nevoie să fii bogat, ci doar să pui prioritățile în ordinea firească. Cum să-i educăm noi pe copii atâta timp cât noi înșine nu înțelegem aceste lucruri atât de simple? Avea dreptate Anastasia când spunea că educația trebuie s-o începem cu noi înșine.

Și eu am fost asaltat de această dorință: să iau un hectar de pământ, să-mi construiesc casă și - cel mai important - să plantez tot soiul de plante de jur împrejur. Să-mi încropesc colțișorul meu de Patrie întocmai așa cum l-a zugrăvit Anastasia și să fiu înconjurat de multe alte petecele de pământ ale altor oameni tot așa de bine aranjate ca și al meu. Numai așa ar fi venit, poate, Anastasia cu fiul nostru să se stabilească la mine sau măcar în ospetie, apoi nepoții și strănepoții. Probabil că strănepoții or să lucreze în oraș, atunci lasă

măcar să aibă unde să vină să se odihnească. Iar odată pe an, pe 23 iulie, la sărbătoarea întregului Pământ, toată familia să se adune în casă. Eu, pe atunci, cu siguranță nu voi mai fi, însă va rămâne vatra familiei de mine întemeiată, cu copacii care vor crește pe ea și cu grădina. Voi săpa un mic iaz, în el voi pune chitici ca să crească pește. De sădirea copacilor mă voi ocupa cu mare grijă, așa cum a spus Anastasia. Că o să le placă urmașilor cum am făcut sau că or să modifice câte ceva, nu are importanță; important este că, în ambele cazuri, or să mă pomenească.

Să-i rog ca, atunci când nu voi mai fi, să mă pe pământul meu și o să-i mai rog ca mormântul să nu-mi fie însemnat în niciun fel. Fie ca la mormânt să nu vină nimeni și cu ipocrizie să mă bocească. Îndeobște să nu se audă niciun bocet. Mormântul să nu-mi fie împodobit cu piatră funerară ci pur și simplu să răsară din corpul meu și să crească pe pământ iarbă proaspătă și tufișurile și fructe gustoase pentru urmași să rodească. La ce bun piatra funerară? La nimic, tristețe doar. Fie ca ei să mă pomenească cu bucurie și nu cu tristețe când vor veni pe pământul de mine rânduit. Ahh... cum o să-l mai rânduiesc și cum o să mai plantez pe el de toate celea...

Gândurile mi s-au înmănunchiat într-o fericită și grandioasă prevestire. Neapărat trebuia ca, în cel mai scurt timp cu putință, să trec la fapte, s-ajung cât mai repede în oraș, dar mai aveam de traversat această pădure, mai rămăseseră vreo zece kilometri

până la râu. De s-ar sfârși cât mai repede taigaua. Mergând așa îngândurat mi s-a întors în minte, așa din senin, ceea ce auzisem despre pădurile Rusiei, numai că nu mi amintesc acum toate acele cifre, așa că o să vă prezint aici datele pe care le-am memorat dintr-o statistică:

„Pădurea - tipul preponderent de vegetație în Rusia - ocupă 45% din teritoriu. Rusia deține cele mai mari rezerve forestiere din lume. În 1993 suprafața împădurită a fondului silvic era de 886,5 milioane de hectare, iar rezerva cumulată de 80,7 miliarde, ceea ce, de fapt, reprezintă 21,7% respectiv 25,9% din rezerva mondială. Faptul că a doua cifră este mai ridicată decât prima stă mărturie că Rusia dispune de păduri mai mature și mai mănoase decât restul planetei în întregime.

Pădurile joacă un rol vital în echilibrul gazelor din atmosferă și în reglarea climatului planetar. Calculând o balanță globală a pădurilor Rusiei, B.N. Moiseevici a stabilit pentru dioxidul de carbon o valoare de 1789064,8 mii de tone și pentru oxigen 1299019,9 mii de tone. Zilnic, pădurile Rusiei leagă 600 milioane tone de dioxid de carbon. Migrația acestor gigantice volume de gaze stabilizează considerabil compoziția gazoasă a atmosferei și clima planetară”.

Așa stau lucrurile! Unii vorbesc cum că Rusia ar fi pregătită pentru o misiune deosebită, însă eu zic că această misiune nu a fost doar prefigurată - ea se desfășoară deja.

Așadar, oamenii de pe întreaga

planetă, care în măsură mai mică, care în măsură mai mare - nu are importanță - respiră aerul Rusiei. Respiră oxigenul emanat de această pădure, iar eu mă plimb liber prin ea. Interesant - oare această pădure le dă oamenilor de pe Pământ numai oxigenul sau le mai oferă și altceva, tot atât de important?

De data asta, taigaua prin care mergeam de unul singur, nu-mi mai inspira, ca înainte, senzația de neliniște. Senzația era aceeași care te încearcă atunci când te plimbi printr-un parc lipsit de pericole. Sigur că prin taiga nu se întind alei ca-n parc, pe alocuri cărăruia este mărginită de ramuri de copaci, pe alocuri de tufișuri dese, înă de data asta nu mă mai deranjau.

Trecând pe lângă tufișurile cu fructe de pădure, am cules mure și zmeură, le-am observat cu interes și am remarcat că o parte din fructele aceluiași arbust nu erau asemănătoare între ele ca aspect exterior. Cât de diversă este vegetația... niciun peisaj nu se repetă.

Pentru prima dată am privit la taiga cu mai multă atenție și mi s-a părut mai bună. Cu siguranță, senzația s-a materializat și în urma conștientizării faptului că în această taiga s-a născut și trăiește, undeva într-o poieniță, micul meu fiu și Anastasia - femeia a cărei întâlnire mi-a schimbat complet viața.

În nesfârșita taiga prin care mergeam acum se află poienița Anastasiei pe care ea n-ar părăsi-o niciodată și pe care, nici pe cel mai șic apartament, nu ar schimba-o. Pare pustie poienița ei: nu tu casă, nu tu sarai, comodități de viață de niciun fel, dar ea,

imediat ce ajunge, se luminează și se bucură ca un copil. Aceeași senzație m-a cuprins și pe mine când, pentru a treia oară, am vizitat poienița Anastasiei. A fost ca și cum m-aș fi întors acasă după un drum obositor.

Ciudate lucruri se mai petrec prin lumea noastră... De milenii, în societatea umană, fiecare se zbate pentru fericire și, chipurile, pentru bunăstare, dar dacă ar fi să privim mai cu atenție, fiecare om care trăiește în centrul orașului civilizat și modern, tot mai adesea este vulnerabil. Ba se prăpădește într-un accident rutier, ba îl jefuiesc, ba se agață de el tot soiul de boli. Fără farmacii deja nu mai poate trăi... deseori se întâmplă ca, dintr-o decepție, să-și facă singur seama. Iar cazurile de sinucidere, paradoxal, tocmai în țările super-dezvoltate sunt în continuă creștere.

Mame din toate regiunile se prezintă la televiziune și vorbesc: „nu avem cu ce ne hrăni copiii și familiile ne flămânzesc”.

Anastasia trăiește cu copilașul ei în taiga, întocmai ca într-o altă civilizație. Nu pretinde nimic de la societatea noastră. Nici miliția și nici alte forțe ale ministerului de interne nu-i sunt ei necesare. Ca și cum acolo în taiga nici ei și nici copilului nu li s-ar putea întâmpla niciun rău.

Într-adevăr, noi trăim în două civilizații diferite, iar ea ne îndeamnă să luăm ce-i mai bun din aceste două lumi, *doar atunci* se va schimba modul de viață al multor oameni de pe Pământ și va lua naștere o nouă civilizație umană fericită. Această nouă societate umană va fi foarte neobișnuită. Iată, de

exemplu...

Cunoașteți Universul la gust

Mult timp nu am putut să accept faptul că Anastasia își creștea, fără să-și facă griji, copilul încă sugar, de unul singur. Ori la dosul unui tufiș, direct în iarbă, ori în vecinătatea ursoaicei tolănite, ori lângă lupoaică. Eram deja convins că nici-o fiară nu se va atinge de el, dimpotrivă, toate îl vor proteja până la ultima. Însă de cine? Devreme ce toate fiarele îi sunt ca niște dădace, atunci de cine să-l apere? Nu mi se părea deloc normal ca un sugar să fie lăsat singur, așa că am încercat s-o conving pe Anastasia să n-o mai facă și i-am spus:

- Dacă fiarele nu-l ating pe copil, asta nu înseamnă că nu i se poate întâmpla o altă nenorocire.

Anastasia mi-a răspuns:

- Nu pot să-mi imaginez, Vladir nir, la ce nenorocire gândești tu.

- Multe nenorociri li se întâmplă copilașilor mici neajutorați. De exemplu, se urcă pe-o movilită și cade jos. Ar putea să-și scrântească un picioruț sau o mânăuță.

- Înălțimea pe care copilul o poate atinge de unul singur nu-i poate pricinui niciun rău.

- Dar dacă înghite ceva toxic sau veninos? Copilul încă mic nu are discernământ, duce orice la gură. Și nu mult îi trebuie să se otrăvească. Cine o să-i facă spălături gastrice caz de ceva? Prin preajmă nu văd doctori, iar tu nu ai clistir ca să-i golești mațele dacă se otrăvește.

Anastasia, la acestea, mi-a răspuns

râzând:

- La ce să-i fac clismă, Vladimir? Intestinul se curăță și în alt mod, mult mai eficace decât clisma.

- Cu ce?

- Vrei să încerci? Ție tocmai bine o să-ți facă, acum o să-ți aduc niște ierburi...

- Așteaptă, nu-i nevoie, am înțeles. Ai de gând să-mi dai ceva care să-mi deranjeze stomacul.

- Stomacul tău de mult a fost deranjat. Însă buruiana, toate cele de prisos din stomacul tău le va scoate afară.

- Înțeleg. În astfel de cazuri tu-i dai copilului niște ierburi care să-i provoace diaree. De ce să-i faci așa ceva, de ce să-l supui la o tortură de asta?

- Nici pe departe nu e așa. Iar copilașul nostru nu mănâncă nimic neprielnic. Copiii, mai ales sugarii, sunt învățați cu laptele mamei și nu vor mânca niciodată nimic altceva în cantități mari. Iar fiul nostru poate doar să guste o pomișoară sau o buruiună. Dacă este toxică, i se va părea amară și prin urmare, nu-i va plăcea și o va scuipa. Dacă apucă să mănânce puțin, îl va durea stomăcuțul și va vomita. Pe viitor, însă, își va aminti și nu o va mai atinge. În acest fel, el va cunoaște pământul întreg, nu din vorbele cuiva, ci după gust. Și lasă să-ncerce fiul nostru Universul la gust.

În fine, cred că are dreptate, până acum nu i s-a întâmplat nimic rău copilașului. Și am avut ocazia să mai văd altceva: fiarele dimprejurul poieniței Anastasiei își dresează

sau își învață odraslele cum să se raporteze omului. Mai demult gândeam că anume Anastasia le dresa, dar acum m-am convins că ea nu-și pierde vremea cu așa ceva.

Iată ce-am văzut într-una din vizitele mele. Stăteam cu toții tolăniți la soare pe marginea poieniței. Anastasia tocmai terminase de alăptat fiul, el se întinse toropit în brațele mamei. Mai întâi a moțăit puțin, sau poate chiar dormea, apoi a început să mângâie cu mânuța o șuviță de păr a mamei, zâmbind. Anastasia se uita la copil și zâmbea și ea timp ce-i șoptea ceva cu glas dulce.

La un moment dat am văzut lupoanca intrând în poiană, urmată de puișorii ei, patru lupoșori micuți de tot. S-a îndreptat spre noi, însă la vreo zece metri distanță s-a oprit și s-a tolănit în iarbă. Puișorii de lup, țopăind în urma mamei, numai ce lupoanca s-a tolănit, s-au îmbulzit cu toții la burta ei. Anastasia a văzut lupoanca-mamă tolănită, s-a ridicat din iarbă cu copilașul în brațe, s-a îndreptat spre ea, s-a așezat jos la vreo doi metri de lupoaică, a privit zâmbitoare la haita de lupoșori și cu voce blândă le-a vorbit:

- Ooo, ce pui frumoși a făcut iubita noastră aici. Unul, negreșit, mare căpetenie se va face, iar fetița, leită mamei fericire o să-i aducă și destoinică rodul mai departe o să ducă.

Lupoanca moțăia, ochii i se închideau galeși, ba de moțăiala, ba de vocea mângâietoare a Anastasiei. Lupoșorii au abandonat pânțelele mamei-lupoalice și au început s-o urmărească pe Anastasia. Un puișor a pășit neîncrezător spre ea.

Lupoaica, toropită de somn, s-a ridicat vioaie în picioare, l-a ridicat în dinți pe lupișorul cel obraznic și l-a aruncat în mijlocul celorlalți. Același lucru l-a făcut și cu ceilalți, cu al treilea și cu al patrulea, care au încercat să se apropie de Anastasia. Pușorii de lup fără de minte și-au continuat tentativele, dar lupoaica nu s-a dat bătută până ce nu i-a cumințit. Doi din ei s-au luat la harță în joacă, ceilalți doi au rămas smirnă cu privirile țintă la noi. Din brațele Anastasiei, copilașul a zărit lupoaica cu lupișorii și s-a răsucit să-i vadă mai bine, apoi a gesticulat nerăbdător cu mânuța, scâncind sunete de chemare.

Anastasia a întins mâna în direcția lupoaicei cu pușori. Doi dintre ei s-au îndreptat nehotărâți spre mâna întinsă a femeii, dar de data asta lupoaica nu i-a oprit, dimpotrivă, i-a îmbrâncit cu botul pe cei doi jucăuși spre mâna Anastasiei. În câteva clipe se găseau deja lângă Anastasia. Unul din ei a început să mozească un deget al Anastasiei, al doilea i s-a urcat cu lăbuțele pe mână, iar ceilalți doi i s-au așezat pe un picior. Vladimir s-a agitat neastâmpărat în brațele Anastasiei, cu vădită intenție să se apropie de puii de lup. Anastasia l-a lăsat în iarbă, iar el, uitând de toți dimprejur, s-a dat la joacă cu lupii! Anastasia, cu un gest blând a mângâiat lupoaică pe ceafă apoi a venit spre mine.

Am înțeles atunci că lupoaica, învățată să n-o necăjească niciodată din proprie inițiativă pe Anastasia, aleargă spre ea doar fă un semn anume și ca acum, la rândul ei,

le-a arătat și odraslelor să facă la fel. Pe lupoaică a învățat-o, probabil, mama ei care, la rândul ei, a fost învățată de mama ei și așa mai departe, din generație în generație fiarele și-au transmis regulile de comportament față de om. Și - necesar de subliniat - un comportament respectuos și tacticos. Și-atunci, celălalt comportament cu omul, adică să-l atace, cine le-a învățat?

În genere, după întâlnirea cu pustnicii din taigaua siberiana, o mulțime de întrebări de tot felul s-au ridicat, întrebări de a căror existență, mai înainte nici nu se putea bănuî. Anastasia nu intenționează să renunțe la modul eremit de viață. Dar... stop! De fiecare dată când mă gândesc la Anastasia ca la o pustnică, cuvintelor „pustnică”, „pustnic” în mintea mea, li se asociază imaginea unui om izolat de comunitate și de sistemul modern de informare. Dar de fapt, ce se întâmplă? Se întâmplă că după fiecare ședere a mea în poieniță la ea, public câte o nouă carte. Carte care este discutată de mulți oameni: tineri, bătrâni, învățați sau călăuze ale diferitelor culte. Prin urmare, nu eu i-aduc informații din societatea noastră omni-informată, ba, s-ar părea că Anastasia îmi pune la dispoziție informații interesante pentru societate.

Așadar, care este adevăratul pustnic? Nu ne-am încălzit noi, oare, în păienjenişul dovezilor sau, mai bine spus, în acele, aparent edificatoare, informații, în timp ce ne-am și rupt de autentică sursă de informație? Poiana Anastasiei, cufundată în profunda taiga siberiană, este un adevărat

centru de informație, un adevărat cosmodrom al unei alte dimensiuni existențiale. Ş-atunci cine sunt eu, cine suntem noi, cine-i această Anastasia? Să aibă vreo importanță acum? Importante, acum, sunt ultimele ei afirmații care se referă la posibilitatea de educație pentru un mod curat de viață al fiecărui om, al fiecărei țări și al comunității obștești în ansamblu, printr-o schimbare efectivă a condițiilor de viață actuale la nivelul fiecărui individ în parte.

Totul este dezarmant de simplu: să primească omul acel hectar de pământ și... Și mai departe, să facă cum a povestit ea, și atunci... Incredibilă, această simplitate... Doar așa va fi însoțit omul pe veșnicie de energia iubirii. Soț cu soție, în iubire vor trăi. Fericiți le vor fi copiii, multe boli vor dispărea, războaiele și cataclisme vor înceta, iar omul se va apropia de Dumnezeu.

Practic, ea propune să fie rânduie multe poienițe ca a ei în preajma marilor orașe. Pentru asta să se folosească, fără niciun prejudiciu, cuceririle tehnologiei contemporane: „Fie ca răul, în folosul binelui să lucreze.”. - a spus ea. Și eu am crezut în proiectul ei. Și am mai crezut și în toate acele miracole care se vor săvârși după ce proiectul ei va fi pus în aplicare. Cea mai mare parte a proiectului am înțeles-o bine, numai că trebuie să mai controlez încă o dată totul cu atenție și să chibzuiesc bine. Proiectul va trebui adaptat specificului fiecărei zone în parte.

Ideile Anastasiei despre lotul de pământ și întemeierea așezămintelor m-au

prins de-a binelea. Îmi doream doar să ajung cât mai repede acasă, să văd și să aud părerea învățaților vizavi de aceste așezăminte și să aflu dacă exista ceva asemănător în lume! Mai întâi vroiam să realizez cât mai detaliat proiectul noului așezământ și apoi să încep să-l pun în aplicare împreună cu cei care vor dori să ia parte. Se înțelege de la sine că, atât eu cât și oricine altcineva, nu puteam lua pe umeri, singuri, o responsabilitate așa de mare. Era clar că pentru a clădi așezământul va trebui să punem umărul cu toții... și doar prin forțele reunite ale multor oameni vom reuși... Va trebui să analizăm împreună informația și să realizăm proiectul unui așezământ obștesc în care să valorificăm și învățăturile trase din greșelile altora.

Visele Aurovill-ului

În primele luni de după întoarcerea de la Anastasia, am cules și am studiat cu mare interes multe informații privitoare la așezămintele ecologice. Majoritatea surselor vorbeau despre analogii de peste hotare. În total, privitor la acest subiect, am adunat informații despre 86 de sate ecologice din 19 țări printre care; Belgia, Canada, Danemarca, Anglia, Franța, Germania, India și altele. Numai că ce-am aflat nu m-a făcut să sar în sus de bucurie. În niciuna din aceste țări nu exista o mișcare populară îndeajuns de extinsă, nu existau așezăminte ecologice în măsură să exercite o influență perceptibilă asupra situației sociale a acestor țări. Unul

dintre cele mai mari și mai cunoscute așezăminte era orașul Auroville din India. Tocmai despre acesta o să și vorbesc mai pe larg.

Orașul Auroville a fost întemeiat în 1968 de către soția părintelui yogăi integrale - Sri Aurobindo - Mirra Richard...

Se presupune că, prin cercetările efectuate de statul indian, nu departe de orașul Pondichery, unde, începând cu anii '40, își desfășoară activitatea Ashram-ul Sri Aurobindo - centrul adeptilor yogăi integrale, populația este în continuă creștere și se dezvoltă un oraș cu cincizeci de mii de locuitori. „Auroville” - care s-ar traduce prin „orașul Aurorii” sau „Orașul aurorii matinale” - ar fi trebuit să realizeze ideea uniunii oamenilor, a comunităților mănate de țelul instituirii unei lumi materiale armonioase care să nu se găsească în stare conflictuală cu lumea spiritelor. Mirra Richard, în manuscrisul său, a declarat: „Auroville va fi un centru de cercetări pragmatice și spirituale - bazele noului proces de metamorfoză a realității umanității unitare”.

Ideea întemeierii orașului în care oamenii să trăiască în armonie cu lumea naturii, în armonia spiritului și a iubirii, a fost susținută de către conducerea statului indian, personal de Indira Gandhi și de UNESCO, a primit sprijin financiar de la guvernul indian și de la nenumărați sponsori. La ceremonia de înființare au luat parte capii de stat a 121 de țări și 23 de state indiene. Minunatul oraș, probabil visul majorității „spiritualilor” lumii, a început astfel să fie

clădit.

Cu toate acestea, după moartea Mirrei Richard în 1973, Satprem - elevul lui Aurobindo - s-a declarat pe neașteptate contrar orașului Auroville, afirmând că acesta era doar „o afacere comercială”. Ashram-ul Sri Aurobindo, deținând controlul asupra celei mai mari părți financiare a „afacerii”, a pretins a-și impune autoritatea asupra a tot ce se petrecea în oraș, însă locuitorii, considerând orașul lor ca fiind un drept comun al întregii umanități, i-au negat Ashram-ului dreptul autoritar. Acest gest a dus la o crâncenă confruntare între adepții spirituali ai Ashram-ului și cei ai Auroville-ului. În conflict nu a fost antrenat doar planul spiritual, acesta a afectat în mod deosebit planul pragmatic. În 1980, guvernul Indiei s-a văzut nevoit să ia o hotărâre prin care Auroville ieșea de sub controlul comunității lui Sri Aurobindo. În oraș s-a instalat o garnizoană completă de poliție. Situația creată în Auroville a pus în criză atât mișcarea generală, cât și învățăturile lui Sri Aurobindo.

Astăzi, în Auroville trăiesc în jur de 1.200 de locuitori, în loc de 50.000 (sau mai mulți) după cum estimaseră inițial organizatorii. În regiunea în care este situat, se presupune că ar trăi în total (împreună cu locuitorii băștinași ai altor 13 sâtucuri) vreo 30.000 de persoane. Este posibil că motivul eșuării visului aurovillean să stea tocmai în această situație: aurovilleanul, prin dispoziție legală, are dreptul să-și ridice casă, doar că juridic, pământul pe care se află casa îi

aparține orașului Auroville. Pământul este muncit prin eforturile și cu mijloacele aurovilleanului, însă în numele Auroville-ului. În acest caz, drepturile depline le deține Auroville-ul ca oraș, în timp ce locuitorii săi, niciunul în parte, nu are drepturi depline. Fiecare locuitor depinde de oraș.

De proiect s-au ocupat oamenii, acei oameni care se consideră ei înșiși înalt spirituali. Este evident că și în cazul spiritualității există o a doua față a medaliei.

Actuala situație a Auroville-ului m-a amărât și m-a deprimat profund. Nu pot spune că s-au ivit, de aici, îndoieli privința proiectului Anastasiei, totuși mintea mi-a fost invadată subit de gânduri negative. Dacă a eșuat ideea unui așezământ de acest tip în India - țară căreia puțin îi lipsește să fie socotită lider spiritual în sensul înțelegerii existenței umane - și dacă a eșuat chiar în pofida sprijinului financiar partea guvernului indian, din partea UNESCO și a sponsorilor din diferite țări, atunci cum să prevezi toate bețele-n roate ce-i vor fi puse Anastasiei, mai ales că este singură? Și chiar să presupunem că nu va fi tocmai singură că o comunitate de cititori care-i împărtășește punctele de vedere, se va strădui să calculeze, să se gândească și să prevadă. Chiar și-n acest caz, riscul să falimenteze există din moment ce nimeni nu are o experiență anterioară.

De-ar ști cineva - măcar un om - unde se află acea piatră de hotar pe care s-ar putea clădi o existență fericită fiecărui om în parte și societății umane, în întregul său fără îndoială că o existență fericită ar fi fost deja

construită undeva a lume. Dar nu există! În nici-o țară nu există! Există doar experiențe negative. Pe cea pozitivă, unde s-o cauți? „În Rusia!” – a răspuns Anastasia.

Prevestitorii noii civilizații

„Rădăcinile noului minunat viitor sunt grădinarii (dacinicii) ruși” – aceste cuvinte au răsunat singure înăuntrul meu. Anastasia, în acel moment, nu era în preajmă. Într-o clipă mi-am amintit entuziasmul și bucuria cu care vorbea ea despre dacinicii ruși cu patru ani în urmă. Anastasia este convinsă că tocmai mulțumită lor nu s-a produs catastrofa planetară în 1992. Astfel s-a făcut că tocmai în Rusia s-a declanșat această minunată mișcare care a cuprins bună parte a Pământului... Mi-amintesc cum vorbea ea despre asta:

„... Milioane de perechi de mâini umane, cu dragoste au atins pământul. Și anume cu mâinile proprii iar nu cu tot felul de mecanisme. Rușii au atins cu blândețe Pământul pe micile or parcele de pământ. Și el a simțit. A simțit Pământul atingerea fiecărei mâini în parte. Chiar de este așa de

mare, Pământul este foarte simțitor. Și a mai găsit putere în el – Pământul – pentru a mai răbda.”

Pe-atunci, cu patru ani în urmă, nu am luat în serios aceste afirmații, acum însă, după ce am aflat despre nenumăratele tentative ale oamenilor din diferite țări ale lumii de a întemeia așezăminte ecologico-spirituale, am înțeles... În Rusia, fără proclamații trâmbițate, sloganuri publicitare sau intervenții pompoase există, în fapt, unul dintre cele mai vaste proiecte cu adevărat semnificative pentru umanitatea întreagă. Pe fondul mulțimii de asociații dacinice din Rusia, vestea despre așezămintele ecologice de prin alte țări îmi sună ridicolă.

Judecați voi singuri: stau cu mormanele de articole și culegeri de informații în față, toate acestea dezbat problema în cel mai serios mod și se întreabă cât ar trebui să trăiască omul în satele ecologice? Și au stabilit că nu mai mult de 150 de ani. Însemnătatea cea mai mare le este dată organelor de conducere ale așezământului și instruirii duhovnicești.

În Rusia, deja de ani de zile, există cooperativele de dacinici iar fiecare numără câte 300 de familii, uneori chiar mai multe. Aceste asociații sunt prezidate de câte un om sau doi, de cele mai multe ori pensionari. Poate fi numit, oare, acest om, conducător? Aduce mai mult a organ de registratură sau a călăuză care îndeplinește cerințele majorității.

Organizațiile centralizate ale mișcării ecologice (dacinice) ale Rusiei, (despre asta

vorbesc datele Goskomstat²-ului din 1997), nu numără mai puțin de 14,7 milioane de familii în posesia loturilor în folosință și 7,6 milioane în posesia grădinilor de zarzavaturi. Suprafața de teren ocupată de ei este de 1.821.000 de hectare. Frecvent, populația cultivă în mod autonom, cartofi, pomi și arbuști fructiferi și legume.

Cu siguranță, analiștii care se ocupă de ani de zile cu studiul proiectelor de așezăminte și sate ecologice, vor să mă convingă că aceste cooperative de grădinari (dacinici), așa cum sunt numite, nu par a fi ecologice. La care aş vrea să le răspund pe loc: secretul nu în denumire stă ci în esență.

Marea majoritatea cooperativelor dacinice din Rusia se bazează pe principiile așezămintelor ecologice. Și chiar dacă nu trâmbițează declarații zgomotoase despre desăvârșirea duhovnicească sau despre necesitatea unei atitudini protective față de natură, dacinicii, prin modul lor de trai, nu prin vorbe ci prin faptele de zi cu zi, își pun în lumină statura lor spirituală. Milioane de copaci au fost sădiți de ei. Doar mulțumită lor, pe sute de mii de hectare pârloage și sterpe sau pe așa-zisele pământuri abandonate, astăzi cresc păduri.

Deseori auzim că în Rusia, o parte a populației aproape că moare de foame. Fac grevă, ba învățătorii, ba minerii, în timp ce politicienii își frământă mințile cum să scoată țara din criză. Nu numai odată, în perioada perestroykăi, Rusia s-a aflat la un pas de catastrofe sociale de proporție. Cu toate

² Goskomstat - Institutul Federal de Statistică.

astea, nimic nu s-a întâmplat. De-ar fi, măcar mintal, să-i scoatem din memoria acestor ultimi ani, pe dacinici și pe-ai lor cartofi, fructe sau legume, iar în locul lor să punem nivelul de nervozitate al omenirii, nu trebuie să fii un psiholog ca să vezi cât de mult a calmat *factorul dacii* apele în societate prin munca lor de pe propriile parcele de pământ. Așadar, ce-am fi pățit noi în 1992, 1994 sau în 1997? În oricare din acești ani ar fi putut avea loc un colosal colaps social. Spre ce ar fi purtat toate aceste evenimente planeta noastră și așa plină până la refuz de armamente aducătoare de moarte?

Și totuși catastrofa nu s-a petrecut. Anastasia a afirmat că o catastrofă globală în 1992 nu s-a petrecut mulțumită dacinicilor Rusiei. Astăzi, după ce-am avut acces la informația care explică fenomenul, eu cred în vorbele ei.

Nu-i așa important, acum, în mintea cărui conducător de țară a luat naștere ideea „semnalului verde” dat mișcării dacinicilor din Rusia, pe atunci încă parte din URSS. Și cu toată probabilitatea, o astfel de măsură s-a luat în Rusia pentru că atunci a purtat un oarecare avantaj. Important este, însă, altceva: mișcarea există! Pe acest fundal apare evidentă posibilitatea de a se atinge o stabilitate în societatea umană, o stabilitate spre care aspiră de mii de ani și nu au putut-o atinge multe popoare de pe toate continentele.

Anastasia susține că mișcarea dacinicilor din Rusia, prin sine va da naștere

unei mărețe etape de metamorfoză și evoluție a comunității umane, „*dacinicii* sunt prevestitorii minunatului viitor ce va veni după ei”. - subliniind prin asta proiectul viitoarelor așezăminte, realizat de ea.

Mie, personal, mi-ar plăcea să trăiesc într-unul din aceste așezăminte... iar acest așezământ să se afle într-o țară înfloritoare... iar această țară înfloritoare să fie Rusia.

În căutarea dovezilor

Rusia viitorului... această minunată țară în care vor avea oportunitatea să trăiască fericite, multe generații viitoare.

Rusia viitorului... această minunată țară care va întoarce întreaga comunitate umană de pe planetă la o viață fericită. Mi s-a înfățișat o Rusie minunată și înfloritoare. Anastasia mi-a arătat viitorul țării noastre. Și, pe loc, mi s-a părut lipsit de orice însemnătate și irelevant cum reușește ea, entuziasta și temerara pustnică din inima taigalei siberiene, să pună la cale călătorii pe alte planete, în viitor sau în trecut. Cum și cu ajutorul căror firișoare nevăzute, împreunează sufletele oamenilor care trăiesc în diferite țări, într-un unic și emoționant avânt spre creație. Cu totul altceva contează: acest avânt există! Poate fi, oare important de unde deține ea toate posibilele informații și cunoștințe despre viața noastră? ... Nu. Nemăsurat de important este efectul real al acestora – oamenii din multe orașe intră în contact cu informația ei, după care plantează

alei de cedri din care se scoate deja uleiul prețios. Din ce în ce mai multe cântece și poezii minunate iau naștere...

Chiar așa! Ea visează câte ceva, eu scriu, iar acel ceva nu întârzie să îmbobocească! Poate părea fantastic, dar toate acestea - miracole la vedere - se transpun în viața noastră reală. De data asta, la minunată țară a visat! I se va împlini, cu adevărat, și acest vis? Musai că se va împlini! Și musai că trebuie ajutată!

Tot mai temeinic m-au încredințat imaginile și vorbele Anastasiei că minunatul viitor va veni și din ce în ce mai mult am început să cred în minunăția lui.

Credeam toate vorbele Anastasiei, dar ca să scriu și să public capitolul despre viitorul Rusiei, nicidecum nu reușeam. Nu a ieșit în cartea trecută „Creația”, iar această carte - a cincea - s-a târăganat tot din vina acestui capitol.

Îmi doream să fiu cât mai realist și convingător. Pentru ca, nu numai eu singur, ci încă mulți alți oameni să mai creadă, să treacă la fapte și să-și clădească un viitor minunat. Dar, cu toate aceste târăgănări și în pofida strădaniilor mele, unele din afirmațiile Anastasiei, tot nu am reușit să le descriu mod plauzibil.

În cartea „Creația” am scris despre ceea ce spunea Anastasia: toată natura care ne înconjoară nu este altceva decât visul materializat al lui Dumnezeu. Dacă omul ar fi în stare să înțeleagă măcar în parte toate acestea, nu ar mai fi constrâns să-și cheltuie constant atâtea forțe pentru a-și procura

hrana, pentru a îngrășa pământul, deoarece pământul se descurcă și singur să-și găsească cele trebuincioase rodului, sau să-și mai cheltuie energia pentru a combate tot felul de boli și dăunători. De-ar fi ca omul să-și elibereze mintea de rutina cotidianității, ar avea neîndoielnic, posibilitatea să se îndeletnicească cu ce-i stă în menire – să creeze laolaltă cu Creatorul, minunate lumi noi. Dar cum ar putea să se încreadă oamenii în ea, cu toată agrotehnologia care există în țara noastră și nu numai... De neconceput, fără îngrășăminte chimice!...

O mulțime de uzine din lume se ocupă cu producerea a tot felul de chimicale imaginabile de împrăștiat pe terenurile agricole. Am încercat, în câteva ocazii, să discut cu specialiștii agronomi, dar de fiecare dată primeam același răspuns condescendent: „Da... raiul terestru ți l-ai putea aduce și pe un hectar de pământ, numai că te așteaptă truda neîntreruptă și cu siguranță vei petrece astfel fiecare zi, una după alta. Fără îngrășămintele chimice împrăștiate pe sol, nimic nu ți se va face acătărea. Nici fără pesticide nu-i cum, potop de dăunători îți vor distruge toate culturile”. La argumentația mea că Anastasia făcea din taiga – acolo unde totul creștea fără mâna omului – un exemplu în acest sens, agronomii au contraargumentat: „Să admitem că este adevărat – crește totul fără intervenția omului. Luându-ne după pustnica Anastasia, am putea înțelege că programa taigalei a fost concepută și aplicată nemijlocit de Dumnezeu? Poate. Doar că

omul nu poate trăi numai cu ce crește în taiga. Uite, de exemplu grădina de legume lipsește și asta deoarece, pentru a cultiva o grădină cu legume, este necesară nemijlocit mâna omului. Singură, grădina nu se va întreține și nici nu va crește”. Mi s-a întâmplat să intru prin magazine cu denumiri de genul: „Totul pentru grădina ta”, „Pomicultorul”, „Grădinarul”. Am intrat și am urmărit cu băgare de seamă mulțimea de oameni care cumpărau sacii cu chimicale. Mă uitam la acești oameni și gândeam: niciodată nu vor crede ei ceea ce vorbește Anastasia, mi se pare lipsit de sens să scriu despre acest viitor al Rusiei – nu vor crede oamenii în el. Nu vor crede, deoarece este legat – acest viitor – mai mult ca orice, de o nouă conștiință, de un alt comportament față de pământ și de ceea ce ne înconjoară. Nu există măcar un om contemporan care să-i poată susține afirmațiile, niciun exemplu concret care să-i întărească afirmațiile. Dimpotrivă, în realitate o contrazic cu toții. Și uite-așa, uzinele continuă să producă otrăvuri împotriva dăunătorilor. A fost realizată o rețea complexă de magazine care comercializează îngrășăminte și chimicale. A fost concepută o știință care studiază pământul și au fost angajați mulți oameni care studiază și cercetează. M-a afectat atât de mult carența de probe întemeiate care să vină în sprijinul afirmațiilor Anastasiei, încât mi-a venit imposibil să mai scriu. Împins de această lipsă de dovezi am hotărât să merg la Innsbruck în Austria. De acolo, tocmai mă sunase directorul unei edituri germane care

mi-a transmis că directorul institutului de bioenergetică, Leonard Hosheneng, mă invita să particip cu povestirea mea despre Anastasia la o întâlnire de medicină alternativă organizată de unele institute europene. Institutul austriac suporta cheltuielile de călătorie și găzduire, în plus era dispus să-mi plătească o mie de mărci germane pentru fiecare oră de intervenție. Nu pentru bani am mers, ci pentru a căuta argumente convingătoare și pe înțelesul multor oameni, argumente pro și contra proiectului Anastasiei și a afirmațiilor ei despre viitorul Rusiei.

Doctorul Hosheneng, cel care m-a invitat să-mi țin prelegerea în fața medicilor, era el însuși medic profesionist provenit dintr-o faimoasă familie de medici de medicină alternativă. Bunicul său a curat familia imperială japoneză și multe alte figuri de relief din lumea politică. Din propria-i inițiativă, clădirea spitalului a fost înconjurată de o serie de hoteluri confortabile în care erau găzduiți mulți bolnavi sosiți din țările europene și un restaurant. Hosheneng, pe lângă toate astea, mai deținea un parc și încă multe alte clădiri în centrul orașului. În ciuda faimei sale de multimilionar și a stilului de viață occidental, în viziunea rușilor foarte sofisticat, Leonard își lua, din câte am aflat, asupra sa munca de vindecare a oamenilor sosiți la el. Întâmpina personal pe fiecare bolnav internat în parte. Numărul pacienților zilnici depășea uneori 50 de persoane iar el era constrâns să lucreze chiar și câte 16 ore pe zi. Uneori se folosea de aparatura

medicală procurată din Rusia.

Mi-am ținut discursul în fața medicilor adunați la Innsbruck dar, conștient fiind că-i interesa numai Anastasia, mai toată prelegerea am vorbit despre ea, doar spre sfârșit am amintit laconic despre proiectul ei, nutrind în sine speranța că voi auzi din partea celor prezenți o acceptare sau o respingere a conceptului. Însă, aceștia nu au aprobat nimic dar nici nu au respins, m-au bombardat doar cu întrebări concrete.

În aceeași seară, Hosheneng a dat un banchet la restaurant. (Eu l-aș fi numit mai mult o simplă cină). Fiecare era liber să-și comande ce poftea, însă ei au rămas sobri, s-au aruncat pe salate, nimeni nu a băut alcool și nici nu a fumat. Nu am comandat nici eu nimic de băut. Dar nu pentru a nu trece drept oaia neagră în fața lor, ci pur și simplu pentru că nu aveam poftă nici de carne și nici de alcool. La oceață cină s-a discutat din nou despre Anastasia. Cu acea ocazie a luat naștere fraza, nu-mi amintesc acum de cine pronunțată: „Minunatul viitor al Rusiei este legat de siberiana Anastasia”. Cuvintele au avut un puternic efect, deoarece pe timpul seratei au fost repetate în diferite limbi de către medicii din Italia, Germania, Franța...

Eu mă așteptam totuși la ceva concret. Cum și, rezultatul căror acțiuni sunt miracolele, nu a reușit nimeni să-mi explice concret. Medicii au discutat mai mult pe baza intuiției lor, însă mie îmi trebuiau dovezi concrete: putea pământul să-l hrănească pe om fără ca acesta să fie nevoit să facă toate acele munci și având ca unic sprijin buna

înțelegere a gândurilor lui Dumnezeu - nevăzutul?

Întors în Rusia mi-au răsunat în memorie cuvintele medicilor europeni și iarăși, de-acuma fără o speranță reală, am încercat să caut dovezi concrete pentru care aș fi fost dispus să mă deplasez acolo unde ar fi fost nevoie. Doar că prea departe nu a trebuit s-ajung. O întâmplare incredibilă, parcă pusă la cale de cineva cu vajnică cerbicie, mi-a adus dinainte nu numai dovezi teoretice, ci chiar unele validări vii și reale ale cuvintelor Anastasiei.

Iată ce s-a întâmplat...

Grădina veșnică

Azi am mers la iarbă verde cu un grup de colaboratori ai fondului „Anastasia” din orașul Vladimir. Ne-am instalat cu toții pe malul pitoresc al unui lac. Femeile pregăteau salate în timp ce bărbații se chinuiau să

aprindă un foc de tabără. Eu stăteam pe malul lacului și priveam la oglinda apei – meditam la ale mele, n-aș putea spune că aveam o stare anume. La un moment dat, Veronica, o țărăncuță dintr-un sătuc de pe lângă orașul Vladimir, îmi spune:

- Vladimir Nicolaevici, la vreo șapte kilometri de aici, pe-un șes se află moșiile unor chiaburi care azi nu mai sunt. Sunt două la număr. De case n-a mai rămas nici urmă, dar au rămas livezile cu pomi roditori. Nimeni nu grijește de pomi, dar ei rodesc în fiecare an. Dau mai multe fructe decât cei din grădinile țăranilor care-i îngrijesc și le pun îngrășăminte la rădăcină. În '76, ger năprasnic a căzut prin aceste locuri, li s-au pârjolit țăranilor livezile, altele tinere au trebuit să sădească, însă cele două livezi de pe imaș nu au fost atinse de ger. Nu au suferit de ger și nu a pierit niciun copac.

- Cum de nu le-a atins gerul? am întrebat eu. Ce soiuri cresc – soiuri rezistente la ger?

- Soiuri ca toate soiurile, cresc. Numai ca pe acele moșii, totul a fost rânduit cu cap... și doar pe un hectar de pământ... Înțelegeți, tot ce crește prin livezile acelea se aseamănă întocmai cu ce-a spus Anastasia din cărțile dumneavoastră. De jur împrejurul lor, cu două sute de ani în urmă, oamenii au sădit cedrii siberieni și stejari de-ai noștri... Și încă ceva – fânul de pe câmpurile acelea este mai mustos și se păstrează mult timp... Dacă vreți să vedeți, am putea merge chiar acum, drumul este de țară, dar mașina de teren străbate până acolo.

Nu-mi puteam crede urechilor. Cine? Cum? La momentul potrivit și în locul potrivit, cine mă fericea cu acest dar? Chiar să fie cu totul aleatorii întâmplările pe care le trăim?

- Hai să mergem!

Drumeagul șerpuia prin lanurile pe care demult se întindea o cooperativă. Am spus lanuri - dar ar fi fost mai propriu spus, imașuri năpădite de buruieni.

- Suprafețele de însămânțat s-au împușinat, ferma agricolă nu mai are bani pentru îngrășăminte. - a comentat Evghenii, soțul Veronicăi.

- Așa că pământul se odihnește. Și nu numai pământul. Păsărelele, în anul ăsta, au cântat. Nu au mai ciripit înainte cu atâta veselie. Ce le face să se bucure așa? Poate că iarba fără chimicale de pe imaș. Înainte de revoluție, prin aceste locuri se ridicau niște sătucuri, o băbuță ne-a vorbit de ele. Astăzi, după cum vedeți, nu a rămas urmă de sătucuri. Iată-le, acolo, nu departe de pe dreapta, fostele moșii ale bogătașilor.

În zare, pe aproape un hectar, se înălțau copaci semeți, îndesați unu-n altul. Acest loc, în inima câmpiilor și imașurilor părea o oază verde virgină, azvârlită așa la întâmplare. Ne-am apropiat și eu am reușit să zăresc printre impunătorii stejari biseculari și printre tufișurile dese, o intrare în oaza din șes. Am intrat pe această poartă și... Înăuntru... Înțelegeți... înăuntru merii cu trunchiurile lor cu coaja toată crăpată își răsfirau în spațiu crengile împovărate de fructe. Nesăpați la rădăcini, nestropiți cu insecticide, crescute în mijlocul buruienilor,

acești meri erau încărcăți cu mere. Iar merele nu erau viermănoase. Unii erau atât de bătrâni ca ramurile li se frânseră sub povara fructelor. Se vedea că erau foarte bătrâni și probabil aceasta le era ultima recoltă de mere.

Nu vor mai trăi mult, cu siguranță, însă la rădăcina fiecărui bătrân măr se iviseră deja, prin iarbă, mici vlăstare de meri tineri. „Și poate că n-or să moară bătrânii meri, mi-a trecut mie prin minte. N-or să piară, până ce nu-și vor vedea învrednicite tinerele vlăstare din sămânța lor ieșite.”

M-am plimbat prin livadă, am gustat din fructe, am moțăit printre stejarii crescuți primprejur și am văzut aievea cum se metamorfozau în lumea reală gândurile omului care a creat această încântătoare oază. Ca și cum l-aș fi auzit gândind: „Iacătă, roată-mprejuru' ogrăzii, stejari am să pui. De ger or ține adăpost ogrăzii și de arșiță în anii de secetă. Păsările cu cuibarele lor, copacii cei mai înalți le vor umbri și vor stârni viermii să mâie-n pom. Aicea, îngustă cărărușa din stejari voi turna, spre malu' apii ca să mâne.

Coroanele lor, stejarii la cer își vor înălța, iar dedesubt alee largă și umbroasă va șerpi”.

Și, pe neașteptate, un alt gând nedeslușit mi-a pus în mișcare prin vene sângele care, acum, pulsa mult mai repede.

Cum de mă necăjea acest gând? Dar, în aceeași clipă!... am înțeleș.

Sigur că da - Anastasia!! Făr' de cusur ai vorbit tu, Anastasia: „Doar de *creația* Sa

atinge-te, și-a Sa *creație* mai departe du-o - numai așa pe Dumnezeu vei putea să-L percepi". Nu prin gesturi, nu prin ritualuri de modă nouă, nu recitând, ci nemijlocit adresându-l-te Lui și gândurilor Sale, vei putea, cu siguranță să înțelegi ale Lui dorințe și-a ta menire. Iată, eu acum mă aflu pe malul lacului de mână omului făcut sub stejari și pot să citesc aievea gândurile acelui om care a zămislit via *creație*. Iar el, *acest* om, acest rus care a trăit aici cu două secole înaintea noastră, cu siguranță că mult mai multe gânduri de-ale Creatorului a cunoscut. Iată și de ce a fost în stare să zămislească creație paradisiacă. A sa grădină, al său leagăn natal.

A murit demult acest rus, însă grădina sa a rămas și dă roade și hrănește copiii din sătucurile învecinate care vin aici toamna să se lăcomească la fructe, să le mănânce sau să le adune pentru a le vinde. Însă tu, rusule, ai fi vrut ca aici să trăiască ai tăi nepoți și strănepoți. De la sine se înțelege că aceasta ți-a fost dorința! De aceea ai și ridicat tu, nu efemer, ci vecinică grădină. Unde-or fi acum ei, ai tăi nepoți și strănepoți? Se pustiește a ta vatră, crește buruiana pe ea, lacul secătuiește, numai aleea - cum de nu a fost năpădită de buruiene? Pe alee, doar iarbă a crescut ca un covor fin. Cu siguranță, încă-i mai așteaptă pe-ai tăi nepoți, de tine plăsmuitul colț de rai, leagănul tău. Se scurg deceniile și secolele, dar ea tot așteaptă și așteaptă. Ei, însă unde-s? Cine sunt ei, acum? Cui slujesc, cui se ploconesc? Cine i-a alungat de-aici?

În Rusia, revoluție mare a fost. Poate că tocmai revoluția este vinovată? Oamenii pornesc revoluțiile atunci când în conștiința lor se schimbă câte ceva esențial. Ce s-a petrecut în mințile contemporanilor tăi, rusule, de ți-au pustiit vatra?

Localnicii ale căror neamuri trăiesc nestrămutate de secole acolo, povestesc cum și-a încropit, bătrânul moșier rus, a sa vatră de familie acolo unde mai 'nainte se afla o zalhana sângeroasă.

Când din cele două sătucuri învecinate, oameni înverșunați de revoluție și înfierbântați de beție s-au adunat și s-au năpustit să-i jefuiască moșia, bătrânul li s-a înfățișat dinainte cu un coșuleț plin de mere... și de carabină cu două țevi și-a găsit sfârșitul bietul de el. Încă din ajun știa omul că avea să-i jefuiască moșia și i-a grăit nepotului - ofițer rus - să lase casa. A fugit nepotul, rezervist și cavalier onorat cu ordinul Sfântu' Gheorghe, a fugit împreună cu ai săi camarazi pe umerii căroră atârnavu puști calibrul „3 linii”³ folosite pe front, iar de sub coviltirul căruței se zărea mitraliera botezată deja în focul războiului. Cu siguranță, acum el este un emigrant și pe-ai săi nepoți și-i crește pe undeva prin lume.

Cresc, rusule, ai tăi nepoți în pământ vitreg, în timp ce în Rusia, pe vatra ta, frunzele copacilor din livadă se unduiesc și rodesc an de an bătrânii meri, uimindu-i pe sătenii din vecinătate cu rodul lor îmbelșugat. De casa ta nici urmă n-a mai

³ 3 linii - pușca de fabricație rusească de la sfârșitul secolului al - XIX-ea” (7,62 mm. echivalentul a trei zecimi din țolul rusesec).

rămas și nici din acareturile din ogradă - au jefuit tot, doar livada continuă să trăiască în ciuda tuturor relelor, trăiește cu speranța că se vor întoarce ai tăi nepoți și se vor înfrupta din cele mai bune mere din lume. Însă tot nu vin și nu se văd.

De ce se întâmplă așa, cine ne constrânge să căutăm prosperitatea în detrimentul bunăstării autentice? Cine ne constrânge să respirăm aerul îmbâcsit de gaze și praf în locul polenului florilor și binefăcătoarelor arome? Cine ne constrânge să bem apa omorâtă cu gaze artificiale? Cine? Cine suntem noi, acum? De ce nu se întorc ai tăi nepoți, rusule, în vatra ta?

Merele din cealaltă livadă erau și mai gustoase decât din prima. Împrejurul livezii fuseseră plantați maiestuoșii cedri siberieni. „Mai demult creșteau și mai mulți, acum au mai rămas doar douăzeci și trei, au spus localnicii.

- În vremurile de restriște de după revoluție, oamenilor, în schimbul muncilor pe moșii, li se dădeau semințe de cedru. Astăzi, nucușoarele le poate aduna oricine vrea. Doar că azi, oamenii locului bat prea violent cedrii cu prăjinile ca să dea jos conurile încărcate cu nucușoare”.

Sădiți cu două sute de ani în urmă de mâna oamenilor, cei douăzeci și trei de cedri siberieni stăteau în rând ca soldații, pavăză vânturilor geroase și apărau încântătoarea grădină. Au fost mai mulți, însă au pierit unul

după altul. În Siberia, împrejurul vlăstarelor de cedri cresc întotdeauna brazi înalți. Cedrul nu rezistă singur vânturilor puternice, rădăcinile sale nu sunt atât de robuste. Și cedrul nu se hrănește numai prin rădăcini, își ia cele necesare și prin coroană. Iată de ce bradul îi este bun păzitor. În livadă, cedrii erau înșiruiți în linie dreaptă. Primii o sută cincizeci de ani au rezistat, dar când rădăcinile li s-au întretăiat, cedrii au început, unul câte unul, să cadă.

Nimănui, timp de o sută cincizeci de ani, nu i-a trecut prin minte să le planteze alături brazi sau puieți de mesteacăn; au rezistat cedrii siberieni pe un singur rând și au ținut piept cruntelor vântoase, protejând livada. Unul din ei a început să se prăvălească pe-o rână, probabil de vreun an încoace, dar s-a poticnit de coroana vecinului său. M-am uitat la tulpina periculos înclinată a copacului a cărui coroană se împletea cu coroana celui de lângă el. Și-au împletit ramurile ei și cel bolnav nu a căzut la pământ. Amândoi copacii erau verzi și rodnici. Au ramas cu toții, douăzeci și trei. Încă mai rezistă, se sprijină unu-n celălalt, încă mai dau roade și mai ocrotesc grijulii toată livada.

Mai țineți-vă încă puțin, siberienilor. Eu o să scriu...

Ah, Anastasia, Anastasia, tu m-ai învățat să scriu cărți, da' de ce nu m-ai învățat tu pe mine, așa cuvinte să scriu de oamenii, numai ce citesc, pe loc să le și înțelegă? Mulți oameni deodată! De ce nu reușesc să scriu pe înțelesul multora? De ce

mi se încălcesc gândurile? De ce pier cedrii și de ce lumea se uită la ei fără să facă nimic?

Nu departe de cele două foste moșii în care s-au păstrat până în zilele noastre încântătoarele grădini cu alei umbroase, se vedeau niște sătucuri. Imaginea acestora degrada întregul peisaj al zonei. Privindu-le din depărtare aveai senzația că peste imașul multicolor înflorit s-a târșâit un vierme uriaș, terfelind și rănind totul în calea lui. Mahalaua cu case cenușii și tot soiul de barăci improvizate din materiale putrezicioase (deșeuri industriale), mizeria drumurilor frământate de roțile mașinilor și tractoarelor – toate la un loc îți induceau acea senzație de degradare totală. I-am întrebat pe locuitorii băștinași: „Ați mers vreodată în livezile îngrădite de cedri și stejari?”. Mulți dintre ei fuseseră deja și gustaseră merele. Tineretul merge des la picnic acolo. „E frumos acolo...”. - spuneau și cei tineri și cei vârstnici deopotrivă. Iar eu i-am mai întrebat: „Atunci, de ce nimeni nu și-a rânduit îngrăditura la fel ca acolo?” – și am primit același invariabil răspuns: „Nu avem noi așa bani ce a avut moșierul care a ridicat această minunăție”. Bătrânii spuneau că moșierul a cărat taman din Siberia puietii de cedru. Iar când i-am întrebat: „Da' câți bani vă trebuie ca să adunați nucușoarele de cedru care cad singure din copaci și să le însămânțați în pământ?” – mâc. Tocmai această muțenie mă face să gândesc că nu din lipsă de bogății sau venituri nu răspundem, ci din pricina unor coduri interioare, a unor frustrări de confuziunile noastre proprii pricinuite.

Azi, mai înstăriții, și-au ridicat puzderie de vile. Pământul dimprejurul acestora a fost scormonit și înăbușit cu asfalt. Peste douăzeci-treizeci de ani, casele vor trebui renovate. Și nu le vor mai trebui copiilor dărăpănăturile acelea vechi și putrede. Nu le va trebui lor așa leagăn părintesc și așa patrie; acesta este și motivul pentru care-și părăsesc ei locurile natale și merg în căutarea altora. Însă și ei, ca și noi toți, poartă cu ei aceleași stranii coduri interioare moștenite de la părinți și calcă pe urmele lor, ducând viață de vremelnice pe pământ și nu de creator în veșnicie. Cine și cum ar putea să-i elibereze de aceste stranii coduri de nevrednicie evocatoare?

Pe câte unu îl vor ajuta să se elibereze de coduri, cuvintele Anastasiei despre Rusia de mâine. Iar eu, pentru a spulbera îndoielile scepticilor, am tipărit pe copertile interioare ale cărții, fotografii din minunatele grădini ruse, cu ramurile lor rășchirate, împovărate de fructe - grădini din viitorul Rusiei.

Rusia Anastasiei

Când Anastasia mi-a vorbit despre viitoarele așezăminte alcătuite din vetrele de familie, eu i-am cerut:

- Anastasia, prezintă-mi, te rog, Rusia viitorului. Doar tu poți face asta!

- Pot. Ce loc din viitoarea Rusie ai vrea să vezi, Vladimir?

- Moscova, de pildă.

- Vrei să fii singur în viitor, Vladimir, sau vrei să fii cu mine?

- Mai bine ar fi cu tine, îmi mai explici câte ceva din ce văd și nu înțeleg.

Calda atingere a palmei Anastasiei m-a adâncit instantaneu în somn și eu am văzut...

Anastasia mi-a arătat viitorul Rusiei prin aceeași metodă prin care mi-a prezentat și viața pe cealaltă planetă. Cândva, poate că învățații vor înțelege cum face ea, însă în cazul de față, metoda în sine nu avea absolut nicio importanță. Din punctul meu de vedere, acum, mult mai importantă era informația privitoare la acțiunile concrete prin care se poate penetra în acest minunat viitor.

Moscova viitorului nu era nici pe departe așa cum mi-o imaginasem eu. Orașul nu crescuse pe înălțime. Nu existau scontatele zgârie-nori. Pereții clădirilor erau vopsiți în culori vesele, pe mare parte din ele erau pictate tablouri cu peisaje și flori. După cum aveam să aflu mai încolo, toate aceste decorații au fost realizate de muncitori străini. Mai întâi au acoperit pereții cu o soluție reconstituantă, apoi pictorii – și ei tot străini – au pictat. De pe acoperișurile multor clădiri coborau în jos, de-a lungul pereților, ramuri de plante agățătoare ale căror frunze se unduiau în vânt și dădeau bun venit trecătorilor.

Pe mai toate străzile și bulevardele

capitalei se vedeau copaci și flori. Chiar pe mijlocul bulevardului Kalinin care conduce spre Novi Arbat se întindea un scuar verde larg de patru metri. Deasupra asfaltului se ridica, cu vreo jumătate de metru, o bordură de beton acoperită cu pământ, pe care creșteau flori sălbatice și iarbă. Apropiati unii de alții, se rânduiau copacii: păduceli încărcati cu ciorchini purpurii, mesteceni, plop, boscheți de agrișe și zmeură și multe alte plante care, în mod firesc, cresc în pădure.

Astfel de fâșii verzi separau majoritatea străzilor maiestuoaselor bulevarde moscovite. Pe carosabilele îngustate ale străzilor și bulevardelor aproape că nu se zăresc mașini. În mare parte circulau autobuze din ferestrele cărora se deslușeau chipuri de oameni complet diferiți de ale rușilor. De asemenea și pe trotuare se plimbau oameni ale căror trăsături nu aminteau câtuși de puțin de ruși. M-am alarmat subit la gândul că nu cumva Moscova să fi fost ocupată de țările mai dezvoltate tehnologic decât Rusia, însă Anastasia m-a liniștit pe loc, spunându-mi că oamenii pe care-i vedeam nu erau cotropitori, ci simpli turiști străini.

- Ce-i atrage așa de mult la Moscova?

- Atmosfera măreței creații, apa și aerul prielnic. Privește, câți oameni stau de-a lungul râului Moscova și iau apă; aruncă în râu sticle legate cu sforicele și-apoi, cu nespusă bucurie, beau din apa râului.

- Cum este posibil să bea apa direct din râu fără să o fiarbă?

- Tu, privește, Vladimir, ce apă curată și limpede curge pe râul Moscova. Apa este vie în râu și nu otrăvită cu gaze, ca cea din sticlele care se vând prin magazinele din lume.

- Fantastic, este imposibil să crezi în așa ceva!

- Fantastic? Tu, Vladimir, sau leatul tău, în tinerețea voastră ați fi putut, măcar ipotetic, să vă imaginați dacă vi s-ar fi spus că în viitor apa se va vinde?

- Aici ai dreptate. Mai mult ca sigur că nu l-aș fi luat în serios pe unu care mi-ar fi spus așa ceva. Ce nu înțeleg eu, acum însă; cum de au reușit să purifice apa, într-un oraș așa de mare ca Moscova, până să fie chiar bună de băut?

- Au încetat s-o mai infesteze, nu au mai aruncat deșeuri toxice și nu au mai fost depozitate reziduuri pe malurile râului.

- Așa de simplu, totul?

- Întocmai așa; nimic fantastic, totul este simplu și la îndemâna oricui. Astăzi, râul Moscova este îndiguit până și de scurgerile de apă de pe asfaltul șoselelor, iar navelor poluante le este interzis să navigheze. Râul Gange care curge prin India a fost considerat sacru, însă acum lumea întreagă se închină în fața râului Moscova, în fața apei sale, în fața oamenilor – acelor oameni care au întors apa cristalină a izvoarelor primordiale. Merg oamenii din multe țări să vadă acest unic miracol, la gust să-l încerece și să se lecuiască.

- Dar moscoviții unde-s și de ce sunt așa de puține automobile pe străzi?

- În capitală, astăzi locuiesc în mod permanent aproximativ o jumătate de milion de moscoviți și mai bine de zece milioane de turiștii sosesc din toate țările lumii, a spus Anastasia și a mai adăugat:

- Moscoviții folosesc foarte rar mașinile, deoarece și-au organizat mult mai rațional ziua în așa fel încât să nu mai fie nevoiți să călătorească atât de mult. Serviciile, de regulă, le sunt aproape de casă și se merge pe jos. Turiștii se deplasează doar cu autobuzele și cu metroul.

- Dar ceilalți moscoviți, unde-s?

- Locuiesc și muncesc pe înfloritoarele moșii.

- Aha. În fabrici și uzine cine muncește, atunci, și de turiști cine se ocupă?

Și iată ce a povestit Anastasia vizavi de toate astea:

- La finele celui de-al două miilea an calendaristic, conducerea Rusiei încă se mai căznea cu găsirea unei căi de dezvoltare a țării. Cei mai mulți ruși au dezagreat modelul după care se dezvoltaseră țările occidentale, așa-zis prospere.

Gustaseră deja din produsele alimentare importate din aceste țări și nu le plăcuseră deloc. Tot mai evident deveni faptul că modelul de dezvoltare – așa zisul progres tehnico-științific aplicat în aceste țări – concură la apariția noilor boli ale trupului și sufletului. Măresc delicvența iar femeile simt tot mai puțin dorința de a avea copii.

Condițiile în care trăiau oamenii din țările considerate dezvoltate nu i-au încântat pe ruși, în același timp nici la vechea

orânduire nu vroiau să se mai întoarcă, doar că pentru moment, o altă cale nu se întrevedea. Starea de depresie a rușilor crescuse îngrijorător. Disperarea a cuprins treptat majoritatea populației. Satele Rusiei îmbătrâniseră și mureau lent.

La debutul noului mileniu, din inițiativa președintelui Rusiei, a fost legiferat un Ordin de lege prin care se garanta oricărei familii ruse obținerea gratuită a unui hectar de pământ pe care să-și înjghebe o gospodărie. În Ordin se vorbea despre posibilitatea de a obține acest hectar de pământ în folosință pe viață și de a-l putea lăsa moștenire urmașilor. Bunurile obținute de pe aceste loturi nu erau supuse niciunui impozit de stat.

Parlamentarii au susținut inițiativa Președintelui și au introdus amendamentul necesar în Constituție. Scopurile principale ale acestui Ordin, în viziunea Președintelui și a Parlamentului, erau: reducerea numărului de șomeri, garantarea minimului necesar traiului familiilor nevoiașe și reglementarea situației emigranților care părăseau țara. Dar, ceea ce s-a petrecut mai departe, nimeni nu și-ar fi putut nici măcar imagina.

Când a fost consemnat primul teren pentru punerea bazelor unui așezământ care număra aproximativ două sute de familii, loturile pe care urmau să fie întemeiate vetrele familiilor n-au fost luate numai de nevoiași, de cei rămași fără muncă sau de cei condamnați la o neîntreruptă migrare. Acestea au fost revendicate, în primele rânduri, de familiile cu venituri medii și de

unii oameni de afaceri înstăriți, din fondurile cititorilor tăi, Vladimir. Aceștia erau pregătiți pentru acest eveniment. Între timp nu au stat cu mâinile-n sân, mulți dintre ei însămânțaseră deja, în apartamentele lor, prin oale de argilă, pomii neamului care scosese deja micuțele crenguțe de vânjoși cedri și stejari.

Prin însăși inițiativa oamenilor de afaceri și din resurse proprii a fost realizat proiectul unui așezământ cu măsură să asigure o viață comodă, așa cum ai *scris* tu în cartea „Creația”. În proiect au fost prevăzute magazine, un dispensar, o școală, un club, câteva străzi și multe altele. Din numărul total al oamenilor care au fost cuprinși de dorința de a-și construi o nouă viață și o existență în primul nou așezământ, oamenii de afaceri erau aproape jumătate...

Fiecare din ei își avea o afacere proprie și o sursă de venituri. Pentru a demara construcțiile pe loturile abia primite, ei aveau nevoie de forță de muncă. Soluția cea mai eficientă s-a arătat, atunci, atragerea, în această nouă activitate, a vecinilor mai puțin înstăriți. În acest fel, o parte din familii și-a găsit un loc de muncă și, implicit, o sursă de finanțare a propriilor construcții. Oamenii de afaceri au înțeles că, mai profesional și mai conștiincios decât aceia care vor trăi în noul sat, nimeni altcineva nu va munci. Din afară erau angajați doar specialiștii. Asta numai în cazul în care printre locuitorii satului în șantier, nimeni nu era specializat ceea ce era atunci necesar.

Fiecare s-a străduit să-și sădească cu

propriile mâini și livada și pădurea și pomul neamului și grădina vie.

Mulți dintre locuitorii noului sat nu aveau experiența cerută în aranjamentul cât mai rațional al propriului lot, așa că de mare respect și considerație, în rândul viitorilor locuitori, s-au bucurat atunci vârstnicii care dețineau aceste cunoștințe. Nu s-a pus accent numai pe ridicarea caselor sau anexelor din curți. Foarte mare atenție s-a dat peisajului în care urma să se încadreze satul. Casele în care aveau să trăiască viitorii locuitori ai așezământului reprezentau abia o infimă parte din infinita casă vie a lui Dumnezeu.

În numai cinci ani, pe fiecare lot se înălța câte o casă în care oamenii își duceau viața de zi cu zi. Casele erau diferite ca înălțime și arhitectură, însă în scurt timp, oamenii au remarcat că înălțimea casei nu era patrimoniul cel mai de preț. Esențial era cu totul altceva, iar acel altceva a să se contureze din minunatele tablouri create de peisajele fiecărui lot în parte și ale satului în ansamblu.

Se zăreau deja micii cedri și stejari răsăriți în fiecare grădină și gardurile vii de boscheți. Și, cu fiecare nouă primăvară, sânghinoși înfloreau – încă micuți – merii și vișinii de prin livezile verzi, iar florile de pe straturi și iarba dădeau toată străduința să formeze covoare viu colorate. Atmosfera primăvăratecă se încărca de arome binefăcătoare și polen de flori, în timp ce aerul devenea tot mai plăcut de respirat. Fiecare femeie venită cu traiul în noua

gospodărie, dorea să aibă copii. Dorința de a avea copii nu a apărut doar printre familiile tinere... Așa-socotiții vârstnici au început să viseze și ei la lărgirea familiilor. Conștienți fiind că poate-n viață nu vor mai fi și cu ai lor proprii ochi nu vor apuca să vadă, oamenii-și doreau ca măcar ai lor fii să cunoască petecuțul de patrie de mâinile lor zămislit, spre bucuria lor să-l cunoască și să-l desăvârșească, creațiile părintești pe mai departe să le poarte.

La începutul noului mileniu, germenii minunatului și fericitului viitor al Rusiei întregi au fost plantele vii de pe fiecare petecuț de pământ. Oamenii care au întemeiat pe veșnicie primele vetre de familie, nu au realizat încă în totalitate importanța celor făptuite de ei, au început doar, cu bucurie să privească la lumea lor înconjurătoare. Ei încă puteau realiza nesfârșita bucurie ce au adus Părintelui Ceresc prin ale lor fapte. Larimi de bucurie a revărsat Tatăl printre picăturile de ploaie, peste întregul Pământ. Și a surâs prin razele soarelui și prin rămușoarele tinerilor copăcei și pe furiș s-a stăruit să-i mângâie pe-ai Săi fii care au conștientizat veșnicia și au început să se întoarcă la El.

Despre noile așezăminte s-a scris în presa rusească și mulți oameni și-au dorit să vadă minunile și să facă la fel și ei. Și, poate, chiar și mai bine să facă.

Inspirația de a plăsmui minunăția a învăluit milioane de familii de ruși. Așezăminte asemănătoare primului au început să fie ridicate în diferite regiuni ale

Rusiei. S-a pornit o mișcare globală asemănătoare mișcării *dacinicilor* din zilele noastre.

La treizeci de ani de la primul ordin prin care li se oferea oamenilor oportunitatea de a-și pune singuri viața la cale și de a o trăi în fericire, mai mult de treizeci de milioane de familii erau prinse în întemeierea vetrei de familie și în rânduirea propriului colț de patrie. Și-au aranjat splendidele petece de pământ, folosind doar materialele veșnice de Dumnezeu dăruite. Toate acelea, de ei au fost create, împreună cu Dumnezeu.

Fiecare și-a preschimbat lotul în folosință pe viață într-un colț de rai. Pe nesfârșitele întinderi ale Rusiei, un hectar de pământ se proiecta ca o minusculă fâșie, însă fâșiile erau multe și tocmai ele, adunate la un loc, formau marea patrie. Prin aceste fâșii grijite de mâini bune, a înflorit în grădina raiului, marea Patrie - Rusia!

Pe fiecare hectar au fost plantați copaci de foioase și conifere. Oamenii știau demult că aceștia vor îngrașa pământul și că iarba crescută împrejurul lor va echilibra compoziția stratului fertil. Și nimănui nu i-a trecut prin cap să recurgă la îngrășămintele chimice sau la insecticide.

În Rusia s-au îmbunătățit simțitor compozițiile aerului și apei. Au devenit de leac. A fost rezolvată pe deplin și problema alimentară. Fiecare familie reușea lesne să-și asigure mâncarea doar de pe lotul de pământ. Mai mult de atât - obțineau surplusuri pe care le vindeau.

A devenit liberă și bogată fiecare

familie de ruși care avea propria ei moșie, în timp ce Rusia, în comparație cu alte state, a devenit cea mai puternică și bogată țară din lume.

Cel mai bogat stat

- **A** îmbogățit țara? Tu însăți ai spus că producția obținută pe loturile în folosință nu era supusă niciunui fel de impozit. Atunci, statul din ce s-a îmbogățit?

- Cum, din ce? Mai atent gândește-te, Vladimir. Tu, doar, ești un om de afaceri.

- Tocmai pentru că sunt, știu: de când e lumea lume, statul, prin toate metodele, i-a constrâns pe oameni să plătească taxe cât se putea de mari. În cazul nostru, treizeci de milioane de familii au fost scutite de impozite. În timp ce fiecare familie se îmbogățea din ce în mai mult, statul sărăcea, implicit, în egală măsură, din moment ce nu încasa impozite.

- Statul nu a sărăcit și nici nu s-a ruinat. În primele faze a dispărut cu desăvârșire șomajul. Celor care nu aveau posibilitatea să se încadreze într-unul din sectoarele de activitate specifice vremurilor pe care le trăim acum, cum ar fi industria, comerțul sau să fie angajați la stat, li s-a oferit oportunitatea să-și dedice parte sau chiar tot timpul la dispoziție, unei noi activități, mai exact spus să-și îngrijească lotul în folosință. Lipsa de șomeri a eliberat imediat resursele financiare folosite în susținerea lor. Creșterea puterii de aprovizionare cu alimente, cunoscută grație acestor familii, a absolvit statul de cheltuieli pentru producția agricolă, oricare ar fi fost ele. Însă nu asta era

important. Statul rus, mulțumită acestor familii care și-au rânduie loturile de pământ în conformitate cu legile Divine, a avut un câștig mult mai mare decât cel pe care-l are azi din vânzarea petrolului, a gazelor și altor resurse - așa-ziselor surse de venituri tradiționale.

- Ce altceva ar putea aduce mai mare profit decât țițeiul, gazul sau comerțul cu armament?

- Multe, Vladimir; ca de exemplu aerul, apa, parfumurile naturale, percepția energiei creațiilor, contemplarea plăcutului.

- Nu prea te înțeleg, Anastasia, vorbește concret. Banii de unde au apărut?

- O să încerc. Extraordinarele transformări petrecute în Rusia au atras atenția multor oameni din toată lumea.

Despre impresionanta schimbare a vieții majorității rușilor a început să scrie presa internațională. A devenit subiectul cel mai popular de pe planetă. Rusia a fost asaltată de un adevărat potop de turiști. Erau atât de mulți încât părea imposibil să fie găzduiți toți, mulți au fost nevoiți să aștepte chiar ani de zile ca să le vină rândul. Guvernul Rusiei a fost nevoit să limiteze perioada de ședere a turiștilor străini pe teritoriul țării, deoarece mulți vizitatori, vârstnicii cu precădere, își doreau să rămână în Rusia mai multe luni, uneori ani de-a rândul.

Guvernul Rusiei a majorat taxele pentru fiecare turist care avea de gând să viziteze țara, dar făcând asta nu a redus numărul doritorilor.

- De ce să-și fi dorit să ajungă până aici din moment ce ar fi putut să vadă toate astea mult mai comod la televizor? Nu tu ai spus că presa și mass-media difuza neîntrerupt știri despre Rusia?

- Multă lume din țări străine visa să respire acel aer al Rusiei care devenise de leac. Să bea apa vie și să se înfrupte din fructele care nicăieri în lume nu se mai găseau. Să vorbească personal cu oamenii care au pășit în mileniul Divin, să-și încânte Suflatul și să-și lecuiască trupul suferind.

- Ce fructe neobișnuite au apărut? Cum se numeau?

-Denumirile erau cele de până atunci, caracteristicile însă, cu totul altele. Tu cunoști deja, Vladimir, diferența în mai bine, dintre pătlăgica sau castravetele crescute pe pământ în natură, sub mângâierea directă a soarelui și cele din seră. Mult mai gustoase și binefăcătoare sunt fructele și legumele cultivate pe un sol pe care n-au fost împrăștiate chimicalele otrăvitoare. Și mai de leac vor fi atunci când în apropierea lor vor crește și alte soiuri de plante și pomi. Importantă este și *starea* de spirit a celor care le cultivă. Eterurile conținute în fructe aduc omului un beneficiu incomensurabil.

- Ce sunt eterurile?

- Eterurile sunt parfumuri. Prezența parfumurilor în fructe trădează existența eterurilor care nu nutresc doar trupul dar și planul subtil – invizibil – al omului.

- Nu înțeleg, creierul sau ce?

- Se poate spune că eterurile intensifică energia gândirii și hrănesc sufletul. Și doar

pe pământurile Rusiei creșteau aceste poame. Întrucât era știut că efectul cel mai eficace și binefăcător se obținea doar când fructele sau legumele erau consumate chiar în ziua recoltei, vizitatorii din toată lumea făceau toate eforturile să vină personal în Rusia. Măcar să guste acele poame de leac.

Roadele culese de pe loturile rușilor nu au înlocuit numai fructele și legumele de import, dar și pe acelea care se mai cultivau încă pe marile terenuri agricole de stat. Oamenii au început să simtă și să deosebească însușirile acestora. Multe băuturi răcoritoare printre care și faimosul pepsi-cola au fost înlocuite de sucurile naturale din fructe, băuturile spirtoase, chiar și cele mai costisitoare - de marcă - nu au rezistat concurenței lichiorurilor preparate din fructele crescute natural.

Eterurile binefăcătoare s-au păstrat și în aceste băuturi. Oamenii care le preparau pe moșiile lor știau că din momentul recoltei trebuiau să treacă doar câteva minute înainte ca aceste fructe să fie prelucrate și conservate sau ca din ele să fie făcute lichiorurile.

O altă inepuizabilă resursă de venituri a familiilor care trăiau în gospodăriile lor, au devenit plantele medicinale pe care le adunau din livezi și grădini sau de pe câmpurile învecinate.

Plantele medicinale din Rusia au primat în fața celor mai costisitoare preparate medicinale străine. Au avut succes doar plantele culese din grădinile oamenilor, în timp ce acelea cultivate pe vastele terenuri

ale gospodăriilor agricole au început să piardă treptat din apreciere. Plantele crescute pe lanurile infinite nu au cum să tragă din pământ și să absoarbă din spațiu toate cele necesare bunăstării omului, toate că prețul produselor de pe moșiile rușilor a depășit de multe ori prețul producției obținute prin așa-zisa metodă industrială, oamenii le preferau pe primele, celor de pe urmă.

- De ce au ridicat atât de mult prețurile, gospodarii?

- Nivelul minim al prețurilor a fost impus de guvernul Rusiei.

- De guvern? Ce interes să fi avut guvernul, atâta vreme cât nu încasa nici-o taxă pentru această producție? Ce interes ar fi avut să îmbogățească fiecare familie?

- Vezi tu, Vladimir, statul este compus din toate familiile adunate la un loc, iar familiile acestea au fost nevoite să-și finanțeze singure infrastructurile așezămintelor: școlile sau străzile, de exemplu. Uneori și-au investit banii în anumite proiecte guvernamentale. Politicienii și economiștii și-au lansat programele lor, însă au fost aprobate doar acelea în care oamenii au găsit de cuviință să-și investească banii.

- Și ce programe erau socotite mai populare de majoritatea oamenilor?

- Achiziționarea concernelor chimice de peste graniță, a uzinelor de armament și a centrelor de cercetare.

- Asta da, schimbare. Dacă nu greșesc, chiar tu, cu gura ta, ai spus că în toți acești

oameni s-a născut o nouă conștiință - conștiința Divină și bunătatea? Întregul Pământ a început să se preschimbe în grădină paradisiacă, tocmai mulțumită lor, însă tu acum vorbești despre achiziționarea combinatelor chimice și a concernelor producătoare de armament.

- Țelul acestor proiecte nu era producția chimică sau de armament, ci scoaterea lor din circuit. Guvernul Rusiei s-a ocupat cu reorientarea resurselor financiare ale lumii. Puterea financiară care alimenta producția acestor lucruri aducătoare de moarte, s-a reorientat spre lichidarea lor.

- Și a dispus Rusia de fonduri atât de mari pentru a pune în aplicație un proiect costisitor ca acesta?

- A dispus. Rusia nu a devenit doar cel mai bogat stat din lume, Rusia a devenit neîntrecut de bogată față de alte state. Întregul capital mondial a fost înrâurit spre Rusia. Atât oamenii cu venituri medii cât și cei bogați și-au depozitat economiile în băncile rusești. Multe persoane bogate și-au lăsat, prin testament, averile programelor de dezvoltare rusești: au fost ei primii care au înțeles interdependența dintre realizarea acestor programe și viitorul întregii umanități. Turiștii străini, odată ce vizitau Rusia și vedeau noii ruși, nu mai puteau să trăiască după scara de valori de până atunci. Cu entuziasm povesteau prietenilor lor și cunoștințelor despre cele văzute, iar numărul turiștilor se mărea aducând tot mai mari venituri statului rus.

- Spune-mi, Anastasia, oamenii care

trăiau în Siberia cu ce s-ar fi putut îndeletnici ca să fie la fel de bogați ca și ceilalți din centrul țării? În Siberia, se știe, vara este scurtă iar din grădină nu te îmbogățești cine știe ce.

- Și familiile din Siberia, Vladimir, au început să-și cultive loturile în folosință. Ei au însămânțat pe pământurile lor culturile potrivite climatului, însă au avut un mare avantaj a fața oamenilor din regiunile sudice. Acestor familii siberiene, statul le-a acordat parcele de pământ în taiga, așa ca fiecare s-a îngrijit de bucățica sa de taiga și a adunat darurile de pe ea. Au început să apară din Siberia plantele medicinale de leac și uleiul de cedru...

- La cât s-a ridicat prețul uleiului de cedru peste ho-tare, în dolari?

- O tonă, patru milioane de dolari.

- În sfârșit, l-au apreciat la valoarea reală. A crescut prețul de opt ori. Cât ulei reușeau siberienii să producă într-un sezon?

- În anul pe care-l vezi tu acum, au realizat trei mii de tone.

- Trei mii!? Asta înseamnă că au agonisit douăsprezece miliarde de dolari doar din recolta de nucușoare de cedru?

- Mai mult. Tu uiți că din nucușoarele de cedru presate se obține și făină foarte bună.

- Cam cât ar fi putut să câștige o familie siberiană, prin eforturile depuse, așa aproximativ, în dolari, pe an?

- În medie, trei-patru milioane de dolari.

- Ohooo! Și nu-mi spune că nici ei nu plăteau impozitele la stat?

- Nu, nu le plăteau.

- Atunci ce-ar fi putut ei să facă cu atâta amar de bănet? Eu am fost personal în Siberia și am văzut că, în sătucurile siberiene, cel care este harnic poate să mai câștige și cu pescuitul. Însă aici, atâta bănet!

- Și ei, ca și restul rușilor, își investeau banii în programele socio-guvernamentale. De exemplu, la început, când în Rusia oamenii încă nu învățaseră cum să corecteze mișcarea norilor, siberienii au fost nevoiți să cheltuie fabuloase resurse financiare ca să achiziționeze avioane.

- Avioane? Ce să facă cu ele?

- Să oprească norii și smogul, încărcate cu sedimente nocive. Aceste formațiuni gazoase proveneau din țările care încă mai produceau deșeuri nocive. Aviația siberiană combătea aceste formațiuni de nori.

- Dar cu vânătoarea, se mai îndeletniceau ei pe teritoriul Siberiei?

- Siberienii au încetat complet să vâneze și să ucidă animalele. Mulți dintre ei și-au ridicat pe moșiile lor câte o baracă în care se instalau pe timp de vară pe perioada recoltei plantelor, a fructelor, a bureților și nucilor. Animalele care se nășteau acolo, văzându-i încă de mici pe oamenii care nu le pricinuiau niciun rău, s-au obișnuit cu ei, i-au luat drept parte integrantă a mediului și au început să intre în contact cu oamenii și să se împrietenească. Siberienii au domesticit multe specii de animale și le-au învățat să-i ajute la muncă. De exemplu, veverițele aruncau din copaci conurile de cedru mature. Această activitate le dădea veverițelor o

infinită plăcere. Unii siberieni i-au învățat pe urși să care cu spatele coșurile și sacii cu nucușoare și să curețe copacii căzuți la pământ.

- la te uită, până și urșii puneau umărul.

- Nu e nimic de mirare în toate astea, Vladimir. În vremurile considerate de oameni antice, ursul era unul dintre cele mai de neînlocuit ajutoare din gospodăriile oamenilor. Cu labelle scotea din pământ bulbii comestibili, îi aduna în coșuri și singur căra după el coșul legat cu o sfoară spre beciuri, nu departe de locuința omului. Desprindea de pe copacii din pădure știubeiele cu miere și le căra până la locuința omului Sau îi conducea pe copii spre îmbietoarele tufișuri cu fructe și multe altele mai făcea ursul prin gospodăria omului.

- la te uită, substituia plugul și tractorul, aducea foloase neprețuite și, pe deasupra, mai făcea și pe dădaca!

- Întreaga iarnă, ursul hiberna fără să aibă nevoie de întreținere și revizii. Primăvara se prezenta din nou la locuința omului și omul îi oferea ursului poame rămase de toamna trecută.

- Aha, am înțeles tâlcul; din reflex, urșii credeau că omul pune de departe toate aceste provizii doar pentru ei.

- Putem să-i zicem și reflex, devreme ce tu accepți ca fiind logică expresia asta, dar poate că așa a fost lăsat de Tatăl. Eu pot doar să spun că, nu numai poamele erau importante pentru urși, primăvara.

- Ce altceva îi mai atrăgea?

- După o iarnă întreagă de hibernare în

singurătate, în bârlogul lui, se trezea ursul primăvara și mergea întins la om, mângâiere ca să primească de la el și laude – alintarea omului le este necesară tuturor.

- Poate că-i așa cum spui tu, dacă te referi la câine și la pisică, dar animalele din taiga?

- Treptat li s-a găsit și locuitorilor taigalei câte-o menire, iar cele mai mari premii pentru locuitorii domesticiți ai teritoriului, erau cuvintele de mângâiere, gesturile, netezeala sau scărpinarea celor mai deosebiți. Uneori, unii erau puțin geloși și dacă se întâmpla ca omul să dea mai multă atenție cuiva, se mai luau la harță din această pricină.

- Iarna cu ce se îndeletniceau siberienii?

- Cu prelucrarea nucușoarelor. Ei nu dezghiocau conurile așa cum se face astăzi pentru înlesnirea transportului; ei depozitau conurile rășinoase în locuri întunecoase. În aceste condiții, nucușoarele se păstrează chiar și mai mulți ani de-a rândul. Femeile, iarna, se mai ocupau cu lucrul de mână. Uite un exemplu: astăzi costă foarte scump cămașa făcută manual – țesută din fibre de urzică și cusută de mână. Siberienii mai găzduiau și oamenii din toată lumea și-i lecuiau.

- Anastasia, devreme ce Rusia a devenit un loc atât de prielnic supraviețuirii omului, multe state ar fi trebuit să tentate să o atace. Pe deasupra, tu ai mai spus că uzinele de arme au fost închise. Rusia a devenit practic o țară agrară, fără nici-o

protecție împotriva agresorilor externi.

- Rusia nu s-a transformat într-o țară agrară, ea a devenit centrul internațional al științei.

Iar uzinele producătoare de arme ucigătoare, în Rusia, au fost lichidate după ce a fost descoperită o sursă de energie în fața căreia cele mai moderne sisteme de armament s-au dovedit nu numai ineficiente, dar au început să reprezinte pericol iminent pentru însăși statele care le dețineau.

- Despre ce energie vorbești? Din ce se obține și cine a inventat-o?

- Această energie o stăpâneau atlanții. Doar că ei au folosit-o prematur, din cauza asta a și dispărut Atlantida de pe fața Pământului. Copiii Rusiei au redescoperit-o.

- Copiii Rusiei?! Hai, mai bine, explică-mi totul în detaliu, Anastasia.

- Bine. O să-ți explic.

Iar pe Pământ să fim buni

Pe una dintre noile moșii trăia o familie unită. Soțul, soția și cei doi copii: un băiețel de opt anișori – Constantin – și fetița – Dașa – de cinci. Tatăl lor era considerat unul dintre cei mai iscusiți informaticieni din Rusia. În cabinetul lui se aflau câteva computere pe care el făcea programe pentru armată. Uneori, când era podidit de treabă, rămânea în fața computerelor chiar și pe timpul serii.

Membrii familiei, obișnuiți să se adune la un loc seara, mergeau în cabinetul său și

acolo, fiecare se îndeletnicea cu ale lui. Soția se așeza în fotoliu și cusea. Fiul citea sau desena, prefigurând peisajele noilor așezăminte. Doar micuța Dașa nu-și găsea niciodată o ocupație după inimioara ei și atunci se lăfăia în fotoliu într-o poziție în care să fie văzută de toți membrii familiei și privea îndelung la fiecare în parte. Din când în când închidea ochii și pe fața ei se oglindea o întreagă gamă de trăiri interioare.

Într-una din așa-consideratele seri normale, întreaga familie ședea în cabinetul tatălui și ca de obicei, fiecare se îndeletnicea cu ce-i plăcea. Ușa cabinetului era deschisă. La un moment dat cu toții auziră din camera alăturată cabinetului, sunetul ceasului mecanic cu cuc. De obicei, ceasul suna doar la orele din zi, dar acum era deja seară. Tatăl, stingherit de sunet, și-a întrerupt ocupația și s-a uitat în direcția ușii. Ceilalți membri ai familiei au privit și ei spre ușa dinspre care tocmai se auzise semnalul ceasornicului. Doar micuța Dașa rămase, ca mai înainte, în fotoliu, cu ochii închiși fără să dea nici-o atenție întâmplării. Pe buzele ei se întrezărea un zâmbet imperceptibil. La scurt timp, cucul ceasului se auzi din nou ca și cum în camera copiilor s-ar fi aflat cineva și ar fi mișcat limbile ceasului, grăbind ceasul cu cuc să sune la fiecare oră care trecea forțată. Ivan Nichiforovici – așa îl chema pe tatăl de familie – s-a răsucit în fotoliu spre fiul său și i-a spus:

- Costea, mergi și vezi de oprește ceasul sau de-l reglează. Atâția ani ne-a servit darul lui bunicu'... Ciudat cum de s-a

stricat... Ciudat... Fă tu ceva, Costea.

Copiii erau întotdeauna ascultători. Nu o făceau de frică, lor nu le-a fost impus niciodată nimic. Costea și Dașa iubeau părinții. Cea mai mare plăcere a lor era să facă ceva împreună cu părinții sau să le îndeplinească cerințele. Auzind vorbele lui tătâne-su, Costea s-a ridicat imediat de la loc dar, spre mirarea părinților, nu a mers în camera copiilor. S-a ridicat în picioare și s-a uitat la surioara mezină care ședea în fotoliu cu ochii închiși. Ca și mai înainte, s-a auzit o dată ceasul cum cântă din camera copiilor. Costea o privea atent pe surioară, fără să clipească.. Galina, mama celor doi copii, privi îngrijorată la feciorul ei rămas în picioare. Se ridică vioaie și-i strigă speriată:

- Costea... Costea, ce-i cu tine?

Feciorașul de opt anișori s-a întors spre mama sa și mirat de preocuparea ei, i-a răspuns:

- Cu mine totul este în regulă, mămicuțo, am vrut numai să-i satisfac dorința lui tata, dar nu pot.

- Cum nu poți? Nu te poți mișca? Nu poți să mergi până în cameră?

- Pot să mă mișc, și Costea și-a agitat energic mâinile și a bătut cu picioarele în pământ, dar nu e nevoie să ajung până în cameră, ea este aici și este mai puternică.

- Cine este aici? Cine este mai puternică? I-a întrebat tot mai agitată, mama.

- Dașa, a spus Costea și a arătat în direcția surioarei mai mici care zâmbea cu ochii închiși, șezută, ca și până atunci, în

fotoliu.

- Ea învârte acele ceasului. Eu am încercat să le dau înapoi așa cum ar trebui să fie numai că nu-mi reușește când ea...

- Ce vorbești tu, Costea? Și tu și Dașenka sunteți aici în fața noastră, vă văd bine, cum puteți să fiți aici și-n același timp să mișcați acele ceasului în cealaltă cameră?

- Da, suntem aici, a spus băiatul, doar că gândul este acolo unde este ceasul și gândul este mai puternic. Uite așa se face că ceasul cântă atâta timp cât ea, cu gândul, îi zorește limbile. În ultima vreme, ea se joacă foarte des așa. Eu i-am spus să nu mai facă treaba asta. Eu știam că voi v-ați putea îngrijora, dar Dașei îi e totuna, numai ce se încordează, începe cu ale ei...

- Pe ce se concentrează Dașa? s-a băgat în vorbă Nichiforovici. Și de ce nu ne-ai mai vorbit despre asta Costea?

- Ce să vă spun eu, vedeți și singuri că se încordează mereu. Limbile ceasornicului sunt insignifiante pentru ea, se distrează pe seama lor. Și eu pot să le mișc, dar nu trebuie să mă deranjeze nimeni. Nu pot, în niciun caz, să mă concentrez ca Dașa. Odată intrată în meditație, nimeni nu-i mai poate încurca gândurile.

- La ce meditează Dașa, tu Costea știi?

- Nu știu. Întrebați-o voi. Eu, acum, o să-i întrerup concentrarea, să nu mai facă iar de-ale ei...

Costea s-a apropiat de fotoliul în care ședea surioara cea mică și, o idee mai tare decât de obicei, i-a spus la ureche:

- Dașa, încetează să te concentrezi. O zi

întreagă n-o să-ți vorbesc de data asta, dacă nu încetezi. Ai speriat-o strașnic pe mama.

Pleoapele micuței fetei au fremătat. I-a cântărit din priviri pe toți cei prezenți în cabinet și, tresăltând ca trezită din somn, a sărit din fotoliu. Și-a cerut scuze de la ceilalți și și-a coborât privirile-n pământ. Cântecul ceasului cu cuc s-a întrerupt și în cabinet, o bucată de timp, s-a lăsat liniștea deplină, întreruptă doar de vocea ispășită a micuței Dașa care vorbi la o vreme. Și-a ridicat capul, i-a privit cu ochisorii săi sclipitori și blânzi pe mama și pe tatăl ei și a rostit:

- Mămicuțo și tăticuțule, iertați-mă dacă v-am speriat, dar a trebuit neapărat să mă concentrez. Nu pot să nu mă gândesc la asta. Iar mâine, în timp ce-o să mă odihnesc, tot la asta o să mă gândesc. Buzele fetei tremurau, mai-mai să plângă, însă a continuat:

- Tu, Costea, chiar de n-o să mai vorbești cu mine, eu o să continui, totuna, să mă concentrez până am să reușesc.

- Vino la mine, fetița mea, a spus Ivan Nichiforovici cu reținere în glas, întinzându-și brațele spre fetiță s-o îmbrățișeze.

Dașa s-a aruncat în brațele lui tătăne-su. I s-a cocoțat pe genunchi, l-a apucat cu mânuțele de grumaz și a rămas o vreme cu obrăjorul lipit de fața lui, după care a coborât și a rămas în picioare alături cu căpșorul plecat.

Ivan Nichiforovici, deschizându-și cu greu inima, i-a vorbit fiicei:

- Tu nu te frământa, Dașenka, mama de-acuma n-o să se mai sperie când o să te

concentrezi. Spune-mi mai bine, la ce te gândești tu când te concentrezi? Ce trebuie să aprofundezi așa neîntârziat și de ce acele ceasornicului se rotesc așa repede pe cadran în timp ce tu te gândești?

- Eu, tăticuțule, vreau ca tot ce-i bun, cât mai mult timp să dureze, iar ce este neplăcut, tot mai puțin și neînsemnat să rămâie și îndeobște, vreau să mă concentrez ca limbile ceasornicului să treacă iute peste ce-i neplăcut ca să nu mai existe defel.

- Vezi tu, Dașenka, cele plăcute sau neplăcute nu de acele ceasornicului depind.

- Nu de ace, tăticuțule. Eu am înțeles că nu de ace. Numai că eu, din curiozitate, le-am mișcat ca să simt timpul. Cucul marchează viteza mea de gândire... pentru că eu trebuie să mă grăbesc... De asta mișc acele.

- Cum faci, Dașenka?

- Simplu. Îmi imaginez în minte șanțulețele pe care se mișcă limbile ceasului, apoi gândesc că ele trebuie să se miște tot mai iute și-atuncea ele se rotesc din ce în ce mai repede în timp ce eu gândesc tot mai repede.

- Fetița mea, ce vrei să atingi prin gândurile tale? Ce nu-ți place acum?

- Ce văd eu, îmi place. Nu demult am înțeles că timpul n-are vină. Oamenii își degradează singuri timpul. Tu, tătuțule, deseori stai în fața computerelor tale, pe urmă pleci pentru multă vreme. Tu, tătuțule, degradezi timpul atunci când pleci.

- Eu? Îl degradez? Cum?

- Timpul cel mai bun este acela în care

stăm împreună. Când noi stăm împreună, minunate minute se scurg, ore și chiar zile. Atunci, toate cele dimprejurul nostru se bucură. Ți-amintești, tătuțele, când merii au început de-abia, de-abia să înflorească... Tu cu mama ați găsit primele floricele, iar tu ai luat-o pe mama în brațe și ai învățit-o. Iar mama, așa de zgomotos s-a bucurat că toate cele-mprejur s-au bucurat laolaltă. Și frunzulițele și păsărelele s-au bucurat. Iar eu nu mai aveam motiv să fiu tristă. Tu ai învățit-o pe mama în brațe, nu pe mine, dar eu m-am bucurat pentru că o iubesc foarte mult pe mama. Eu m-am bucurat împreună cu toate celelalte de acele vremuri. Apoi vremurile s-au schimbat. Acum am înțeles că tu ești vinovat, tătuțele, că s-au schimbat. Tu te-ai înstrăinat de la noi multă vreme. Merișorul începuse să rodească, iar tu nu te mai întorceai... mama mergea la merișor și stătea acolo de una singură. Nimeni n-o mai învățea în brațe, nu mai râdea zgomotos și nimeni împrejur nu avea de ce să se bucure. Și, în genere, mama surâde altfel când tu nu ești. Zâmbetul ei este trist. Acestea sunt vremuri urâte.

Dașa a vorbit repede și cu însuflețire. Făcu o scurtă pauză neașteptată, apoi răbufni:

- Tu nu trebuie să înrăutățești timpul când este bun... Timpul ... Tătuțele...

- Dașa... Tu ai dreptate pe de-o parte. Sigur că da... Însă, tu nu știi totul despre timpurile în care noi... noi toți trăim, a îngăimât Ivan Nichiforovici.

Tatăl Dașei s-a emoționat. Simțea

nevoia să-și justifice cumva plecările. Să-i explice cât mai coerent micuței fete. Dar, negăsind nimic mai bun, Ivan Nichiforovici a început să-i vorbească despre munca lui și să-i arate pe ecranul computerului niște scheme și modele de rachete balistice.

- Înțelege, Dașenka. Sunt de acord cu tine că nouă ne este bine aici. Vecinilor, de asemenea, le este bine și lor. Numai că pe lume mai există și alte locuri, alte țări. Și în multe din aceste locuri există tot felul de arme și multe... Tata uneori trebuie să plece ca să ne putem apăra casa și grădina și... Țara noastră, ca și toate celelalte, trebuie să aibă și ea multe arme ca să se poată apăra... Nu demult... Dașenka... Înțelegi, nu demult, într-o țară, nu a noastră, a fost inventată o armă nouă... În acest moment, arma lor este mai eficace decât a noastră... Uite, aici pe ecran, Dașenka.

- Ivan Nichiforovici a tastat ceva pe claviatură și pe ecran a apărut imaginea unei rachete cu o formă ciudată.

- Uite, Dașenka. Racheta asta este enormă, pe fuzelajul ei sunt fixate alte șaiszeci și cinci de rachete mai mici.

Racheta mai mare își ia zborul la comanda omului și se îndreaptă spre un punct dinainte stabilit pentru a ucide tot ceea ce este viu acolo. Racheta asta este foarte dificil de abătut. În clipa în care vreun obiect intenționează s-o atace, un computer intră în acțiune și comandă uneia dintre cele șaiszeci și cinci de rachete mai mici prinse pe fuzelajul ei să se desprindă și să distrugă atacatorul.

Viteza cu care se deplasează racheta mică este cu mult mai mare decât cea a rachetei-mamă, întrucât la viteza ei de deplasare se sumează și viteza inerțială a rachetei mari. Ca acest monstru să fie doborât, în întâmpinarea lui trebuie lansate cincizeci și șapte de rachete. Țara care produce această așa numită rachetă-casetă, pentru moment deține doar trei exemplare. Aceste rachete sunt bine dosite prin mine, adânc sub pământ, dar la comanda transmisă prin radio, ele își pot lua zborul. Un mic grup de teroriști au șantajat deja câteva țări, amenințându-le cu distrugeri enorme. Misiunea mea, Dașenka, este de a localiza computerul-creier al acestor rachete-casetă. Ivan Nichiforovici s-a ridicat și a început să se plimbe prin cameră. A vorbit precipitat și fără întrerupere, tot mai absorbit de gândurile sale la programe, uitând pur și simplu de fetița care, acum, stătea în fața computerului. Ivan Nichiforovici s-a apropiat în grabă de monitorul computerului pe care tocmai se contura corpul unei rachete și a scris iarăși ceva pe tastatură. Într-o secundă, pe ecran au apărut, rând pe rând, schemele sistemelor de alimentare cu combustibil și de radiolocație a complexului de rachete, iar la urmă a reapărut imaginea exterioară a rachetei. În tot acest timp în care a schimbat neconținut aceste imagini, Ivan Nichiforovici nu i-a dat nicio atenție fetiței care stătea lângă el. A rostit doar, cu voce tare:

- Este evident că ei au dotat fiecare segment cu un sistem propriu de radiolocație. Sigur că da, fiecare... Dar

programul nu poate fi diferit pentru fiecare în parte. Programul este unul singur...

Dintr-odată computerul de alături a început să emită un semnal de alarmă prin care reclama atenție neîntârziată. Ivan Nichiforovici s-a întors spre ecranul computerului în alarmă și a înlemnit. Pe ecran apărea cu intermitență un text: „Alarmă X”, „Alarmă X”. A tastat grăbit ceva pe tastatura computerului. Instantaneu, pe ecranul computerului a apărut un soldat îmbrăcat în uniformă de luptă.

- Ce se întâmplă? a întrebat Ivan Nichiforovici adresându-se imaginii de pe ecran.

- Au fost identificate trei explozii neordinare - a răspuns omul din monitor. A fost emis ordin de alertă de gradul unu pentru întregul complex de apărare. Explozii de mică intensitate mai sunt încă în curs de desfășurare. În Africa s-a produs un cutremur. Nimeni nu revendică acțiunile. În situații asemănătoare, toate blocurile militare planetare sunt puse în stare de alertă de gradul unu. Nu a fost încă localizată proveniența acestor explozii care continuă și pe care noi încercăm să le explicăm. Toți colaboratorii noștri au primit ordinul de a analiza situația, a răspuns hotărât și războinicește omul de pe ecran adăugând, nu fără urmă de preocupare și teamă, la sfârșitul raportului.

- Exploziile continuă, Ivan Nichiforovici, exploziile continuă, eu închid...

De pe ecran, imaginea soldatului în uniformă a dispărut, dar Ivan Nichiforovici a

continuat să privească ecranul întunecat, forțându-se vădit să pătrundă sensul celor văzute și auzite. Copleșit de gânduri, s-a întors încetișor spre fotoliul în care, ca și mai înainte, ședea micuța Dașa și s-a cutremurat la taina de nepătruns.

Abia atunci a putut s-o observe pe fiica lui care, cu priviri străpungătoare și fără să clipească, se uita la imaginea rachetei ultramoderne de pe monitorul computerului.

Corpușorul fetei tresăltă pe neașteptate. Dașa suspină de ușurare, apăsă butonul *enter* de pe tastatură, iar când se prezintă imaginea unei alte rachete, Dașenka își miji din nou privirile și o scrută insistent.

Ivan Nichiforovici s-a ridicat în picioare și ca și paralizat și neputincios să se miște din loc, repetă ca pentru sine: „Chiar Dașa le dezintegrează!? Cu gândul le face să explodeze, pentru că nu-i plac. Incredibil! Oare chiar ea le dezintegrează!? Cum este posibil?” Ivan Nichiforovici dădu să-i strige fetei să înceteze, dar din gură nu-i ieși nici măcar un cuvânt. A apucat doar să șoptească: „Dașa, Dașenka, fetița tatii, oprește-te!”

Costea care între timp urmărise toată scenă a sărit instantaneu de la locul lui, s-a îndreptat spre surioara mai mică, a bătut-o cu delicatețe pe coapsă vorbindu-i tulburat:

- Uite, Dașa, acum l-ai speriat și pe tata. Pentru asta, două zile n-o să mai vorbesc cu tine. Una pentru mama, una pentru tata. Mă auzi? Îți spun, pe tata l-ai speriat, mă auzi?

Revenindu-și gradual din starea de concentrare, Dașa s-a răsucit către frățior și cu privirea-i destinsă dar rugătoare și ispășită l-a privit lung în ochi. Văzând larimile care-i umpluseră ochișorii surioarei, Costea i-a pus mâna pe umăr și ceva mai blajin i-a vorbit: „Gata, ajunge cu tonul aprins, numai că de azi înainte, fundițele ți le legi singură dimineața, ești mare de-acuma.” A îmbrățișat-o apoi cu tandrețe și i-a spus: „Nici prin minte să nu-ți treacă să plângi!”

Fetița își afundă fețișoara în pieptul lui Costea, umerii îi tresăltară și cu amărăciune n glăscior rosti: „Iar i-am speriat. Sunt o nesuferită. Am vrut să fac totul cât mai bine, dar n-am reușit decât să-i sperii”.

Galina s-a apropiat de copii, s-a ghemuit lângă Dașa și a mângâiat-o pe creștet. Fetița, în aceeași secundă, i s-a aruncat în gât mamei și a început să plângă înăbușit.

- Costea, cum face ea toate astea? Cum? l-a întrebat pe băiat tatăl în timp ce-și revenea încet-încet în fire.

- La fel ca și cu acele ceasornicului, tăticule, i-a răspuns Costea.

- Înțeleg, dar ceasul este aici aproape, în timp ce rachetele sunt departe, iar locul în care sunt amplasate, este strict secret și păzit cu strășnicie.

- Tăticule, Dașenkăi îi este totuna unde se află rachetele. Îi ajunge să vadă aspectul exterior al obiectului.

- Și exploziile? Pentru ca explozia să se producă, în rachete trebuie făcute niște contacte.. Și nu unu' – multe! Dar rachetele

sunt păzite și sunt protejate de coduri...

- Dașă, tăticule, zăpăcește contactele până declanșează explozia. Câtva timp în urmă, ea făcea asta în destul de mult timp, uneori în cincisprezece minute, acum doar într-un minut și jumătate.

- Înainte?!

- Da, tăticule, dar nu cu rachetele. Ne jucam... Când ea, pentru prima oară a mișcat acele ceasornicului, eu i-am arătat mașinuța electrică cea veche, cu care mă plimbam când eram mic. Eu, tăticule, am ridicat capota din față și am rugat-o să facă contactele la faruri, eu, cu degetele mele nu puteam așa ușor. Și ea le-a legat. Când mi-a cerut voie să se plimbe și ea cu mașinuța, eu i-am spus că era prea mică ca să poată acționa pedalele de accelerație și frână. Am văzut că insistă și m-am învoit. I-am explicat cum să pornească, însă Dașă a făcut totul în legea ei. Dașă s-a urcat, a apucat volanul și a început să meargă fără să pornească nimic. S-a făcut numai că pornește, da' eu am văzut că nu a făcut nimic cu mânuțele. Mai bine zis, ea a pornit mașinuța, numai că a pornit-o cu mintea. Și încă ceva tăticule; Dașă s-a împrietenit cu microbii. Aceștia au început chiar s-o asculte.

- Cu microbii?! Care microbi?

- Cu aceia care sunt mulți și trăiesc pretutindeni împrejurul nostru și în noi. Nu se văd, dar există. Ți-amintești, tăticule, pe hatul grădinii noastre, în pădure, erau împrăștiate niște resturi de la stâlpii de înaltă tensiune?

- Da. Și ce-i cu asta?

- Erau blocuri de beton și fiare înfipite în ele toate ruginite și crâmpoțite. Când am mers să culegem bureți, Dașa a văzut hidoșeniile acelea și a spus; „păcat că ruginile astea nu lasă fructele și bureții să crească”. Apoi a adăugat: „Ar trebui să le mâncați reperor-reperor”.

- Așa...

- Peste două zile, toate blocurile de beton cu tot cu fiare dispăruseră. Doar pământ curat, încă pârlog și fără iarbă... Microbii mâncaseră metalul și betonul.

- De ce? De ce tu, Costea, nu ai vorbit mai înainte despre toate aceste lucruri care se petreceau cu Dașa?

- M-am temut, tătuțule.

- De cine?

- Am citit în cartea de istorie... că în vremuri nu prea îndepărtate, oamenii cu haruri deosebite veneau izolați. Eu am vrut să vă spun tot, ție și mamei, însă nu știam, nu găseam cuvintele potrivite să mă fac înțeleș și crezut de voi...

- Costea, tu știi bine că noi te credem de fiecare dată și oricum, ai fi putut să ne dovedești... Mai bine spus, ai fi putut să-i ceri Dașei să-și arate harul într-un fel în care să nu aducă prejudiciu nimănui.

- Eu, tăticule, nu de asta mă temeam... Ea ar fi putut, desigur, să vă demonstreze...

Costea amuți, iar când reîncepu să vorbească, glasul îi era răvășit.

- Tata, eu vă iubesc – pe tine și pe mama... Cu Dașa uneori sunt sever, dar o iubesc și pe ea. Ea este bună. Dașa este bună cu tot ce o înconjoară. Nici măcar pe

insecte nu le necăjește. Și nici ele pe ea... A mers la stupul cu albine, s-a proțăpit dinaintea stupului și le-a privit. Se uita la ele cum zburau. Albinuțele... O mulțime de albinuțe i s-au îngrămădit atunci pe mânuțe, pe picioruțe și pe gât, dar nu a înțepat-o niciuna. Dașenka le-a întins palma albinuțelor în zbor și unele i-au depus ceva în palmă. Ea a lins palma și a râs cu poftă. Ea este bună, tătuțule...

- Stai liniștit, Costea, calmează-te. Hai, mai bine, să analizăm cu atenție situația. Chiar așa, totul trebuie cântărit cu calm... Dașa este încă o copilă și a dezintegrat deja câteva complexe de rachete moderne. S-ar fi putut declanșa un război mondial. Un război teribil. Da' chiar și fără război... Dacă i s-ar fi expus o hartă cu pozițiile nu numai ale rachetelor inamice, dar și alor noastre... Dacă ar fi început să facă să explodeze rachetele existente în toate țările, omenirea ar fi putut să se regăsească pe marginea unei catastrofe globale. Ar fi putut să se prăpădească sute de milioane de vieți umane. Și eu o iubesc pe micuța noastră Dașa, numai că toate acele milioane... Trebuie neapărat să discutăm. Trebuie găsită neîntârziat o soluție. Însă, pentru moment... Nu știu cum... Dașa trebuie neutralizată... Într-un fel sau altul... Da. Se poate face. O s-o adormim pentru o vreme. E o posibilitate. Altfel cum? Ce să fac altceva?

- Tătuțule, tătuțule... așteaptă. S-ar putea elimina de pe pământ toate acele rachete aducătoare de moarte care nu-i plac deloc Dașei?

- Eliminate? Nu... Pentru a fi eliminate, e necesar ca toate țările să-și dea acordul. Toate blocurile militare. Numai că asta cere timp. Degrabă nu se poate. Și, poate că nici nu este posibil. Însă acum, pe moment...

Ivan Nichiforovici s-a repezit la computerul pe care se mai vedeau imaginile rachetelor pe care Dașa nu a putut să le dezintegreze din cauza întreruperii lor. A închis fereastra cu rachetele, s-a închinat peste tastatura computerului și a cules grăbit acest text: „Către cartierul general! Prezentul anunț va trebui distribuit urgent tuturor blocurilor militare și mijloacelor de informare în masă internaționale! Motivul care stă la baza seriei de explozii ale complexelor de rachete îl reprezintă bacteriile - în măsură să submineze integritatea contactelor. Bacteriile sunt ghidabile. Trebuie neutralizate fără ezitare toate rezervele de muniții explozibile. Toate!! De la cel mai mic cartuș până la cel mai sofisticat complex de rachete balistice. Călăuza bacteriilor nu are nevoie absolut deloc să cunoască locul în care se află corpul explozibil, îi este de ajuns să ia cunoștință doar o singură dată cu imaginea exterioară a obiectului!”

Ivan Nichiforovici s-a uitat la Dașa care, deja jubi-lantă, discuta însuflețit cu mama și adăugă declarației. „Locul în care se găsește autorul exploziilor este necunoscut”. A încheiat textul și l-a transmis statului major.

În dimineața imediat următoare, Consiliului Militar al Rusiei ținut o ședință extraordinară.

Împrejurul sătucului în care se afla

gospodăria lui Ivan Nichiforovici s-a organizat pază militară. Gărzile, ca să treacă neobservate, se camuflaseră în salopete de lucrători la drumuri și poduri.

Împrejurul satului, la o distanță de cinci kilometri, a fost instalată o garnizoană de pază, sub pretextul că se va începe turnarea unei șosele de centură. Se lucra simultan și la foc continuu pe fiecare metru de drum. În toată gospodăria lui Ivan Nichiforovici au fost instalate camere video care imortalizau fiecare minut din viața micuței Dașa. Imaginile erau retransmise apoi către un centru ce aducea mult cu centrul de comandă al aeronauticii spațiale. Zeci de specialiști, psihologi și ofițeri militari erau pregătiți să-și aducă aportul necesar în caz extrem și, pe ture, făceau de gardă în fața monitoarelor. Specialiștii psihologi, printr-o legătură specială, le dădeau neîntrerupte recomandări părinților micuței Dașa, despre ce și cum să facă ca s-o distreze și să n-o lase să intre iarăși în starea de concentrare.

Guvernul rus a lăsat o declarație oficială multor țări prin care informa că în Rusia existau forțe în măsură să dezintegreze orice model de armament, oriunde s-ar fi aflat acesta și că aceste forțe nu erau sub oblăduirea deplină a guvernului Rusiei, dar erau tratative în curs. Eventuala impresie de lipsă de temeinicie a declarației care ar putea să fi cuprins țările participante, trebuia negreșit contraargumentată cu dovezi plauzibile. Astfel, în cadrul consiliului internațional, s-a luat decizia de a se fabrica o serie de proiectile cu o formă ciudată.

Carcasele acestora aveau să fie paralelipipedice. Fiecare țară participantă la experiment a pregătit câte douăzeci de proiectile de acest tip și le-a dosit în diferite locuri pe teritoriul național.

- De ce, cu carcase paralelipipedice? De ce nu le-au folosit pe cele deja existente? am întrebat-o eu pe Anastasia.

- Le-a fost frică, Vladimir, că ar fi putut exploda nu numai toate proiectilele existente în lume, dar și cartușele din încărcătoarele pistoalelor poliției și armatei, sau ale tuturor celor care aveau asupra lor arme încărcate cu muniții.

- Aha, clar... Și cum s-a desfășurat experimentul cu proiectilele paralelipipedice?

Ivan Nichiforovici a chemat-o în cabinet pe micuța Dașa, i-a arătat fotografia cu proiectilele paralelipipedice și i-a cerut să le dezintegreze. Dașa s-a uitat la fotografie și a spus:

- Eu te iubesc mult, tătuțule, dar nu pot să-ți îndeplinesc nicum dorința.

- De ce? a întrebat-o mirat, Ivan Nichiforovici.

- Pentru că nu pot.

- Cum așa, Dașenka, înainte reușeai; tu ai dezintegrat o serie întreaga de rachete moderne, iar acum nu mai poți?

- Atunci mi-a reușit pentru că eram necăjită, tăticule. Nu vroiam ca tu să pleci și nici nu vroiam ca tu să stai atâtea ceasuri în fața calculatorului. În timp ce stai la computer, tu nu vorbești cu nimeni și nu faci nimic interesant. Dar acum, tu ești tot timpul aproape de mine. Tu ai devenit bun, tătuțule,

iar mie nu-mi mai reușește nici-o explozie.

Ivan Nichiforovici a înțeles imediat că Dașa nu va fi stare să dezintegreze proiectilele paralelipipedice atâta timp cât nu va vedea un scop clar în asta și un sens. A început să se plimbe agitat prin cabinetul său și să gândească frenetic cum să găsească ieșire. Vorbea de unul singur cu voce tare insistând s-o convingă pe Dașa:

- Nu poți? Ahh, ce păcat! Milenii de-a rândul au tot avut loc războaie în lume. Într-o țară războiul s-a mântuit, într-alta unul nou s-a pornit. Milioane de oameni au pierit și încă mai pier și acum. Pentru arme se risipesc resurse covârșitoare... Iar acu', că s-a ivit ocazia ca tot acest calvar să ia sfârșit...

Ivan Nichiforovici o privi pe Dașa care stătea în fotoliu. Dașa avea o expresie destinsă. Îl privea cu luare-aminte pe tatăl ei cum se plimba bezmetic prin cabinet și vorbea. Însă nu se sinchisea câtuși de puțin de sensul vorbelor tatălui ei. Nu putea înțelege, ea, ce este acela război și care erau acele resurse irosite.

Se gândea doar la ale ei: „De ce se plimbă tata prin cabinet, printre computerele austere și lipsite de energii proprii? De ce nu vrea să iasă în grădină unde înfloresc copacii și cântă păsărelele, unde fiecare ierbușoară și rămurea de copac îți mângâie întreg corpul cu ceva nevăzut? Acum, în grădinuță stă mama și frățiorul meu Costea. Cât mai degrabă de-ar termina tata cu monologul lui inutil ca să ieșim numaidecât împreună în grădină. Mama și Costea numa cum ne-or vedea, pe loc s-or bucura. Mama o să

zâmbească, iar Costea o să povestească, după cum a promis cu o seară înainte, cum poți ajunge o steluță îndepărtată, doar atingându-te de-o pietricică și de-o florică. Costea, de fiecare dată-și ține promisiunile...”

- Dașenka, nu te interesează să mă ascuți sau nu înțelegi ce spun? a întrebat-o pe fiică, Ivan Nichiforovici. Tu te gândești la ale tale?

- Eu, tătuțule, mă întreb de ce stăm noi doi aici și nu în grădină, unde toate cele ne așteaptă!?

Ivan Nichiforovici a înțeles că trebuia să-i vorbească sincer și concret fiicei. Și-i vorbi:

- Dașenka, când ai dezintegrat rachetele, doar ui-tându-te la imaginile lor, ne-a venit ideea de a pune la încercare de data asta programat, harul tău. Cu alte cuvinte, va trebui să arăți omenirii întregi puterea Rusiei de a distruge toate rezervele de muniție din lume. Și-atunci nu le vor mai fabrica deloc. Fără de sens și periculoase vor fi. Iar cele ce au fost deja fabricate vor fi dezintegrate. Se va începe dezarmarea mondială. Proiectilele paralelipipedice au fost concepute special ca tu să-ți poți dovedi harul și ca omenire să vadă că pot fi dezintegrate fără ca cineva să moară prin asta. Distruge-le, Dașenka.

- Acum nu pot, tăticule.

- De ce? Mai înainte puteai, acum nu?

- Mi-am dat cuvântul ca pe viitor, niciodată, nimic să nu mai fac să explodeze. Și devreme ce mi-am dat cuvântul, darul

meu de a dezintegra nu-l mai stăpânesc.

- Nu-l mai stăpânești? Și de ce ți-ai dat cuvântul?

- Frățiorul Costea mi-a arătat niște poze dintr-o cărticică de-a lui: am văzut cum se descompune în bucățele corpul uman de la explozii, cum se tem oamenii de explozii, cum cad copacii și pier de la explozii și am jurat...

- Dașenka, vrei să spui că nu o să mai poți face așa ceva pe viitor? Nici măcar odată... O singură dată... Uite, numai aceste proiectile paralelipipedice și gata.

Ivan Nichiforovici i-a întins fiicei o fotografie cu proiectilele paralelipipedice.

- Au fost special pregătite pentru acest experiment și au fost dosite tainic pe teritoriul multor țări. Nici în preajma lor și nici în zonele învecinate nu se află oameni. Distruge-le, fetița mea, prin asta nu-ți vei încălca jurământul făcut. Nimeni nu va muri. Dimpotrivă...

Dașa s-a uitat încă odată fără tragere de inimă la fotografia cu proiectilele paralelipipedice și a răspuns calmă:

- Chiar de-ar fi să-mi încălc cuvântul, aceste proiectile nu vor mai exploda, tăticule.

De ce?

- De ce, de ce ... Pentru că tu, tătușule, tot vorbești și vorbești, da eu, numa' ce-am văzut poza, nu mi-au plăcut deloc caracatițele acestea pătrate. Sunt hâde, oribile și uite, acum...

- Acum, ce?.. Dașenka... Ce e?

- Tu mă iartă, tăticușule, da' așa de

mult ai mai vorbit după ce mi-ai arătat poza, că ele aproape că le-au gătit de mâncat.

- Ce să mănânce?

- Proiectilele voastre paralelipipedice, aproape că le-au terminat de mâncat. De îndată ce au simțit că nu-mi plac hidoșeniile acelea din poză, s-au apucat de treabă și le-au mâncat repejor.

- Ele, care ele?

- Ele... sunt mici, ele. Sunt foarte mici și sunt peste tot împrejurul nostru și în noi. Ele sunt bune. Costea spune că se cheamă bacterii și microorganisme. Dar eu, mai bine, le chem în felul meu: *mititele mele*, *bunuțele*. Le place mai mult așa. Uneori mă joc cu ele. Lumea nu le dă aproape nici-o atenție, însă ele se străduiesc neobosite să facă bine oricui. Dacă omul se bucură, atunci și ele se simt bine de la energia fericirii, dacă omul este mâhnit sau ucide ceva viu, ele mor în număr foarte mare. În locul celor moarte se grăbesc să vină altele. Câteodată nu apucă să le înlocuiască pe toate cele moarte și atunci corpul omului se îmbolnăvește.

- Dar tu ești aici, Dașenka. Iar proiectilele se află departe, în alte țări, bine ascunse sub pământ. Când au apucat ele - *micuțele* - din depărtare, să afle așa repede dorința ta?

- Ele sunt înlănțuite una de alta, între ele își povestesc totul foarte repede, mult mai repede decât electronii care aleargă prin computerul tău...

- Computer... Legături... Acum... Eu, acum, o să controlez, pe teritoriul

dimprejurul fiecărui proiectil au fost instalate camere video. Uite.

Ivan Nichiforovici s-a răsucit spre unul din computere. Pe ecran a apărut imaginea unui proiectil paralelipedic. Mai bine spus, ceea ce mai rămase din el. *Carcasa era ruginită și găurită toată, focosul era desprins de corp și avea dimensiunile considerabil micșorate.*

Ivan Nichiforovici schimbă iute imaginea, dar și cu celelalte proiectile se petrecuse același lucru. Brusc, pe ecranul computerului a apărut imaginea unui om îmbrăcat în uniformă militară.

- Bună ziua, Ivan Nichiforovici, ați luat deja cunoștință singur cu toate astea?

- Consiliul ce spune? I-a întrebat Ivan Nichiforovici pe soldatul de pe monitor.

- Membrii consiliului s-au împărțit în grupuri și se consultă. Consiliul de securitate încearcă să găsească măsuri eficiente pentru siguranța obiectului în discuție.

- Nu o numiți obiect pe fiica mea.

- V-ați aprins, Ivan Nichiforovici, în aceste situații nu este indicat. În zece minute va sosi la dumneavoastră un grup de experți compus din șefii grupurilor de specialiști, psihologi, biologi și radioelectroniști. Sunt deja pe drum. Înlesniți-le contactul cu fiica dumneavoastră. Pregătiți-o.

- Care este decizia comună spre care înclină majoritatea membrilor Consiliului?

- Pentru moment, izolarea familiei dumneavoastră în perimetrul gospodăriei. Dumneavoastră va trebui neapărat și grabnic să înlăturați orice fel de aparatură electrică

sau mecanică. Rămâneți alături de fiică și țineți-o neconținut sub observație.

Odată sosit pe proprietatea lui Ivan Nichiforovici, grupul de specialiști ai Consiliului Militar s-a consultat cu Dașa timp de o oră jumătate. Micuța a răspuns răbdătoare la întrebările adulților, dar după o oră jumătate, toți cei care urmăreau pe un enorm ecran ceea ce se petrecea în centrul Consiliului de securitate, au avut prilejul să asiste la o dezordine de nedescris. După o oră jumătate de dialog cu micuța Dașa, ușa umilului cabinet al lui Nichiforovici s-a ferit în lături. În cabinet a intrat Costea, frățiorul Dașei. Ducea cu el un ceas cu cuc care suna fără întrerupere. Costea a așezat ceasul pe masă. Acele ceasornicului indicau orele unsprezece, iar numai ce cucul termina de cântat de atâtea ori cât indica ceasul, limba cea mare a orelor sălta iute la o altă oră de pe cadran, iar cucul începea totul de la cap. Cei prezenți priviră nedumeriți, ba la ciudatul ceasornic, ba la Dașa apoi muțiră cu toții.

- Oi, oi - ca trezită din somn, strigă Dașa - am uitat cu totul! Trebuie să merg să fac ceva foarte important. Acele ceasornicului le învârte prietena mea, Verunka. Așa ne-am învoit. De-aveam să uit. Trebuie musai să plec.

Doi gardieni s-au postat în ușă, blocând trecerea.

- Ce să uiți, Dașenka? - au întrebat-o pe fiica lui Ivan Nichiforovici.

- Să merg în grădinața casei în care trăiește prietena mea, Verunka, și să-i alint florica și s-o ud. Altminterea se întristează

dacă n-o alinți. Vrea s-o privești tot timpul cu duioșie.

- Floricica nu-i a ta, a spus Ivan Nichiforovici, de ce nu o mângâie ea singură, prietena ta? Este a ei floarea, nu?

- Tăticule, da' Verunka a plecat în ospeție cu părinții.

- Unde?

- Pe undeva prin Siberia. Murmurele celor de față umplură casa.

- Ea nu este singura?

- Prietena ei ce capacități are?

- Nu este singura! Câți sunt?

- Cum se pot deosebi?

- Trebuie luate măsuri urgente cu fiecare în parte.

Toată tevatura încetă în momentul în care se ridică de pe locul lui retras, un bătrânel cu capul sur. Acest bărbat nu era doar cel mai mare în grad peste toți cei prezenți în cabinetul lui Ivan Nichiforovici, el era chiar președintele Consiliului de securitate al Rusiei. Cu toții se întoarseră spre el și amuțiră. Bărbatul cu capul nins privi la micuța Dașa șezută pe un mic scăunel de lemn, iar pe obraz i se prelinse o larimă. Se îndreptă spre ea, i se așează într-un genunchi dinainte și-i întinse mâna. Dașa se ridică, făcu un pas, își apucă poalele rochiței și schiță o reverență, după care își așează mânuța în palma bătrânului. Vârstnicul cărunt privi un timp la ea, apoi își înclină capul și, ca și cum ar fi sărutat mânuța fetei, rosti:

- Iartă-ne, te rog, micuță zeiță.

- Pe mine mă cheamă Dașa, răspunse

fata.

- Da, așa este, te cheamă Dașa. Tu spune-ne, pe Pământ cum să fim?

Fetița îl privi mirată în ochi pe vârstnic, se apropie de el și cu seamă îi șterse cu palmuța larima de pe obraz și cu un degetel îi atinse mustața. Se întoarse apoi spre fratele mai mare și-i spuse:

- Tu, Costenka, mi-ai promis că o să mă ajuți să vorbesc cu crinii din iazul Verunkăi. Ți-amintești că mi-ai promis?

- Mi-amintesc, răspunse Costea.

- Atuncea, mergem?

- Mergem.

În tocul de lemn al ușii deja eliberată de cei doi gardieni care se proțăpiră mai înainte, Dașa se opri și întorcându-se spre bărbatul care încă mai ședea într-un genunchi, zâmbi și rosti sigură de sine:

- Iar pe Pământ să fim... Să fim buni!

După șase ore, înfățișându-se în fața plenului Consiliului de securitate al Rusiei, președintele cărunt delibera:

- Pe lume, totul există în strânsă corelație. Vizavi de generația noastră, cea nouă se relevă asemănătoare Divinității. Nu ea cu noi trebuie să se compare, ci noi cu ea. Întreaga forță militară planetară, cu extraordinarele ei cuceriri tehnologice, a rămas neputincioasă în fața unei singure fete a noii generații. Iar grija noastră, datoria și obligația în fața noii generații, stă în curățirea mizeriilor. Noi trebuie să ne mobilizăm toate forțele și să curățim Pământul de armamente. Cuceririle noastre tehnologice și descoperirile sunt aplicate în

ceea ce este mai modern, însă, din cât se pare, toate acele complexe militare extraordinare, în fața noii generații, s-au dovedit a fi doar gunoaie inutile. Iar noi trebuie să le curățim.

Cursa dezarmării

A avut loc congresul internațional al Consiliilor de securitate ale blocurilor militare din diferite țări de pe toate continentele. La această întâlnire au fost trasate măsuri de recuperare urgentă a tehnicii militare și arsenalelor de muniții. Oamenii de știință din toate țările participante au făcut schimb de experiență în domeniul strategiilor de recuperare și reprofilare a arsenalului belic. Psihologii interveneau constant în campaniile de informare în masă, încercând să preîntâmpine panica în rândul populației posesoare de orice tip de armă de foc. Panica s-a propagat și mult după răspândirea prin mass-media a informației legate de fenomenul rusesc, deoarece toate faptele au fost denaturate.

Mijloacele occidentale de informare în masă susțineau că Rusia, în caz extrem, va utiliza arsenalele de armament de pe propriul teritoriu și că în ceasul „x” va

distruge arsenalele celorlalte țări provocând, prin asta, multe victime în rândul populației civile. Oamenii au început să se debaraseze de armele în posesie și de muniții aruncându-le în râuri sau îngropându-le prin locuri pustii. Au ales să se elibereze în acest fel, deoarece punctele oficiale de colectare nu mai răzbeau să primească tot ce sosea.

Au fost impuse amenzi pipărate pentru utilizarea armelor din proprie inițiativă. Firmele intermediare au impus tarife mari pentru colectarea fiecărui cartuș în parte, dar nici asta nu i-a oprit pe oameni să se izbăvească de ceea ce, acum, reprezenta un real pericol pentru întreaga familie. Populația din zonele limitrofe bazelor militare a cerut a conducerilor acestora să lichideze neîntârziat, arsenalele. În aceste condiții, industria de armament, care între timp și-a reprofilat activitatea pe dezamorsarea armelor existente, funcționa, acum, în plin regim. În presa multor țări occidentale a început să se propage din ce în ce mai zgomotos vestea că, din vina Rusiei, omenirea era amenințată de catastrofă. Omenirea nu era în măsură să se elibereze într-un timp atât de scurt de toate rezervele de arme acumulate în anii precedenți. Multe întreprinderi care se ocupau cu recuperarea arsenalelor de armamente și muniții lucrau la limitele capacităților. Oricum nu ar fi reușit în doar câteva luni să dezintegreze armamente fabricate timp de decenii.

Guvernul Rusiei a fost învinuit că ar fi fost mai de mult timp la cunoștința faptului că se vor naște generații de copii cu

capacități paranormale și că a pus la cale, din timp, un program eficient de recuperare a armelor de distrugere în masă. Acest zvon a mai fost alimentat și de faptul că guvernul Rusiei, între timp, a început să achiziționeze și să dezasambleze întreprinderile primejdioase pentru ecologi și nu numai din teritoriul propriu dar și din vecini. Așa că, fiind prima care va apuca să se elibereze înaintea tuturor de armele de foc, Rusia va fi pregătită să nimicească țările care mai sunt încă în curs de dezarmare.

Distrugerile și consecințele unei eventuale catastrofe globale au fost în mod premeditat deformat. Zvonurile iscate au adus, în acest fel, și mai mari avantaje firmelor care se ocupau cu recuperarea arsenalelor. Le-au dat un motiv bun să ridice prețurile pentru serviciile prestate. De exemplu, oricine preda spre recuperare cartușe de revolver, trebuia să plătească douăzeci de dolari pentru fiecare a cartuș. Îngroparea neautorizată sau aruncarea armamentului era considerată diversiune. Panica a mai crescut și datorită faptului că nu s-a găsit nimeni în stare să propună o protecție eficace vizavi de capacitățile înăscute ale noilor generații de copii ruși. Președintele Rusiei a făcut – așa cum le-a părut tuturor atunci – un gest disperat și nehibzuit: a hotărât să intervină într-o transmisiune în direct pe toate canalele televiziunilor din lume, înconjurat de copii cu capacități neobișnuite. În ziua în care a fost anunțată apariția președintelui Rusiei în direct și la ora prestabilită, a în fața ecranelor

tv s-a adunat aproape toată populația globului. Cu o oră înainte de începerea transmisiunii, multe întreprinderi și-au întrerupt activitatea, magazinele au fost închise și toate străzile au rămas pustii – toți oamenii așteptau informația din Rusia. Președintele Rusiei, prin intervenția sa, dorea să liniștească lumea întreagă și să că noua generație de copii ruși nu era o generație de monștri sângeroși. Copiii noii generații erau obișnuiți și de ei nu trebuia să-i fie teamă nimănui. Pentru a fi cât mai convingător, Președintele Rusiei le-a cerut colaboratorilor să-i aducă în cabinet treizeci de copii înzestrați cu capacități paranormale și a hotărât să rămână singur cu ei în biroul prezidențial. Și s-a făcut întocmai.

- Și ce a declarat președintele Rusiei în fața comunității umane?

- Tu poți să vezi singur dacă vrei și să auzi cele petrecute, Vladimir.

- Da, aș vrea.

- Privește.

Președintele Rusiei stătea la o mică tribună, lângă biroul său de servicii. Pe ambele laturi ale tribunei, pe scăunele micuțe, ședea copii de vârste între trei și zece anișori. În spațiul din fața cabinetului era poziționat un grup de jurnaliști și o echipă de televiziune. Președintele și-a început discursul:

- Stimate doamne, stimați domni și concetățeni! Eu am invitat special acești copii la întâlnire. Și, după cum singuri vă puteți convinge, mă aflu în acest cabinet singur cu ei, fără santinele, psihologi sau

părinți. Acești copii nu sunt monștri, așa cum încearcă să-i zugrăvească mijloacele de informare în masă occidentale. Voi înșivă puteți vedea că sunt copii obișnuiți. Pe chipuri și în comportamentul lor lipsesc cu desăvârșire trăsăturile agresivității. Unele dintre capacitățile lor sunt considerate de noi paranormale. Dar, o fi chiar așa în realitate? Este posibil ca aceste capacități ale generației care se ridică acum să fie comune fiecărui individ uman. Iar neobișnuite și inacceptabile pentru existența comunității umane să fie creațiile noastre.

Comunitatea umană a creat un sistem de comunicație și un potențial belic în măsură să poarte planeta spre catastrofă.

De-a lungul secolelor, între guvernele lumii cu potențiale militare majore, s-au încheiat acorduri de pace, însă înarmarea nu a încetat nici-o clipă. Astăzi există o posibilitate concretă ca infinitul proces distrugător să ia sfârșit. În momentul de față, în condițiile cele mai privilegiate se află acele țări pe teritoriile cărora nu sunt concentrate arme de distrugere în masă. Această condiție este nefirească pentru mentalitatea contemporană. Dar, haideți să judecăm, de ce în conștiința noastră s-a împământenit convingerea că, pentru comunitatea umană este firesc ca aceste arme aducătoare de moarte să fie fabricate și întregi popoare să fie amenințate cu mijloacele de distrugere în masă?

Noua generație a inversat prioritățile și ne-a împins să acționăm în direcția opusă - adică să ne dezarmăm. Spaima, panica,

febrilitatea în acțiuni - accesorii ale acestui proces - se materializează în mare parte din răstălmăcirea informației. Guvernul Rusiei este învinuit că demult ar fi știut despre apariția în țară a copiilor cu capacități paranormale. Aceste acuze sunt lipsite de orice temei. Pe teritoriul Rusiei, în momentul de față, se află un impunător arsenal militar și noi, ca multe alte țări, facem tot ce putem pentru a-l lichida.

Guvernul Rusiei este învinuit că nu face îndeajuns pentru a scoate la iveală copiii cu capacități paranormale și nu procedează la izolarea acestora, lăsând să se înțeleagă prin asta suprimarea siluită până la finalizarea procesului de dezarmare. Guvernul rus nu intenționează să fac acest pas.

Copiii sunt cetățeni ai Rusiei, așadar au drepturi egale cu ceilalți cetățeni ruși. Dar, haideți să judecăm de unde vine această dorință? De ce să fie izolați cei care nu agreează instrumentele morții și nu cei care le produc? Guvernul rus ia măsuri de prevenire a impulsurilor emoționale la copiii care ar putea, prin acțiunea lor, să declanșeze dezintegrarea violentă a modelelor de arme pe care nu le agreează.

Din programele canalelor televizive ruse au fost excluse cu desăvârșire filmele care pun în mostră arme de orice fel. Au fost distruse toate jucăriile care imită arme. Părinții se află permanent în preajma copiilor lor și fac tot ce le stă în putință să prevină orice reacție negativă neașteptată a acestora. Rusia...

Președintele și-a întrerupt brusc

monologul. Un băiețel bălăior, de vreo cinci ani, s-a ridicat de pe locul său și s-a apropiat de trepiedul unei camere video. Mai întâi s-a uitat la levierul trepiedului, apoi le-a apucat cu mâinile. Operatorul speriat a abandonat camera și s-a retras în spatele jurnaliștilor. Președintele s-a repezit către băiețelul care tocmai speriasse operatorul, l-a luat de mână și l-a condus spre scăunelul pe care, cu câteva clipe înainte, stătuse liniștit, spunându-i:

- Te rog să stai aici liniștit până când termin eu.

Discursul, însă, nu continuă. La pupitrul pe care erau montate toate legăturile audio-video, doi băieței de vreo trei-patru anișori au început să cerceteze aparatura. Copiii, care la începutul întâlnirii statură smirnă, acum se împrăștiară prin tot cabinetul, găsindu-și fiecare de treabă în legea lui. Doar copiii mai mărișori – puțini la număr – au rămas pe locurile lor, urmărindu-i din priviri pe jurnaliști și pe operatorii video. Printre ei se afla o fetiță cu fundițe în codițe. Am recunoscut-o imediat. Era Dașa, fetița care dezintegrase complexele de rachete ultramoderne. Cu un aer necopilăresc cântărea gânditoare și cu atenție tot ceea ce petrecea în jurul ei și urmărea reacția jurnaliștilor.

Oamenii din întreaga lume, adunați în fața ecranelor televizoarelor, au văzut în direct chipul buimăcit al Președintelui Rusiei. Se uita, necrezându-și ochilor, la copiii ce mișunau prin cabinetul lui. Observă doi băieței care, între timp, se apucaseră să

cotrobăiască prin sistemul prezidențial, privi spre ușa la care se aflau consilierii săi și părinții copiilor invitați, dar nu chemă pe nimeni în ajutor. Se scuză pentru întrerupere, se apropie grăbit de cei doi băieței care demontaseră deja un aparat din pupitru, îi apucă de subțiori și le spuse: „Nu sunt jucării pentru voi, astea”. Unul din băieței de sub brațul Președintelui îl zări pe amicul său atârând în cealaltă mână și râse zgomotos. Celălalt se eliberă printr-o mișcare agilă scutură cravata președintelui, strigându-i obraznic: „Jucării!”

- Așa crezi tu, dar nu sunt jucării.

- Jucării, jucării, repetă vesel băiețelul, zâmbind. Președintele urmări câțiva copii care, atrași de sunete și de becuțele colorate, se apropiară de sistemul de comunicație și traseră afară cablurile telefonice. Îi lăsă jos pe cei doi zbânțuiți, alergă spre birou și, apăsând niște taste, pronunță: „Întrerupeți imediat comunicațiile cu cabinetul”.

Imediat după asta a scos pe birou câteva foi albe de hârtie. Pe fiecare foaie a pus câte un creion sau un pix și le-a spus copiilor răspândiți prin cabinet: „Ia, uitați ce vă dau. Poate să deseneze fiecare ce vrea. Voi desenați, când ați terminat vom analiza și vom decide împreună, care din voi a desenat mai frumos”.

Copiii au încercuit biroul, și-au ales colile, creioanele pixurile. Pe cei mai mici de statură care nu ajungeau la birou, Președintele i-a ridicat și i-a așezat pe scaune. Încredințat că a reușit să-i liniștească

cu desenul, Președintele s-a apropiat din nou de tribună, le-a zâmbit telespectatorilor, a tras aer adânc în piept pregătindu-se să-și continue monologul, însă.. În zadar. De el s-a apropiat un băiețel scund și l-a zgâlțâit de pantaloni.

- Ce s-a mai întâmplat? Tu ce vrei?

- Pi... - răspunse micuțul.

- Ce?

- Pi...

- Pi, pi. Vasăzică, vrei la baie? Și Președintele își aruncă iarăși privirea spre ușa care conducea afară din cabinet.

Ușile se deschiseră în lături și, ca la un semn, două santinele din garda personală a Președintelui se precipitară. Un bărbat cu privirea gravă schiță câteva grimase severe, se aplecă și-l apucă pe micuț de mână. Însă puștiul, fără să lase cracul pantalonilor prezidențiali, se scutură, își eliberă mâna din strânsoarea bărbatului cu privirea aspră care-l trăgea afară din cabinet și făcu un gest de protest celorlalți bărbați care se apropiau de el. Bărbații rămaseră cu toții derutați. Puștiul își ridică din nou ochisorii și privindu-l de jos pe Președinte, îl scutură din nou de cracul pantalonilor și-i spuse iar: „Pi” și apoi se lăsă pe vine.

- Nu-i momentul cel mai potrivit, pentru „pi” ul ăsta al tău. Ce-i cu capriciile astea, la tine? vorbi Președintele înșfăcându-l de mână pe puști, se scuză în fața jurnaliștilor și se îndreptă spre ieșire, spunând din mers: „Numaidecât rezolvăm chestiunea” - și ieși.

Pe sute de milioane de ecrane tv, telecamerele au încadrat rând pe rând copiii

care se jucau, desenau sau discutau între ei. Cel mai insistent era încadrată tribuna prezidențială, acum goală. Și, în acel moment, micuța Dașa s-a ridicat de pe locul ei, a luat un scaun și l-a târșăit până la tribuna prezidențială. S-a urcat în picioare pe el, s-a uitat la ziariștii din cabinet, apoi în obiectivele camerelor de luat vederi orientate spre ea, și-a dres fundițele din cosițe și a început calmă să vorbească:

- Mă numesc Dașa. Unchieșul nostru - domnul Președinte - este un om bun. Acușica se-ntoarce. Se întoarce și o să vă povestească tot. Este puțin îngândurat, dar o să poată să vă spună la toți cum o să fie de bine peste tot-peste tot, pe Pământ. Și noi nu trebuie să ne temem de nimeni. Frățiorul meu, Costea, mi-a povestit cum sunt speriați acum copiii, pentru că eu am distrus rachetele acelea noi și mari. Da' eu n-am vrut să le fac să explodeze doar așa... eu am vrut numai ca tăticu' să nu mai plece și să ne lase singuri atâta vreme și să nu se mai gândească așa de mult la rachete. Și să nu se mai uite la ele. Mai bine la mama să se uite. Ea este mai frumoasă decât toate rachetele. Și mama este fericită când tăticu' se uită la ea și când discută amândoi. Dar, când el pleacă mult timp sau când se uită la rachete, mama se întristează și eu nu vreau ca mama să fie tristă. Costea, frățiorul meu, este foarte inteligent și conștiincios și Costea mi-a spus că eu am speriat mulți oameni. De-acum încolo nu am să mai detonez rachete. Nu-mi place deloc treaba asta. Alte ocupații îmi plac, mai importante și mai interesante.

Ele aduc multă fericire tuturor. Și cu rachetele... o să rezolvați voi cumva. O să aranjați așa, ca niciodată, nimeni să nu le detoneze. Și de noi să nu vă fie teamă, vă rugăm.

Veniți pe la noi în ospetie. Veniți cu toții. O să vă dăm apă vie să vă ostoim setea. Mama mi-a povestit cum trăia lumea mai 'nainte. Roboteau și roboteau, își făceau treburile lor, construiau tot felul de fabrici și uzine și așa s-au luat cu treaba, că dintr-odată... apa vie a dispărut. Tot mai murdară a devenit. Și o vindeau doar îmbuteliată prin magazine. Dar în sticlă apa era moartă și stătută, iar oamenii au început să se îmbolnăvească. Așa era mai 'nainte, numai că eu nu pot să-mi imaginez cum a fost posibil așa ceva... cum de oamenii murdăreau apa pe care ei înșiși trebuiau s-o bea? Tata mi-a vorbit că pe Pământ mai există și acum țări întregi în care nu se mai găsește apă vie, pură și că oamenii din aceste țări pier din cauza unor boli chinuitoare. Nici mere nu se fac în aceste țări și nici alte fructe gustoase, pentru că tot ce este viu suferă, iar omul care cumpără poame bolnave, se chinuie.

Veniți la noi în ospetie, cu toții să veniți, că noi o să vă ospătăm cu mere sănătoase și cu pătlăgele, cu pere și cu multe poame. Voi o să le gustați, iar când o să vă întoarceți acasă o să vă ziceți în sinea voastră: nu trebuie să mai murdărim de-acum încolo, mai bine în curățenie să trăim. Și atunci când și pe la voi va fi totul curat, noi o să venim în vizită cu daruri.

Președintele care abia se întoarse cu puștiul în brațe, rămase în ușa ascultând-o pe Dașa. Când fata tăcu, el se îndreptă spre tribună și fără să-l lase jos pe micuțul care, între timp, i se cuibărise confortabil în brațe, adăugă: „Sigur că da... Voi să veniți! Într-adevăr, la noi vă puteți vindeca de multe boli. Dar nu acest lucru este cel mai important, important este că fiecare din noi să se înțeleagă pe sine și pe-a sa menire s-o afle. Acest lucru este important și trebuie pătruns, pentru a nu fi măturați de pe fața Pământului ca niște gunoaie. Cu toții laolaltă va trebui să strângem din urma noastră toată murdăria lăsată. Vă mulțumesc pentru atenție.

Scena din cabinetul Președintelui se stinse și vocea Anastasiei continuă:

- Greu de osebit, discursul cui - al președintelui sau al micuței Dașa? - a avut efect asupra oamenilor care-au urmărit transmisiunea în direct din Rusia... Nu se știe. Ceea ce se știe, însă, este ca de-atunci oamenii nu au mai plecat urechea la zvonurile despre agresivitatea Rusiei. Oamenii vroiau să trăiască... și să trăiască fericiți - credeau în această posibilitate. Numărul celor care-și doreau să viziteze Rusia crescuse brusc după discursul în direct de la Kremlin. Cei care se întorceau după vizita din Rusia nu mai puteau trăi ca înainte. Conștiința sclipi în fiecare ca prima rază de soare strălucitoare în dimineață.

Știința și falsa-știință

Anastasia, cum au reușit rușii să găzduiască un număr atât de mare de vizitatori? Cu siguranță că nu le-a fost deloc ușor. Îmi închipui cum e să trăiești în gospodărie cu familia ta, în timp ce dincolo de gard o grămadă de curioși te observă în fiecare minut.

- Turiștii străini sosiți în Rusia la vindecare, erau găzduiți în apartamentele rămase libere în orașe. Mâncarea le era adusă turiștilor de pe la gospodăriile de la țară, însă ei nu puteau merge acolo. Doar câțiva avură norocul să fie duși pe locurile în care trăiau în permanență noii ruși. Psihologii avertizau constant pe gospodarii noilor moșii asupra efectelor activității lor de găzduire a turiștilor. Mulți vizitatori, cu precădere cei veniți din țările până atunci considerate superdezvoltate, odată întorși acasă sufereau violente șocuri psihologice. În sprijinul avertismentelor psihologilor mai veneau și unele întâmplări reale. Aproape patruzeci la sută din vizitatorii străini veniți pe moșiile rușilor, întorcându-se acasă, cădeau într-o stare depresivă. Nu de puține ori se concretiza în sinucidere.

- Cum de s-a ajuns la așa ceva? Tu,

doar, spuneai că în gospodăriile rușilor totul avea să fie fermecător. Peisajele în care aveau să fie amplasate satele vor fi fermecătoare, mâncarea, de asemenea, va fi aleasă, iar armonia din familii perfectă.

- Totul era întocmai așa, numai că pentru mulți oaspeți străini, totul apărea prea minunat. Imaginează-ți, Vladimir, un vârstnic care a trăit cea mai mare parte a vieții într-o metropolă, un om care toată viața a aspirat la câte ceva; cât mai mulți bani să facă și să devină ceea ce-și dorește - să nu fie mai prejos decât ceilalți. În schimbul banilor, omul a obținut locuință, mașină, haine și de mâncare. Și iată că șade omul în casa mobilată, mașina-i stă în garaj, mâncarea în frigider.

- Îmi imaginez. Stă bine omul. Mai departe?

- Vladimir, tu răspunde-ți singur la întrebare: „Și mai departe?”.

- Mai departe... Mai iese cu mașina la plimbare, își mai cumpără câte-o mobilă nouă sau își schimbă mașina.

- Și pe urmă?

- Pe urmă? Nu știu, ce mai este pe urmă?

- Pe urmă, acest om moare. Moare, poate, pe vecie sau, poate, pentru milioane de ani tereștri. Nu poate al doilea Eu al lui - Sufletul său - să-și redobândească forma terestră. Nu mai poate, pentru că în viața terestră, omul nu a plăsmuit nimic bun pământesc. Intuitiv, fiecare știe asta, iată și pentru ce îi îngrozește moartea pe mulți oameni. Când aspirațiile majorității sunt

aceleași și modul de viață asemănător, oamenii consideră că trebuie să trăiască doar cum trăiesc toți ceilalți și că doar așa se poate și trebuie. Și uite-așa a cunoscut omul pe Pământ o viață cu totul străină lui. A văzut Raiul Pământenesesc, Spațiul de iubire creat de mâna omului asemănător Creatorului, însă a sa viață o socoate deja consumată și trăită în iad, și moare acel om în chinuri și i se prelungesc suferințele pentru multe milioane de ani.

- Cum de nu cad într-o astfel de depresie toți cei care-au văzut noul trai al rușilor?

- Unii înțeleg intuitiv că de vor începe chiar în pragul bătrâneții, cu mâna lor deja vlăguită, să-și creeze Spațiu de iubire pe Pământ, a lor viață Creatorul le-o va prelungi. Și îndreptându-se bătrânii, cu al lor chip de zâmbet luminat, ajutorul tinerilor vor porni.

- Nici așa nu e bine, Anastasia; nu poate turistul venit de peste mări și țări în Rusia, să se plimbe pe ulițele noilor sătucuri de ruși și aerul curat să-l respire.

- Și turiștii care veneau să viziteze orașele puteau să simtă respirația proaspătă a Pământului și apa dătătoare de viață s-o bea. Prin oraș, lin vântisorul adia, aducând cu el de prin gospodăriile înveșmântate în verde, miresmele pure și polenul florilor. Turiștii, în timpul excursiilor, admirau aceste oaze paradisiace de la mică distanță și își dădeau silința să nu deranjeze familiile care trăiau în ele. Uite, cum s-a petrecut totul. Privește!

Și iarăși apăru minunatul tablou al

viitorului. Am deslușit o șosea pentru automobile care lega orașul Vladimir de Suzdal – aflat la vreo treizeci de kilometri. Am avut ocazia să străbat și mai înainte acest traseu. Doar că se întâmpla rar să vezi vreun autocar cu turiști care să vină în vizită la bisericile antice și la mănăstirile Suzdalului. În rest, ruta era practică de automobile cu numere din zonă. Acum însă, această stradă arăta cu totul altfel. Pe asfaltul de de două ori mai larg al șoselei se plimbau autocare elegante. Erau-propulsate, cu siguranță, de motoare electrice, din moment nu se vedeau nici gaze de eșapament și nici nu se auzea trăncănitul motoarelor. Se putea percepe subtilul sușuit al anvelopelor pe asfalt. În electromobilele viitorului călătoreau turiștii străini veniți din toate colțurile lumii. Marea majoritate a acestora se uita prin binoclu la peisajele din împrejurimi.

La aproape un kilometru de șosea, deasupra vârfurilor copacilor se zăreau acoperișurile căsuțelor pitite, îmbrăcate în mantie verde de vegetație deasă, se întindeau gospodăriile rușilor. Pe ambele laturi ale șoselei, din doi în doi kilometri, se ridicau magazine cochete cu două nivele și restaurante mici. Dinaintea fiecăruia era turnată o mică platformă asfaltată pe care se opreau electromobilele atunci când găseau locuri libere. Din ele coborau grupuri de turiști care încercau să guste pe loc sau să cumpere pentru drum tot ceea ce se vindea.

Toate magazinele și restaurantele se aprovizionau cu produse obținute în grădinile

din vecinătate. În magazine se vindeau cămăși rusești cusute de mână, ștergare țesute din fibră de copaci și multe alte articole de artizanat. Anastasia mi-a explicat că oamenii cumpărau cu ahotnicie aceste lucrături, deoarece știau că o cămașă cusută de mâinile bune ale unei femei fericite este neasemuit de prețioasă în comparație cu una făcută de un angrenaj mecanic.

Privind de sus la fâșia de pământ de dedesubt se distingeau alei umbroase și pâlcuri de pădurice frumos conturate, care împrejmuiu gospodăriile localnicilor. O fâșie îngustă de pădurice îmbrățișa un sâduc de vreo nouăzeci de gospodării. Dinapoia sâtucului se întindea o porțiune de câmp deschis, apoi un alt sâduc împrejmuit și acesta de pădurice și așa mai departe de-a lungul a treizeci de kilometri. Chiar dacă sâtucurile, ca mărime, erau egale unele cu altele, între ele nu erau asemănări de niciun fel. Pe o parte din loturi predominau grădinile, pe o altă parte livezile cu specii forestiere: brazi grațioși, cedri stufoși, mesteceni și stejari.

Pe fiecare gospodărie, nelipsit era iazul sau piscina. Casele erau toate împrejmuite cu straturi de flori. Se vedeau vile mari cu două etaje sau căsuțe pe un nivel, fiecare din ele fiind construite după diferite stiluri: o parte aveau acoperișurile plate, o parte țuguiate, unele din ele erau văruite în alb și aduceau mult cu bojdeucile din cătunele Ucrainei. Pe ulițele-alei ce despărțeau gospodăriile nu se zărea urmă de automobile. Atmosfera satelor era relaxantă,

prin gospodării nu se simțea nici-o agitație sau activitate deosebită. Ca și cum, toată această frumusețe ireală ar fi venit de undeva din cer iar locuitorii nu ar fi trebuit să facă altceva decât să se bucure de ea. În centrul fiecărui sătuc se înălța câte o clădire mare cu două etaje în apropierea căreia mișunau grupuri de copii. Am înțeles de aici că școlile și cluburile dedicate activităților culturale fuseseră construite în centrele satelor... și i-am spus Anastasiei:

- Văd că în centrul sătucului, pe lângă școală și club, tot se mai simte un pic de viață, dar prin gospodării... o plictiseală... Odată ce gospodarii au predispus totul ca să nu trebuiască să mai îngrașe pământul sau să se mai chinuie cu buruienile și dăunătorii, ce altceva le mai rămâne de făcut? Eu gândesc că, oricum, omul ca să fie fericit, trebuie să trudească uneori, să facă ceva, să meșteșugărească. Doar că aici nu văd așa ceva.

- Vladimir, pe gospodăriile pe care le vezi acum, oamenii tocmai cu așa ceva se ocupă, cu tot ce-ai pomenit tu, iar îndeletnicirile lor sunt însemnate, pentru că toate aceste activități cer un bun intelect, cer inspirație și luciditate mai multă decât au meșteșugarii din lumea ta, așa-zis obișnuită.

- Și dacă-s cu toții artiști și meșteșugari, unde sunt, atunci, rezultatele eforturilor lor?

- Vladimir, tu-l socoți artist doar pe acel om care ia în mână un penel și pictează pe pânză frumos peisaj?

- Sigur că da. Oamenii admiră tabloul și dacă le place îl cumpără sau îl expun într-o

galerie de artă.

- Atunci de ce tu nu-l consideri artist pe omul care, în loc de pânză, ia un hectar de pământ și creează pe el un peisaj, iată, ca acesta sau unul și mai frumos? Însă, ca să creeze din materiale vii, creatorul nu trebuie să fie numai cu gust artistic și talent, ci trebuie, mai ales, să cunoască compoziția marii majorități a materiilor vii. În ambele cazuri, creațiile au menirea să trezească în admiratori emoții benefăcătoare și să încânte ochiul. Spre deosebire de cel pictat pe pânză, tabloul viu mai este și multifuncțional. Purifică aerul, emană pentru om arome benefăcătoare și-i hrănește corpul. Tabloul viu își schimbă nuanțele culorilor și poate fi desăvârșit la nesfârșit. Este legat prin firisoare nevăzute de Univers. Mult mai desăvârșit decât acela pictat pe pânză este, prin urmare și creatorul care l-a plăsmuit mult mai măreț este.

- Ai dreptate. Îmi vine greu să nu fiu de acord cu tine, ceea ce nu înțeleg eu însă, de ce îi numești tu pe proprietarii acestor gospodării deopotrivă și meșteșugari și învățați? Au ei, cumva, legătură cu știința?

- Au legătură și cu știința.

- Dă-mi un exemplu?

- Un exemplu? Tu, Vladimir, îl consideri om de știință pe omul care se ocupă cu selecția culturilor și cu ingineria genetică?

- Da. Ei sunt considerați de toată lumea savanți. Toți acești specialiști studiază prin institutele de știință și cercetare. Născocesc noi soiuri de fructe și legume și multe alte plante.

- Adevărat, născocesc. Însă cele mai importante sunt, totuși, rezultatele și importanța eforturilor lor.

- Rezultate sunt! Au fost scoase soiuri rezistente la ger, legume foarte puțin perisabile sau cartofi imuni la gândacii de Colorado. În țările superdezvoltate au reușit chiar să cloneze din câteva celule, un animal viu, acum se studiază cum să fie produse organele pentru transplanturi pe oameni bolnavi. Uite - rinichii - de exemplu.

- Da, și asta este adevărat. Însă tu, Vladimir, nu te-ai întrebat niciodată cum se face că în aceste țări super-dezvoltate apar în permanență noi boli? De ce ocupă aceste țări primele locuri la bolile de cancer? De ce au nevoie de tot mai multe preparate medicinale? De ce tot mai mulți oameni sunt loviți de sterilitate?

- De ce?

- Pentru că mulți dintre cei pe care tu-i numești învățați nu sunt ființe absolut deloc inteligente. Geniul uman din ei este paralizat și doar prin ei - doar la înfățișare umani - acționează forțele distrugerii. Judecă singur, Vladimir, acești așa-zisi învățați au început să modifice aspectul plantelor existente în natură, ca urmare și fructele lor le-au schimbat. Au început să le modifice fără să ghicească, în tot acest timp, adevărata menire a fructelor. Tu știi că în Univers totul este strâns legat și trăiește în interdependență. De exemplu, dacă de pe mașina ta ar fi demontat un mecanism sau modificat un detaliu, să spunem radiatorul, mașina, încă o bucată de timp, va mai

funcționa dar, peste puțin ce se va întâmpla?

- Va fi scos din uz întregul sistem refrigerant și motorul va intra în ebuliție.

- Asta înseamnă că fiecare parte a automobilului își exercită un rol al său, iar înainte ca acea parte să fie atinsă, ar fi bine că funcția ei să fie cunoscută cu exactitate.

- Da! Nu trebuie să fii mecanic ca să înțelegi asta.

- Natura, și ea, este un mecanism desăvârșit, încă necunoscut în totalitate de nimeni. Fiecare parte componentă a acestui măreț mecanism viu are o funcție a sa strâns interdependentă cu structura complexului. Modificarea compoziției sau eliminarea uneia dintre părțile componente va influența implicit funcționarea întregului mecanism natural. Dar natura este înarmată cu multe moduri de a se proteja. Mai întâi va semnaliza acțiunile nepermise. Dacă prima avertizare nu ajută, se va vedea constrânsă să suprima elementul deranjant. Roadele naturii, omului îi sunt hrană. Omul care se hrănește cu fructe și legume mutanți, implicit devine el însuși, mutant. Mutația este inevitabilă în cazul unei alimentații cu astfel de alimente modificate genetic și deja se petrece în lume. Este debilitat totodată și sistemul imunitar al omului și intelectul și simțurile. Omul va începe să-și piardă treptat capacitățile și independența doar lui specifice și se va transforma într-un biorobot ușor de aservit. Apariția bolilor - martore ale acestor schimbări - nu este altceva decât semnalul însuși al inacceptabilității acțiunilor omului.

- Să spunem că ai dreptate. Nici mie

nu-mi plac aceste plante hibrid. Când au apărut erau foarte lăudate, dar cu timpul, conducerile multor state au dat legi prin care se cerea ca în magazine, pe alimentele produse cu ajutorul ingineriei genetice, să fie lipite etichete sui-generis. Această măsură a fost aplicată și în Rusia, iar ca rezultat, multă lume evită toate aceste produse-mutant. Numai că, a se descotorosi complet de ele, pentru moment pare imposibil, deoarece au fost făcute o sumedenie, în timp ce alimentele pur naturale au rămas puține și costă mult mai mult.

- Așadar, vezi, Vladimir? Forțele distructive au reușit în intenția lor, au reușit să subjuge omenirea prin dependență economică. Au reușit să-i sugereze: „Dacă nu mănânci produsele noastre vei muri de foame”. Dar nu este așa, Vladimir. Dimpotrivă, omul va muri dacă le va mânca.

- Este posibil, Anastasia, dar nu mor toți. Mulți deja știu și nu mănâncă O.M.G.

- Cum se recunosc, Vladimir? Tu cum le deosebești?

- Nu cumpăr legume de import... Sunt mult mai bune alea pe care le vând țăranii noștri pe piețele agroalimentare, cultivate prin grădinile lor de la țară.

- Și de unde își procură țăranii, semințele, după tine?

- Cum, de unde? Le cumpără. Astăzi, cu comerțul de semințe se ocupă multe firme. Sunt vândute în ambalaje frumos colorate.

- Așadar, oamenii cumpără semințele, orientându-se doar după indicațiile de pe ambalaj? Fără să fie siguri de fidelitatea

informației despre conținut, scrisă pe pungă?

- Tu vrei să spui că este posibil ca și semințele să fie modificate genetic?

- Da. Iată, de pildă, astăzi pe Pământ au mai rămas doar nouă soiuri de mere care rodesc ca în Primordialitate. Mărul este pentru om una dintre cele mai binefăcătoare și gustoase creații Dumnezeiești. Dar a fost printre primele fructe supuse mutației genetice. Chiar în Vechiul Testament se întâlnește avertismentul: „*să nu altoiți...*”. Însă ei au făcut-o ostentativ, numai că nu le-a ieșit niciun măr. Nimic din ce vezi tu prin livezi sau prin magazine nu corespunde fructului Divin. Pe aceia care distrug sau denaturează creația primordială Dumnezeiască, tu îi numești învățați, atunci cum să-i numești pe aceia care restabilesc corectele funcțiuni ale părților componente ale mecanismului natural?

- Tot învățați, probabil, mai înzestrați și mai instruiți.

- Familiile de ruși care trăiesc pe aceste loturi pe care le vezi tu acum, restabilesc ceea ce a fost schilodit.

- De la cine au primit ei mai multă învățătură decât selecționatorii de semințe sau geneticienii?

- Această învățătură sălășluiește în fiecare om încă de la început. Țelul, intențiile și conștientizarea propriei meniri permit acestei învățături să se ridice la conștiință.

- Așadar, după cum lași tu să se-nțeleagă, oamenii care trăiesc acum pe gospodăriile lor sunt în același timp și pictori și învățați! Și noi? Cine suntem noi?

- Oamenii care trăim astăzi pe planetă?
- Fiecare, sieși, o definiție să-și dea va putea, dacă măcar pentru nouă zile, ale sale gânduri în libertate să călătorească-și va lăsa.

**Este, oare, liberă
mintea noastră?**

Ce înseamnă „în libertate”? Mințile oamenilor sunt deja libere.

- Vladimir, în condițiile vieții de tip tehnocratic, mintea oamenilor este subordonată standardelor și convențiilor acesteia. Lumea tehnocrată poate exista doar în condițiile lichidării, subjugării și înăbușirii libertății minților umane.

- Nu înțeleg prea bine. Omul, de-a lungul întregii sale vieți, se poate gândi la tot felul de lucruri. Există țări în care libertatea cuvântului este mai mare, altele în care este mai mică, totuși, fiecare om este liber să gândească ce-i place.

- Este o iluzie, Vladimir. Marea majoritate a oamenilor este constrânsă să se gândească la aceleași lucruri toată viața. Descompunând în secvențe distincte momentele în care individul tipic vremurilor tale gândește și făcând, apoi, o confruntare a gândurilor de același tip, ai putea lesne înțelege că nu-i așa cum spui tu. Prin acest banal test vei reuși să descoperi gândul esențial al omului contemporan.

- Interesant. Hai să aflăm împreună acest gând.

- Bine. După tine, care este media de vârstă a omului contemporan? Spune-mi, te rog.

- Este așa de important?

- Nu este deosebit de important, având în vedere similitudinea în gândirea oamenilor, totuși cifra ne va folosi la calculele ulterioare.

- Bine. Media de vârstă din vremurile noastre este de optzeci de ani.

- Și uite-așa, omul se naște. Mai exact spus se materializează în planul terestru al

existenței sale...

- Mai bine, se naște - este mai simplu.

- Bine. Încă micuț, copilășul privește la lumea care-i este prezentată spre cunoaștere. Hăinuțele, mâncarea, locuința - toate astea i le pun la dispoziție părinții. De asemenea, tot părinții, prin comportamentul lor și prin raportul benevol sau nu cu el, se străduiesc să-i transmită gândurile și comportamentul lor față de lumea înconjurătoare. Evidentul proces de cunoaștere se prelungește de-a lungul a aproape optsprezece ani, în toți acești ani lumea tehnocrată depune toate eforturile să-i însuflească tânărului om imaginea însemnătății sale. Mai departe, în cei șaiszeci și doi de ani rămași, se poate presupune că omul își administrează în mod independent activitatea minții.

- Da, e posibil, însă tu ai mai vorbit de ceva care l-ar încurca.

- Da, am vorbit. Hai să socotim împreună, câtă vreme poate el să gândească liber?

- Bine.

- Zilnic, omul își cheltuie o parte din timp în somn se odihnește. Câte ceasuri doarme omul zilnic?

- În medie, opt.

- Făcând calculul de opt ore de somn zilnic pe baza celor șaiszeci și doi de ani de viață ai omului, rezultă ea 181164 de ore din viața sa, omul doarme. Somnul său de opt ore zilnice se transformă în aproape douăzeci și unu de ani de somn neîntrerupt. Scădem acești douăzeci și unu de ani de somn din cei

șaizeci și doi de viață și ne rămân patruzeci și unu de ani de trezie. În timpul treziei, majoritatea oamenilor își pregătește mâncarea. Cât timp, după tine, cheltuie omul pe gătitul și consumul mâncării?

- De regulă gătesc femeile, dar este adevărat că bărbații irosec și mai mult timp pentru a face rost de alimente.

- Și cât timp, după tine, Vladimir, se cheltuie pe gătitul și consumarea mâncării?

- Dacă adunăm timpul necesar cumpărăturilor și pregătirii celor trei mese zilnice, cred că minim trei ore pe zi sunt necesare. Dar nu toți din casă gătesc. Toți mănâncă, asta-i sigur. Poate că unu ajută la cumpărături, altul la spălatul vaselor... așadar să spunem câte două ore jumătate pentru fiecare.

- În realitate mult mai mult, dar hai să fie cum spui tu, să presupunem că în total se pierde două ore jumătate pe zi. Înmulțim cele două ore jumătate cu totalul de zile trăite și vom avea un total de 56615 ore sau 2359 zile care înseamnă aproape șapte ani. Îi scădem din cei patruzeci și unu de ani și rămân treizeci și trei de ani și jumătate. Pentru a-și putea face rost de mâncare, haine și locuință, omul care trăiește în lumea tehnocrată trebuie să îndeplinească una din activitățile obligatorii acestei lumi - munca. Aș vrea să specific, Vladimir, că omul muncește sau se îndeletnicește cu câte ceva, nu pentru că așa-i place lui, ci pentru că așa-i cere lumea tehnocrată, altminterea, această lume îl va priva de cele indispensabile vieții de zi cu zi.

Cât timp irosește majoritatea oamenilor zilnic la muncă?

- În Rusia, câte opt ore. Dar, pe lângă acestea, omul mai pierde timpul pe drum spre muncă și înapoi acasă - aproape câte două ore zilnic. De reținut că, totuși, două zile pe săptămână le are libere.

- Socotește singur, atunci, cât timp irosește omul zilnic pentru ceea ce, nici pe departe nu-i place în mod deosebit - adică pentru muncă.

- Este greu de calculat fără computer, spune-mi tu.

- Prins în vârtoarea generală, de-a lungul celor treizeci de așa-ziși ani de trudă necesară, zece ani omul îi irosește muncind neîntrerupt pentru ceva anume - pentru lumea tehnocrată. Acum vom scădea acești zece ani din cei treizeci și trei rămași. Rămân douăzeci și trei.

- Ce altceva mai face omul, zilnic, de-a lungul întregii sale Vieți?

- Se mai uită la televizor.

- Câte ore pe zi?

- Trei ore, nu mai puțin.

- Aceste trei ore devin opt ani de neîntreruptă ședere în fața ecranelor tv. Îi scădem și pe aceștia din cei douăzeci și trei rămași și ne mai rămân cincisprezece ani.

Dar nici măcar acești cincisprezece ani, omul nu este liber să se îndeletnicească cu ceea ce-i este caracteristic - cu gândirea. Gândirea umană este inertă. Nu se poate comuta de la un subiect la altul. Ea trebuie să analizeze un oarecare timp informația primită. Prins în tumultul general, un om

considerat statistic mediu, de-a lungul întregii sale vieți reflectă asupra aspectelor universale doar cincisprezece-douăzeci de minute. Unii nu se gândesc niciodată la asta, alții poate ani întregi. Fiecare își poate analiza și defini singur anii trăiți în viață. Fiecare om este o individualitate, este mai important decât toate galaxiile la un, loc, deoarece el le poate crea. Totodată, fiecare om mai este și o părticică a întregii comunități umane care, în întregul său, poate fi privită ca un organism compact, ca o entitate distinctă. Căzând în capcana servituții lumii tehnocrate, preamăreața esență Universală se ferecă în sine însăși, își pierde libertatea autentică și devine dependentă, declanșând mecanismul autodistrugerii.

Cu totul divers și oșebit de banalitate este stilul de viață al oamenilor care trăiesc în sătucurile viitorului. Gândirile lor neatârinate și autentic umane, într-o unică aspirație conjugate, vor scoate comunitatea umană din obscuritate. Galaxiile freamătă de la fericirea presimțire a împreunării viselor omenesți într-o unică rază. În curând va vedea Universul cele nou născute și zămislite. O nouă planetă minunată, ale lor vise vor materializa.

- Ooo, cât de grandilocvent vorbești tu despre săteni! La vedere și ei sunt doar niște simpli oameni.

- Până și la față sunt diferiți. Strălucirea unei mărețe energii se oglindește în chipurile lor. Cu mai multă atenție tu privește-i, uite bunicuța cu nepoțelul... care merg...

Călăreața din viitor

Într-un sătuc am zărit ieșind o căruță sau, mai bine spus, o caleașcă cu coviltir trasă de un cal brun. Pe băncuța moale a caleștii ședea o femeie în vârstă cu coșulețe de legume și mere dinainte-i. Pe capra căruței trasă de cal, un băiețel de șapte ani, cu bustul gol, stătea în picioare și ținea frâiele, însă nu strunea calul. Se vedea că nu era prima dată când băiețelul și calul călătoreau împreună, devreme ce animalul mergea la trap vioi pe drumul care părea să-i fie binecunoscut.

Băiețelul s-a întors către bătrână și i-a spus ceva. Bunicuța a râs și-a-nceput să cânte. Nepoțelul îi ținea isonul, mai ales la refren. Din autocarele electrice care se perindau pe acolo în acel moment, turiștii au auzit cântecul celor doi. Caleașca trasă de calul brun gonia la mai puțin de un kilometru de șoseaua asfaltată.

Majoritatea turiștilor se uitau prin binocluri la cei din caleașcă cu respirația tăiată de parcă s-ar fi uitat la extraterestri sau la cine știe ce ciudățenie nemaivăzută, și-atunci eu am gândit din nou, „ce anapoda e și așa; vin oamenii de prin țări îndepărtate și nu pot să-i cunoască natural pe cei doi din caleașcă, pot doar să-i urmărească prin binoclu de la distanță”. Nepoțelul cu bunicuța nu i-au învrednicit nici măcar cu o privire pe cei din autocare. Un autocar a încetinit și rula

paralel și la aceeași viteză cu trapul calului. În autocarul care-și redusese viteza călătorea un grup de copii străini. Cu toții făceau din mâini bătrânei din căruța frumoasă și mai ales băiețelului. El, însă, nu i-a învrednicit nici măcar c-o privire. Dintr-un sătuc împrejmuț cu gard viu și verde își făcu apariția, ca prin minune, o tânără călăreață. Armăsarul de cursă pe care-l încăleca tânăra femeie se apropia vertiginos de caleașcă, avântat în galop. Ajuns în dreptul căruței, înspumatul armăsar se potoli și încetini la trap. Femeia în vârstă zâmbi ușor ascultând ce-i spunea călăreața.

Băiatul, nemulțumit că a trebuit să-și întrerupă cântecul, totuși cu bucurie lăuntrică și cu ton convingător, spuse: „Uite-te la tine, mama, neastâmpărată ce ești, nu stai singură un minut”. Tânăra femeie a răs cu poftă și a scos dintr-o desăguță legată la ciochina șei o plăcintă și i-a întins-o băiețelului. El o luă, îmbucă un dumatic și-i vorbi bătrânei: „Gustă bunicuțo, încă-i călduță.” – îi întinse bătrânei plăcinta, trase de sfori și opri căruța. Se aplecă și apucă cu amândouă mâinile coșulețul plin cu mere frumoase, i-l întinse călăreței și-i spuse: „Te rog, mamă, ia-l”, arătând cu privirea spre autocarul oprit lângă ei.

Tânăra călăreață ridică fără efort deosebit, într-o mână, coșul greoi cu fructe, cu cealaltă palmui delicat mândrul armăsar pe grumaz care o duse la trap aproape de autocarul cu copii. Între timp, lângă autocarul cu copii se opriseră și alte autocare electrice, din care toți pasagerii priveau cu entuziasm

la tânăra călăreață care gonea pe imăș cu coșul de mere în mână. Zbură spre grupul de copii care se împrăștiau din autobuz, calul se opri, ea se aplecă vioaie la pământ și, fără să coboare din șă, puse coșulețul cu mere dinaintea copiilor adunați împrejurul ei.

Apucă din treacăt să mângâie un băiețel șaten pe creștet, le făcu tuturor din mână în semn de salut și se îndreptă cu armăsarul ei, drept spre centrul largii autostrăzi. Șoferul autobuzului în care călătoreau copiii anunță prin amplificator: „la uitați-vă, ce încântare!! Uita-ți-vă la ea cum gonește chiar pe mijlocul autostrăzii, chiar pe linia întreruptă!”

Mai multe autocare pline cu turiști s-au retras pe marginea autostrăzii și au parcat. Călătorii au coborât sprinteni din autocare, s-au înșiruit de-a lungul trotuarului de pe marginea șoselei și cu respirația tăiată au admirat formidabilul galop al tinerei călărețe. Nu exclamații, ci murmure de admirație s-au ridicat de pe buzele tuturor turiștilor. Era și de la ce să te entuziasmezi! Înfierbântatul armăsar avântat în uluitoarea-i cursă, făcu să-i sară scânteii din copite. Nimeni nu-l mânia, stăpâna nu avea nici bici și nici măcar o vârguță în mâini, însă armăsarul își accelera tot mai tare galopul, copita abia de-i atingea asfaltul, iar coama-i flutura înverșunată-n unda goanei. Poate că vroia să se arate destoinic de stăpâna lui sau poate că era prea mândru de frumusețea ce-o purta în spinare...

Trăsăturile exterioare ale frumoasei rusoaice erau nemaipomenite! Puteai lesne

admira trăsăturile grațioase ale feței, cosițele-i blonde ruse și lungile-i gene. De sub bluzița-i albă și de sub fusta - amândouă garnisite cu broderii de romaniță - se întrevedeau discret grațioasele sinuozități ale fermecătorului trup feminin. Liniile mlădioase ale corpului femeii lăsau impresia unei misterioase și nebănuite energii. Bujorii arzători din obraji imprimau acestei energii măreție și putere de nestăvilit. Enigmatică tânără-călăreață inspira mai multă vrednicie și sănătate decât toți ceilalți oameni adunați pe marginea drumului. Ședea în șaua înfierbântatului armăsar fără urmă de încordare, nu se ținea nici de șa, nici de frâie, iar picioarele-i, ambele de-o parte a spinării calului, nu erau proptite în scări. Își coborî pleoapele cu grațiozitate și cu un gest de deosebită rafinatețe feminină își aranjă în galop șuvițele de păr rebele din cocul de pe cap, răvășite de vânt. Uneori, frumoasa își ridica pleoapele și atunci privirea ei pârjolea cu un foc nevăzut și plăcut pe câte cineva din mulțime; cel care-i întâlnea privirea se ridica pe vârfuri și devenea parcă și mai înalt de statură.

Se părea că oamenii percepeau cu simțămintele lor lumina și energia emanate de călăreață și încercau să se îndestuleze cu ele. Ea, înțelegându-le voirea, cu generozitate îi înfrupta... și înainta... și era fermecătoare. Pe neașteptate, un italian temperamental alergă precipitat în stradă, tăie calea armăsarului și cu brațele larg deschise îi strigă: „Russia! I love you, Russia!”. Nu tresăltă călăreața și nici nu se

sperie de armăsarul care cabră pe copitele dinapoi și tropăi pe loc agitat. Scoase, doar, o florică din coronița care-i împodobește creștetul și i-o aruncă italianului. Acesta prinse darul din zbor, îl strânse cu afecțiune la piept ca pe-o neprețuită comoară și repetă fără răgaz: „Ooo, mamma mia, ooo, mamma mia!”

Dar ea, nu de italianul înflăcărat a fost atrasă, ci, cu abilitate mânu frâul calului și-l duse la pas dănțuitor spre un grup de oameni de pe marginea șoselei. Mulțimea îi făcu loc să treacă. Tânăra călăreață sări sprintenă din șaua calului și se opri în fața unei femei cu trăsături tipic europene care ținea o copilă în brațe. Fetița dormea.

Ușor adusă de spate, palidă la față și cu ochii injectați, femeia, cu greu reușea să țină copila în brațe, să nu-i deranjeze somnul. Călăreața i se opri dinainte și-i zâmbi. Și-atunci li se întâlniră privirile celor două femei, celor două mame. În expresiile fețelor se distinge deosebirea abisală dintre trăirile interioare ale celor două femei-mamă. Paloarea femeii cu copila în brațe inspira imaginea unei flori ofilite în contrast cu tânăra care, cu imaginea-i, inspira infinită și abundentă florescență a mii de grădini.

Cele două femei s-au privit liniștit în ochi. Ca trezită din vrajă, femeia-mamă cu fetița dormindu-i în brațe, fremătă vizibil. Ceva înăuntrul ei, evident, se trezise, conștiința-i pătrunse ceva esențial, că se îndreptă și pe chip un zâmbet. Prin câteva mișcări rafinate, de infinită grație feminină, rusoaica își ridică de pe creștet frumoasa

coroniță și i-o puse pe cap celeilalte mame. Nu și-au spus niciun cuvânt. Sărind sprintenă în spinarea armăsarului rămas nemișcat la locul lui, frumoasa călăreață porni iarăși la galop. Oamenii au aplaudat-o, femeia surzătoare cu fetița-i de-acum trează și zâmbitoare în brațe, o urmărea cu privirea, iar înflăcăratul italian, desfăcându-și de la mână un ceas scump, alerga în urma ei striga: „Souvenir, ooo, mamma mia!” ... Însă frumoasă era deja departe.

Neastâmpăratul armăsar abandonă șoseaua și se îndreptă spre o piață, unde, la mese lungi ședeau turiștii și beau cvas și must de fructe și gustau bucatele purtate de ospătari din căsuțele de lemn frumos sculptate. Lângă piață se ridica o casă în construcție. Doi bărbați tocmai montau pe tocul ferestrei de la casa cea nouă (sau restaurant), o ramă de geam frumos intarsiată. La auzul ropotului de copite, unul din bărbați se întoarse spre călăreață care se apropia, îi șopti ceva tovarășului și săltă jos de pe schele. Focoasa și încântătoarea călăreață își struni calul. Sări jos din șă, își desfăcu grăbită trăistuța de la gât, alergă spre bărbat și i-o întinse fâstăcită.

- Plăcintuțe... Sunt umplute cu mere, cum îți plac ție, încă-s călduțe.

- Uite-te la tine, neastâmpărată Ekaterina, îi vorbi duios bărbatul și scoase o plăcintă din trăistuță, o gustă și închise ochii în semn de plăcere. Turiștii dimprejurul mesei s-au oprit din băut și mâncat și îi admirau pe cei doi îndrăgostiți. Stăteau unul în fața celuilalt, bărbatul și frumoasa tânără

abia descălecată de pe înspumatul armăsar, de parcă nu erau soț cu soție deja cu copii, ci doi înflăcărați îndrăgostiți. După galopul de mai bine de cincisprezece kilometri, sub privirile pline de admirație ale turiștilor, atotputernică și stăpâna de sine, frumoasa călăreață ședea sfiită în fața iubitului său, ba ridicându-și ochii spre el, ba coborându-și încurcată pleoapele. Bărbatul termină de mestecat și vorbește.

- Ekaterinușka, uite, ai o pată umedă pe bluziță, înseamnă că e timpul să-l alăptezi pe Vanecika.

Tânăra femeie își acoperi cu palma micuța pată umedă de pe sânul abundent de lapte și răspunse sfioasă:

- Mai este timp. Încă doarme. O să dovedesc.

- Atunci, grăbește-te. Vin și eu imediat acasă. Întâi trebuie să terminăm treaba începută. Uite, îți place?

Călăreață se uită la fereastra împodobită cu rama frumos sculptată.

- Da, îmi place foarte mult. Și vroiam să-ți mai spun...

- Spune.

Frumoasa se apropie de soț, se ridică pe vârfurile degetelor și se apropie de urechea lui. El se aplecă, la rândul lui ca s-o asculte, dar în aceeași secundă, printr-un gest dibaci, tânăra călăreață îl sărută iute pe gât apoi sări sprintenă în șeaua armăsarului. Râsul copios și debordant de fericire al frumoasei rusoaice acoperi ropotul copitelor de cal. Se porni spre casă, dar nu pe asfaltul străzii ci pe covorul de iarbă al imașului. Ca

și până atunci toți turiștii o urmăreau cu privirile.

Ce era, oare, atât de deosebit în această tânără femeie la galop pe armăsarul său înflăcărat, mamă de doi copii? Frumoasă? Da, era frumoasă. Și era și bună. Energia ei biciuia peste meleaguri. Și de ce toți acei oameni priveau din urmă-i, fără să clipească? Sau, poate că nu era numai o femeie oarecare călare la galop pe imașuri? Poate că era fericirea materializată care zorea spre casă, pe micuțul prunc să-l hrănească și-apoi pe soț să-l întâmpine? Și se iubeau acești oameni, de fericire spre casa lor atrași.

Orașul de pe Neva

În Sankt Petersburg au avut loc aceleași schimbări ca și-n Moscova? am întrebat-o eu pe Anastasia.

- Puțin altfel s-au petrecut schimbările în orașul de pe malul Nevei. Copii au simțit primii nevoia să-și construiască singuri un alt viitor. Înaintea adulților. Și singuri s-au apucat să schimbe orașul, nu au așteptat decrete de stat pentru asta.

- Iarși copiii? Cum a început totul?

- La intersecția dintre Nevski Prospekt și fluviul Fontanki, în timpul săpăturilor la canalul de pe malul apei, un băiețel de unsprezece ani a căzut accidental și și-a fracturat un picior. Neputându-se mișca, băiețelul petrecea ore în șir la fereastra apartamentului din blocul 25 de pe malul fluviului Fontanki. Fereastra casei nu dădea spre fluviu, ci spre curtea interioară. În fața ferestrei se înălța zidul de cărămidă coșcovit al unei clădiri cu acoperișul ruginit.

Într-o zi, băiețelul l-a întrebat pe tatâne-su:

- Tata, orașul în care trăim este considerat cel mai frumos oraș din țară?

- Bineînțeles că este - i-a răspuns tatâne-su - și nu codaș în lume.

- Și de ce este cel mai frumos?

- Cum, de ce? În orașul nostru au fost înălțate o mulțime de monumente și muzee de toate felurile, iar arhitectura din centru încântă lumea întreagă.

- Da' și noi tot în centru locuim, numai că de la fereastra casei se poate contempla

doar un zid tot coșcovit și un acoperiș mâncat de rugină.

- Zidul... Mda... așa e - nu prea am avut noroc cu panorama din fereastră.

- Tu zici că numai noi am fost ghinioniști?

- Nu știu... poate că mai sunt și alți câțiva, dar în genere...

Băiatul a fotografiat priveliștea de la fereastra casei și imediat ce a putut să meargă din nou la școală, a luat cu el fotografiile și le-a arătat tuturor prietenilor săi.

Priveliștea din fereastră locuinței au fotografiat-o rând pe rând toți copiii din clasă și au comparat fotografiile între ele. Tabloul general nu încânta deloc ochiul. Împreună cu prietenii săi, băiețelul a mers la redacția unui ziar cu întrebarea pusă și lui tătâne-su:

- De ce este considerat orașul nostru cel mai frumos dintre toate?

În redacție s-au străduit să le explice și să le vorbească elogiator despre obeliscul lui Aleksandr, despre Ermitaj și despre Kozetnski Sobor și, cu mare mândrie, despre legendarul Nevski Prospekt...

- Ce are așa frumos Nevski? i-a întrebat băiețelul cu ton iscoditor.

- Mie-mi pare că aduce mai degrabă cu un tranșeu de piatră cu pereții coșcovi.

S-au străduit cu încăpățănare să-l convingă de desăvârșirea arhitecturii și de măiestria finisajelor de pe fațade. Și l-au mai informat că orașul nu dispune încă de resurse financiare suficiente pentru a pune în act o restaurare simultană a tuturor clădirilor

și că în curând banii se vor ivi și-atunci vor vedea cu toții cât este de frumos nemaipomenitul Nevski.

- Cum poate fi minunat un tranșeu de piatră, fie el și cu pereții fățuiți și renovați? Nu mult va trece și se va coșcovi din nou și-atunci va trebui, din nou, ca cineva să-i cârpească găurile și să-i refacă fațada. Băiețelul și prietenii săi au colindat rând pe rând mai multe redacții de ziare, le-au arătat tuturor numeroasele lor fotografii cu priveliști din ferestre și au continuat cu una și aceeași întrebare. Îndârjirea lui, la început, a îngrijorat jurnaliștii. Pe coridorul redacției unei publicații pentru tineret, un reporter i-a spus într-una din vizitele sale:

- la te uită, iar pe la noi? Măcar de-ai veni singur. Nu!... Tu îți cari după tine și șleahta de colaboratori care, văd, că se-ngroașă pe zi ce trece. Nu vă place orașul și priveliștea din ferestre? Da' voi înșivă sunteți în stare să faceți ceva? Critici se găsesc și fără voi. Cărați-vă pe la casele voastre și lăsați-ne să muncim!

A auzit aspra admonestare și un ziarist mai în vârstă. Privind la grupul de copii care mergeau spre ieșire, cu un aer meditativ, i-a spus colegului său mai tinerel:

- Știi, încăpățânarea lui mi-amintește în mod straniu de-o poveste.

- De-o poveste? Care poveste? I-a întrebat reporterul mai tânăr.

- „Hainele noi ale împăratului”! În acea poveste sunt și cuvintele astea.

Nu a mai necăjit redacțiile băiețelul cu întrebările și nu le-a mai arătat mormanul de

fotografii pe care le scotea de fiecare dată din ghiozdanul său. Anul școlar s-a încheiat, un altul nou a început. Prin toate redacțiile s-a răspândit zvonul că și-a făcut iar apariția băiețelul cu trupa sa de complici și prietenii. Pentru a n-a oară, se afla bătrânul ziarist în fața colegilor de breaslă de la Uniunea ziaristilor și podidit de emoții le vorbi:

- A reapărut... ehh... Închipuți-vă, a reușit să treacă de secretariat. Și nu de unu singur... Au rămas cu toții în tăcere acolo la recepție preț de vreo trei ceasuri. Le-am acordat o audiență. I-am avertizat să vorbească repede și să se încadreze în două minute. Au intrat și au desfășurat pe biroul meu o schiță executată pe coli de desen tehnic. Am privit la opera lor de artă și am amuțit. Am continuat să mă uit fără să clilesc și am tăcut. S-or fi scurs așa mai bine de două minute, că deodată l-am auzit pe băiat spunându-le celorlalți:

- Trebuie să plecăm. S-au scurs cele două minute acordate.

S-a întors spre mine și m-a privit o vreme, iar eu am simțit asupră-mi... Ehh... câte mai avem noi de înțeles... Ehh...

- A spus măcar o vorbă? Se va mai întoarce? Evită explicațiile inutile și spune-ne! - s-au auzit apostrofările celor din sală, la care bătrânul redactor a răspuns:

- S-a reîntors și la întrebarea mea a răspuns: „Înainte de dumneavoastră se află al nostru Nevski, deocamdată doar pe hârtie. Mai încolo, tot orașul va arăta așa”. Și ușa s-a închis în urma lui.

Pentru a n-a oară s-au plecat jurnaliștii

peste proiect și s-au minunat de nemaivăzuta frumusețe.

Clădirile de pe Nevski Prospekt se mai îngrămădeau una într-alta ca să formeze un perete interminabil de piatră. Din clădirile vechi doar o parte mai era în picioare, fiecare a doua din șir fusese demolată. Pe spațiile recuperate între clădirile rămase, se întindeau acum mirifice oaze de verdeață. Păsărelele se cuibăriseră prin fagi, prin brazi și cedri. Tabloul era natural și aveai impresia că auzi aievea trilurile păsărilor. Sub coroanele copacilor, oamenii ședeau pe bănci, înconjurați de fermecătoare straturi de flori și de tufișuri de zmeură și agrișe. Oazele verzi invadaseră bulevardul, iar acum Nevski Prospekt nu mai arăta ca un tranșeu de piatră. Devenise o încântătoare alee vie și verde.

Pe fațadele clădirilor erau montate multe oglinzi. Mii de fascicule de raze de soare se răsfrângeau în ele, jucându-se cu trecătorii, mângâind petalele floricelelor, zbenguindu-se prin fântânițele împânzite prin fiecare oază verde. Oamenii beau apa în care se scăldau razele de soare și surâdeau...

- Anastasia, băiețelul nu a mai apărut de atunci?

- Care băiețel?

- Cum, care? Cel care a colindat neostoit toate acele redacții cu întrebarea sa.

- Băiețelul a plecat pentru totdeauna. Măreț arhitect a devenit. Împreună cu prietenii săi complici, minunate orașe ale viitorului au ridicat. Orașe și sate în care au început să trăiască oameni fericiți. Însă, a sa

prima minunată creație pe Pământ a fost orașul ce se ridică pe Neva.

- Anastasia, spune-mi, în ce an va demara minunatul viitor al Rusiei?

- Anul, Vladimir, poți singur să-l stabilești.

- Cum adică, singur? Timpul este subordonat omului?

- De-a lungul timpului, faptele fiecărui om îi sunt subordonate. Tot ceea ce a fost creat în vis, există deja în spațiu. Multe Sufile umane - ale cititorilor tăi - prin ale lor vise, visul Divin în realitate-l vor transpune. Cele de tine văzute s-ar putea împlini atât de bine peste trei secole cât și chiar în această clipă.

- Într-o clipă? ... În numai o clipă nu ridici o casă și un copac nici într-un an nu crește îndeajuns.

- Da' tu n-aștepta. Acolo unde acum îți duci traiul, în apartamentul tău însămânțează într-un micuț vas sămburele pomului neamului. El se va face mare și va dăinui în vatra ta...

- Dar tu acum vorbești de ce va fi, nu de ce este. Înseamnă că nu se poate materializa într-o clipă visul.

- Cum să nu se poată... vezi doar, sămburele de tine însămânțat... este el însuși principiul preschimbării în materie. Cu toate câte sunt în Univers, micul vlăstar va trăi în strânsă legătură, al tău vis în realitate-l va materializa, minunate energii luminoase te

vor îmbrățișa, iar tu însuși în fața Tatălui, materializarea visului Său vei deveni.

- Da, interesant. Înseamnă că trebuie să trec neîntârziat la fapte?

- Sigur că trebuie.

- Numai, spune-mi unde și cum să aflu cuvintele cu care să-i lămuresc pe oameni?

- Cuvintele o să le găsești, de vei reuși, sincer și autentic în fața oamenilor să vorbești.

- Indiferent ce va ieși, eu o să mă apuc de treaba. Mi s-a cuibărit în suflet visul tău, Anastasia. Și foarte mult îmi doresc ca cele văzute în viitor să se preschimbe cât mai grabnic în realitate.

Cum se transpune în realitate

Mai înainte de toate trebuia să verific neîntârziat, dacă se găseau oameni intenționați să se apuce de construcția așezămintelor ecologice și prin urmare să trăiască și să muncească pe ele. Am apelat la asociația culturală *Vladimirski Fond* și la fundația artistică *Anastasia* din orașul Vladimir să răspândească ideea înființării unor așezăminte ecologice după proiectul Anastasiei. În numai două luni și-au dat asentimentul și și-au anunțat intenția de a pune în aplicare planul de construcție a satelor viitorului mai bine de 139 de persoane. Printre acești oameni, mulți erau cetățeni ruși emigrați peste hotare. Prin difuzarea cărții care vorbea despre viitorul Rusiei și care răspândea informația despre noul model de viață al rușilor, numărul doritorilor va crește, cu siguranță, de sute sau mii de ori, iar interesații vor fi din toate regiunile Rusiei. Consecutiv, înființarea și

organizarea satelor ecologice va trebui să înceapă concomitent în mai multe regiuni.

Aflându-se în miezul problemei și făcând de colector și difuzor de informații, *Vladimirski Fond*, cu ajutorul bazei juridice deja existente care se ocupa cu soluționarea problemei în discuție, a propus cititorilor adepți ai punctelor de vedere ale Anastasiei, să înceapă astfel:

Punctul unu

Să se înceapă cu instituirea în regiune a unui grup de inițiativă căruia, ulterior, să-i fie înmănat statutul legislativ juridic corespunzător deja existent.

Este posibil ca în unele regiuni să existe deja cluburi de cititori sau organizații obștești care să reunească cititorii Anastasiei și care să-și poată asuma răspunderea de a face primii pași organizatorici. Oricum, dacă în regiunea voastră nu există astfel de cluburi sau organizații, intrați în legătură cu Fondul *Anastasia* din orașul Vladimir. Fondul primește foarte multă corespondență și vă poate ajuta trecându-vă adresele de care ați putea avea nevoie. În mod deosebit, eu am mari speranțe în oamenii de afaceri. Aceștia au o vastă experiență în problemele organizatorice și în cazul în care în regiune există deja o organizație de acest tip, cu siguranță nu va întârzia să intre în contact cu acești oameni de afaceri.

Neapărat să fie ales, chiar de vremelnice sau pe un termen deja experimentat în alte locuri, un prezidiu cu depline funcții – un președinte – care, să vă reprezinte în organele de stat (care să anunțe intenția de

împământenire a familiilor, să convoace la nevoie adunările, etc). Să-i fie acordat acestui reprezentant un salariu modic. Rolul de reprezentant îl va putea îndeplini atât ca persoană fizică cât și juridică.

Ca figură juridică ar putea, de exemplu, să atragă în proiect un trust important de construcții care, ulterior, cu prioritățile obținute prin lege, să dea curs construcției atât caselor sătenilor, cât și infrastructurii așezămintelor... Trustul în posesia unui proiect atât de vast va avea doar de câștigat, încasările nu vor veni doar din construcția propriu-zisă, ci și din asumarea întregii tevaturi birocratice necesare pentru împărțirea, legificarea și documentarea loturilor, ș.a.

Punctul doi

Va trebui să vă adresați organelor administrative locale și, nemijlocit, conducerilor regiunilor în care trăiți, cu o cerere oficială prin care cereți să vă fie cedate loturi de pământ cu o suprafață cumulată nu mai mică de 150 hectare. Desigur, suprafața loturilor va depinde direct proporțional de numărul cererilor pretendenților la pământ și de posibilitățile regiunii voastre.

Va trebui neapărat să țineți cont de faptul că în viitorul așezământ vor trăi permanent mai multe familii, prin urmare, va trebui să existe o școală primară, un dispensar medical și un cămin cultural – toate, construcții care pot fi lesne ridicate prin efortul reunit al mai multor familii.

Așezămintele mici nu vor putea să-și

garanteze o infrastructură completă.

Punctul trei

Odată primit pământul, va trebui să vă adresați specialiștilor funciari, arhitecților și constructorilor și să puneți la punct proiectul așezământului. Este fundamental deoarece ei vă vor ajuta să cunoașteți cu precizie adâncimea la care se află pânda freatică pe pământul primit, în acest fel să puteți aduce apă în fiecare casă prin forarea de puțuri. De asemenea să știți cât de profund să turnați fundația și dacă este posibil să se sape câte un iaz pe fiecare proprietate. Planificarea de ansamblu a satului este necesară și la stabilirea poziției în care va fi ridicată școala, locul de odihnă obștesc și căile de acces.

Însărcinați de organizația *Vladimirski Fond*, unii specialiști competenți lucrează deja la un proiect tip care, dacă va fi gata înainte de organizarea grupului vostru de inițiativă, îl puteți cere de la *Fond*. În acest fel vă va costa mai ieftin. Va trebui, apoi, să prezentați proiectul tip administrației locale, să aduceți modificările necesare și să-l propuneți și altor grupuri de inițiativă din alte sate. Vor fi aprobate propunerile de succes care vor place și altor grupuri, iar ca rezultat final vom reuși cu toții să realizăm un proiect comun.

Punctul patru

Odată încheiată munca la proiectul așezământului la care vor putea lua parte nu numai specialiștii ci și viitorii locuitori, veți primi o schemă detaliată, un proiect de ansamblu în care vor fi reprezentate loturile distincte cu suprafețe nu mai mici de un

hectar. Fiecărei familii îi va fi atribuit oficial, de dorit prin tragere la sorți, o parcelă de pământ. Darea în folosință a lotului de pământ va trebui certificată nemijlocit prin acte juridice și va fi exclusiv nominală și nu pe numele asociației, așa cum s-a făcut în Auroville-ul indian.

Vă aflați în sfârșit pe petecul vostru de pământ, pe hectarul vostru. Acest cuib vă va fi vatra familiei. Cuibul în care vor veni pe lume și se vor zburătăci urmașii voștri. Cu drag își vor aminti de voi ca de *tată-obârșie*⁴, sau poate vă vor imputa bineintenționați o greșală sau alta pe care ați făcut-o când ați rânduit grădina. Proiectul care va fi aplicat pe lotul în folosință va depinde de-acum încolo doar de voi. Unde veți planta *copacul neamului*⁵, un stejar sau un cedru, de exemplu, care trăiesc până la 550 de ani și pe care-i vor contempla, poate, nouă generații de urmași, pomenindu-vă.

Unde veți decide să săpați iazul, să plantați livada și o mică pădurice cu copăcei sălbatici, unde să vă ridicați casa și unde să așterneți straturile cu flori. Cu ce gard viu să împrejmuți vatra familiei voastre. Poate așa cum a descris-o Anastasia sau poate mult mai încântătoare și mai funcțională decât am prezentat-o eu în cartea precedentă. O puteți crea deja de pe acum. Chiar înainte de a primi documentele pe pământ, de instituirea grupului de inițiativă din rândul celor cu aceeași viziune. Întemeiați-vă vatra familiei,

⁴ întemeietorul familiei

⁵ prin *copacul neamului* se înțelege un copac propriu zis care să fie plantat ca bază de pornire a unui arbore genealogic.

concepând în minte fiecare colțișor în parte.

Luați aminte că o casă, oricât de solidă ați clădi-o, va dura o sută de ani după care se va dărăpăna, în timp ce o gospodărie vie, de mâna voastră făurită, se va desăvârși în veac, se va dezvolta și va procrea de-a pururea. Va transmite peste veacuri sau milenii, urmașilor voștri al vostru vis viu.

Puteți începe deja de pe acum să creați și nu numai cu gândul. Puneți de pe acum în pământ prin glastre, la fereastră, semințele viitorilor preamăreți copaci ai neamului care vor crește în vatră. Puteți, desigur, să cumpărați și puietii deja crescuți de prin sere specializate sau să săpați arbuști din pădure fără să o schilodiți, ca să vă completați păduricea pe unde-i rară. Se poate... dar... gândesc eu: are dreptate Anastasia – mai bine să vă creșteți puietii cu mâna voastră și mai ales aceia care vor fi copacii neamului. Puietii din seră sunt ca și copiii de la orfelinat. Nu sădiți doar un puiet, ci mai mulți și de multe specii. Înainte de a pune pământ, impregnați-o cu informații despre voi.

Înțeleg bine că, pentru a depăși obstacolele birocratice care s-ar putea ivi în unele regiuni, va fi necesară bună susținere la nivel guvernamental, iar dacă susținerea nu va fi posibilă, atunci măcar neîmpotrivirea... și tot va fi bine. Este indispensabilă o politică consensuală a organelor legislative de stat. Ca să nu stau cu mâinile încrucișate și să nu aștept până când se va întâmpla de la sine, sau când una dintre celelalte organizații politice deja existente va întrevede posibilitatea de a

susține proiectul nostru, la cererea mea, *Fondul Anastasia* din Vladimir a pus la cale proiect de instituire al unui nou partid – partidul proprietarilor funciari. Am numit această formațiune obștească nou-născută „Creația”. În statutul ei, la care încă se mai lucrează, există, după mine, un punct esențial; „Fiecărei familii dornice, statul se obligă să-i cedeze, în folosință pe viață, un hectar de pământ pe care să-și stabilească vatra de familie.”

Această mișcare este încă tânără și la ora actuală nu are o călăuză, dar cred că în cadrul ei vor intra cu timpul politicieni competenți, oameni capabili să-i desăvârșească un statut concurențial la nivelul politicii guvernamentale. Pentru moment, „Creația” se rezumă a funcționa ca centru informativ. Pe măsura apariției mijloacelor financiare, va începe să activeze și cabinetul juridic. Pentru moment, buna funcționare a „Creației” este asigurată de către secretariatul fondului cultural și de susținere al creației artistice, *Vladimirski Fond*.

Grupurile regionale de inițiativă însărcinate cu structurarea noilor așezăminte vor avea realizări mai consistente doar după ce vor primi ajutor din partea administrațiilor locale. Chestiunea este că acestea le vor acorda un ajutor concret doar în condițiile unor avantaje materiale pentru regiune. Și ar cam fi timpul să le arătăm aceste avantaje. Există și sunt semnificative. Încercați să dați curs unor dezbateri asupra acestui proiect în presa locală și fie ca specialiștii, ecologiști,

economiști și sociologi să-și spună părerile despre posibilitățile de influență pozitivă a proiectului asupra condiției regiunii voastre.

Pentru a-mi aduce și eu cumva aportul la proiectul de atribuire a loturilor de pământ familiilor, am hotărât să scriu și să public în această carte o scrisoare deschisă președintelui Rusiei.

Scrisoare deschisă

Președintelui Federației Ruse
Vladimir Vladimirovici Putin

Din partea cetățeanului Federației Ruse,
Vladimir Nicolaevici Megre

Mult stimate Vladimir Vladimirovici!
Fără urmă de îndoieli, generației noastre i-a fost dată o extraordinară oportunitate. Tocmai nouă ni s-a înfățișat posibilitatea reală de a începe clădirea unui stat fericit, și solid, protejat de agresorii din afară, de conflictele interne și de criminalitate. Un stat în care să trăiască în îndestulare familii fericite. Generația noastră nu poate numai să toarne fundamentele unei țări minunate, dar ea însăși apucă să trăiască în această țară, dacă va exista bunăvoință din partea conducerii de a legifera acordarea fiecărei familii aspirante a câte un hectar de pământ pe care să-și gospodărească propria vatră de familie. Un gest simplu, care poate declanșa în majoritatea oamenilor proveniți din cele mai diferite pături sociale, impulsuri creatoare și constructive.

Pământul trebuie să fie atribuit gratis, în uz pe viață, cu dreptul de a putea fi lăsat moștenire. Bunurile deținute de gospodăriile familiilor nu vor trebui supuse vreunui regim fiscal.

Recunoașteți, Vladimir Vladimirovici, că s-a creat o situație ciudată și illogică: fiecare rus are o Patrie, dar unde se află bucățița sa proprie din această Patrie, nimeni nu poate să arate. Dacă fiecare familie o va primi și o va transforma într-un colțișor înfloritor de rai, atunci și marea Patrie va deveni minunată.

Planurile actuale de dezvoltare nu atrag poporul spre construcție, din moment ce nu îi este clar spre ce viitor îl poartă. Modelul de

democrație și dezvoltare economică a statului care imită modelul occidental, nu este, chiar dacă intuitiv, agreat de marea majoritate a populației. Și, consider eu, nu este un caz. Deoarece, de-ar fi să judecăm drept, pentru ce am cheltui noi, fiecare în parte sau toți împreună, energii pentru a dezvolta un stat unde, în fapt, înflorește narcomania, prostituția și banditismul? Existența reală a tuturor acestor aspecte negative în Occident este o evidență.

Cu câțva timp în urmă, noi auzeam că în țările așa-zis superdezvoltate se produceau din abundență produse alimentare. Încet-încet, în zilele noastre, iese la iveală faptul că tot acest belșug nu era altceva decât rezultatul unui intensiv uz de variate produse și îngrășăminte chimice. Un rol esențial l-a avut, de asemenea, ingineria genetică.

Culmea e că toate acele alimente importate din țările superdezvoltate, nu sunt nici pe departe atât de bune la gust ca cele autohtone. Iată, de exemplu, cartofii noștri se bucură de o foarte bună apreciere în Germania, unde sunt exportați.

În rândul guvernelor țărilor în această situație au fost emise deja ordonanțe care reglementează etichetarea *sui-generis* a acestor produse. Consumul de alimente produse cu ajutorul ingineriei genetice a trezit interesul cercetătorilor și a declanșat progresive luări de atitudine. America și Germania se situează pe primele locuri în ce privește numărul cazurilor de cancer în rândul populației. La ce bun, atunci, să-i

imităm? Eu găsesc că ideea nu încântă pe nimeni. Din păcate ne-am resemnat în fața propagandei produselor de import și a stilului de viață occidental. Rămânem tot mai indiferenți la apariția de noi boli și la faptul nou că apa o bem numai din sticle cumpărate în magazin. Ne-am împăcat cu ideea că populația Rusiei se împuținează cu câte 750.000 de suflete zilnic. Totul este ca la ei. Și în țările așa-zis superdezvoltate problema natalității este gravă. Dar noi, în pofida tuturor acestor date, tindem să le semănăm în orice. Eu, din experiență proprie, nu am avut niciodată ocazia să-i aud pe oamenii acestor țări vorbind despre speranță. De o speranță ca aceea a Rusiei, care momentan este în asiduă căutare. Și care neîntârziat își va afla propria cale de dezvoltare și va arăta lumii întregi cel mai fericit mod de viață.

Domnule Președinte, nu încapе îndoială că în fața Dumneavoastră au fost prezentate spre analiză, tot felul de programe de dezvoltare a țării. Dacă printre celelalte propuneri, cea de față vi se pare îndoielnică, vă rog s-o aprobați cel puțin ca experiment în acele regiuni în care guvernatorii ar putea întrevеdea în ea un sâmbure de raționalitate...

Mult mai elocvent despre această propunere se vorbește în cărțile seriei „Cedrii Sunători ai Rusiei”, autorul cărora sunt eu. Îmi vine greu să cred că, prins în activitatea de la guvern, Dumneavoastră personal ați mai putea și citi. Cu toate astea, actualele organe administrative sunt deja în cunoștința

acestor cărți și au dat deja un verdict al lor. Au găsit de cuviință că aceste cărți au dat naștere în Rusia unei noi religii, care se împânzește cu „viteza gândului”. Părerea lor este exprimată și în rândul publicațiilor din presă. Pentru mine această părere s-a revelat o mare surpriză. În cărți eu am exprimat percepția lui Dumnezeu – o percepție personală, dar nu m-am gândit la înființarea vreunei religii. Pur și simplu am scris cărți despre o neobișnuit de frumoasă eremită din taigaua siberiană și despre înflăcăratul ei vis spre minunat și ceresc. Tempestuoasa reacție a oamenilor din diferitele pături sociale și popularitatea cărților în Rusia și peste hotare, pot inspira imagine de religiozitate, însă eu consider că lucrurile stau cu totul altfel. Ideile, filosofia, volumul imens de informații în posesia pustnicei siberiene și limba cu care se exprimă ea, tulbură sufletele umane.

Cu siguranță că analiștii vor mai pierde încă mult timp pentru a ajunge la un numitor comun în ce-o privește pe Anastasia și ce reprezintă cărțile cu declarațiile ei, să definească reacția ce le-a declanșat-o volumul de informație din toate astea; să se descurce singuri și să nu mai sufoce cu înscenările lor, propunerile concrete făcute de Anastasia.

Vladimir Vladimirovici, ca lumea să se convingă de eficiența propunerilor Anastasiei cu privire la pământ, să fie condus un experiment fără să se țină cont de cine sunt Anastasia și V. Megre. Puteți lua în considerație, iată unele idei principale din

declarațiile Anastasiei și anume:

Prima: nu cred că ar putea constitui un efort deosebit pentru funcționarii aparatului la conducerea căruia vă aflați, împuternicirea unui institut de specialitate din domeniul cercetării științifice care să analizeze eficiența propunerii Anastasiei de a purifica aerul în marile orașe.

Esența acestei propuneri este prezentată deja în prima mea carte.

A doua: dispuneți o analiză a uleiului din nuci de cedru siberian care să fie folosit ca medicament pentru întărirea sistemului imunitar al organismului. Informațiile provenite din resurse antice și de la cercetătorii moderni ai universității din Tomsk, susțin afirmația Anastasiei. Acest produs natural, obținut printr-o tehnologie specifică, se dovedește a fi unul din cele mai eficiente mijloace de cură a unui spectru larg de maladii din lume. Plantații mai vaste de cedru – acest arbore atât de rodnic – decât cele din Siberia nu există în lumea întreagă.

Bugetul Rusiei ar putea simți o mărire simțitoare din lansarea pe piața internațională a acestui produs și din folosirea lui pe plan intern. Un program guvernamental de exploatare a tezaurului floristic al Siberiei este mai mult decât binevenit. Nu un program care să antreneze marile concerne industriale, ci unul care să favorizeze înflorirea unei rețele capilare de producători motivați, locuitori ai îndepărtatelor regiuni ale Siberiei. Pentru

punerea în aplicare a acestui program nu sunt necesare mari rezerve de capital, sunt de ajuns doar câteva măsuri legislative care să le permită localnicilor să ia în arendă pe lungă durată parcele din taiga.

Și, în genere, Vladimir Vladimirovici, viața susține incontestabil și alte declarații cu mult mai inverosimile la prima vedere. Eu, personal, sunt absolut convins că țara noastră va avea un viitor minunat. Dilema este doar una - vor accelera locuitorii de azi acest proces sau îl vor frâna? Din inimă vă doresc, Vladimir Vladimirovici și nu numai Dumneavoastră ci nouă tuturor celor ce trăim astăzi, să fim fondatorii unui viitor măreț!

Cu stimă, Vladimir Megre

Întrebări și răspunsuri

Proiectul Anastasiei m-a pasionat în mod deosebit. Aș fi vorbit despre el în fiecare zi. L-aș fi protejat de oricare posibilă formă de subminare, l-aș fi ferit de glume răutăcioase și aș fi vrut să risipesc toate îndoielile scepticilor.

Am vorbit despre proiectul Anastasiei în fața cititorilor adunați la conferințele din Ghelendjyk și la sediul Uniunii scriitorilor din Moscova. Majoritatea participanților – mai bine de două mii de persoane – au venit, în ciuda greutăților de toate felurile, din multe țări ale C.S.I. și chiar de peste hotare. Au îmbrățișat cu toții ideea proiectului și s-au interesat de amănunte. Voi expune aici numai câteva din întrebările și observațiile scepticilor și răspunsurile date. Toate sunt, evident, privitoare la declarațiile Anastasiei, la convingerile ei și la toate informațiile pe care-am reușit să le adun:

Întrebare: În lumea contemporană, economia niciunui stat nu poate exista separată de sistemul economic mondial. Procesele economice moderne stau mărturie necesității indiscutabile de structuri industriale gigantice, cunoașterii pieții mondiale contemporane, structurilor sale și

priorităților direcționării investițiilor financiare. Propunerea dumneavoastră pune accentul doar pe mica meșteșugărie, ceea ce ar putea devia economia de la interesele esențiale, destabilizând-o.

Răspuns: Eu nu am urmat studii economice, însă cu afirmația că, marile concerne și uzine au mai mare importanță pentru stat, sunt absolut de acord cu dumneavoastră. Cred, totuși, că și dumneavoastră sunteți de acord că marile uzine aduc câștiguri statului doar atunci când lucrează și satisfac cerințele pieții prin producția lor. Când marile întreprinderi se opresc – și asta nu rareori se întâmplă în vremurile noastre și nu numai în țară la noi – provoacă doar pierderi.

Statul trebuie să plătească indemnizații muncitorilor pentru perioada de stagnare a întreprinderilor. Sute de mii de oameni sunt nevoiți să ducă această mizeră existență, primind indemnizații derizorii. Ei nu știu ce să facă, sunt obișnuiți să se întrețină doar cu salariul primit de la fabrică. Și iată, tocmai în aceste cazuri ei ar putea să-și ocupe timpul liber rezultat din închiderea temporară a fabricii, cu îndeletniciri mai importante pe gospodăriile lor.

Gospodăria nu va fi doar un loc de trai și de petrecere în mod plăcut al timpului, dar mai poate deveni și un loc de muncă rentabil. Chiar mai rentabil decât munca în fabrică, fie aceasta dintre cele mai importante. În ceea ce privește statul în ansamblu, acesta nu este susținut doar de marile și micile concerne. Părțile cele mai

importante sunt nucleele familiale.

Vatra familiei poate asigura fiecăruia un refugiu, o soluție în cazul oricărui faliment economic al țării. Eu nu găsesc nimic rău în faptul că fiecare familie ar putea avea, în acest fel, posibilitatea de a-și asigura în mod permanent și autonom o existență decentă. De asemenea, mai consider că libertatea individuală nu este posibilă fără libertatea economică. Niciuna din familiile care trăiesc în apartamentele orașelor nu este liberă și independentă. Depinde de patronul care-i asigură salariul, de serviciile comunale care-i furnizează sau nu încălzirea, apa curentă sau electricitatea, mai depinde de aprovizionarea cu produse alimentare și de prețurile acestora, etc. Familia care trăiește în astfel de condiții este doar slujitoarea acestora și copiii se nasc în această familie cu psihologia subjugării.

Întrebare: Rusia este o țară dezvoltată industrial și o mare putere nucleară. Doar în aceste condiții poate garanta securitatea cetățenilor săi. Dacă toți locuitorii vor trece exclusiv la lucratul pământului, este de la sine înțeles că țara se va transforma într-un stat *agrar* și va deveni vulnerabilă în fața agresorilor.

Răspuns: Eu nu cred că toți oamenii vor fi tentați să renunțe imediat la stilul de viață actual și să meargă la muncă pe loturile de pământ. Procesul se va desfășura gradual, iar situația va fi controlabilă. Puterea statului nu derivă doar din volumul de armament nuclear deținut ci și din situația economică generală, ale cărei caracteristici trebuie să

fie atât de ordin cantitativ cât și de ordin calitativ ale producției. Iar dacă producția necesară omului nu este îndeșulătoare, atunci țara va trebui să recurgă la resursele naturale și la armamentul în posesie, respingând prin asta eventualii agresori.

Proiectul propus de mine este în măsură să întremeze economia statului, ulterior să-i poată da științei industriei civile și militare posibilitatea să funcționeze mult mai rentabil. În viitorul apropiat, după ce noul model de viață se va împământeni pe scară largă, sunt absolut convins că acest proiect va trezi neîntârziat interesul multor cetățeni din alte țări, printre care și cele care în momentul de față nu se numără printre prietenii țării noastre. Iar locuitorii acestor țări vor începe, ca și marea majoritate a rușilor să-și refacă viața. Demararea punerii în aplicare a proiectului în diferite țări va servi drept punct de geneză noii coexistențe mondiale.

Întrebare: Se subînțelege că acest proiect va avea mai multe șanse să fie aplicat în regiunile Rusiei mai adaptate la așa ceva. Dar nu vi se pare inoportun ca o astfel de propunere să-i fie făcută unei țări cu specific banditesc ca Cecenia, de exemplu?

Răspuns: În opinia mea, cu ajutorul proiectului pus în discuție de mine, s-ar putea reduce considerabil tensiunile sociale din așa-zisele puncte fierbinți și, mai mult, s-ar putea ajunge la încetarea conflictelor. Nu mi se pare nici pe departe o naivitate, ba dimpotrivă, o realitate incontestabilă. Să luăm ca exemplu Caucazul de Nord și cel mai

sfârtecat de conflicte punct al său, Cecenia. Apare evident că întregul conflict este alimentat, în principiu, de o continuă bătaie dată între mici grupuri de persoane pentru resursele de petrol ale zonei, pentru putere și bani. Aceasta este o caracteristică comună tuturor punctelor fierbinți din lume și, în speță, conflictelor din orice epocă. Așadar, care este motivul pentru care, în acțiunile belice din Cecenia este implicată o mare parte a populației, cu precădere populația de gen masculin?

În Cecenia existau câteva sute de întreprinderi extractoare și prelucrătoare de țiței care aparțineau unui grup restrâns de persoane. În aceste întreprinderi lucrau, zeci de mii de angajați din rândul localnicilor. În urma tentativelor guvernului de a pune ordine în aceste societăți abuzive, toți cei care lucrau acolo s-au regăsit fără ocupație, ca urmare familiile lor au fost private de mijloace de subzistență. Această categorie a populației a trecut de partea partizanilor. De fapt și-au apărat locul de muncă și chiar dacă minimale, mijloacele de subzistență ale familiilor. Se știe bine că au intrat în aceste grupări deoarece erau plătiți și chiar mai consistent decât prin îndemnizațiile de șomaj. Pentru majoritatea partizanilor, participarea la formarea grupelor de bandiți reprezenta un serviciu ca și cel de ofițer sau milițian al statului rus, deci și plătit ca atare. Din acest motiv, o încetare a ostilităților militare ar însemna, pentru mulți partizani, o lipsă de perspective în situația propriilor familii.

Cum să eliminăm șomajul în Cecenia, din moment ce nu am reușit să-l eliminăm nici măcar în regiunile mai înstărite ale Rusiei? Să presupunem că guvernul ar investi importante resurse financiare în Cecenia și ar construi tot felul de întreprinderi pentru a garanta un loc de muncă fiecărui cetățean. Dar în acest caz apare iarăși o problemă – măsura plăților salariale. Dacă vor fi mărite special doar pentru populația Ceceniei, atunci toată Rusia va munci pentru Cecenia, deoarece, se știe că, fondurile necesare acestor proiecte vor trebui încasate de la plătitorii de taxe. Așa că, nici această soluție nu va rezolva problema întrucât fondurile, nici în acest caz, nu vor fi repartizate rentabil, aspect care nici până astăzi nu a fost soluționat în totalitate în Rusia. În consecință, vom avea aceleași rezultate chiar și în cazul măririi salariilor.

Cecenia este o țară propice agriculturii. Haideți să ne imaginăm că în Rusia ar fi deja aplicată legea care reglementează acordarea de loturi familiilor. Să ne imaginăm că statul protejează familiile pe loturile lor de orice fel agresori. Familia de ceceni primește în acest fel pământ pentru a-și întemeia o gospodărie, iar întreaga recolta obținută de pe lotul de proprietate al acestei familii îi va asigura o subzistență îndestulătoare, iar oamenii viața și-o vor duce, nu sub bombe, nu ca fugarnici, ci într-un minunat colțișor – de ei înșiși creat – de patrie! Sunt sigur că această familie nu se va împotrivi unui guvern care i-a oferit această minunată oportunitate, dimpotrivă îl va apăra cu și mai

mare zel decât i se împotrivește acum. Va apăra acest guvern cu aceeași înverșunare cu care și-ar fi apărat propriul cuib. Se va împotrivi oricăror tentative de a separa Cecenia de acest guvern și va combate orice formă de discriminare rasială.

Sunt ferm convins că, printr-o acțiune de anvergură în vederea organizării acestor aşezăminte pe teritoriul Ceceniei, chiar și în mod experimental, punctul fierbinte denumit [Cecenia](#) se va transforma într-una din cele mai bine-intenționate regiuni din Rusia și va deveni unul dintre cele mai proeminente centre spirituale de pe Pământ. Totul se va întoarce la o sută optzeci de grade. Când Anastasia a vorbit despre factorii care ar putea elimina definitiv criminalitatea, mie mi-a venit la fel de greu să cred imediat în vorbele ei, dar viața nu a întârziat să-mi aducă argumente care să-i susțină din plin afirmațiile. În ceea ce privește republica Cecenă...

La conferința cititorilor din Ghelendjyk au participat mai mult de o mie de persoane sosite din diferite regiuni ale Rusiei și din statele CSI. Cel mai mult m-a șocat, totuși, prezența la conferință a unei delegații din Republica Cecenă. La conferință, nimeni nu a fost invitat în mod special.

Cecenii, ca toți ceilalți, au venit din proprie inițiativă. Cu unii dintre ei am discutat în privat după conferință.

Noi acum vorbim despre Cecenia, dar în alte puncte ale țării noastre nu există, oare, criminalitate? Există și chiar în toate formele sale de manifestare. Unele dintre cauzele

majore ale criminalității sunt: șomajul și imposibilitatea foștilor pușcăriași de a-și reface o viață în societatea noastră. Proiectul Anastasiei, și în acest caz, se dovedește a fi eficace.

Întrebare: Dacă ar fi să i se dea fiecărei familii din Rusia câte un hectar, pământul nu ar fi de ajuns pentru toți. Și, cu siguranță, nu va ajunge noilor generații.

Răspuns: În momentul de față, mai spinoasă este problema că nu are cine să lucreze pământul. Și nu mă refer numai la locurile aride sau la deșerturi, ci chiar la pământurile fertile. Cât despre noile generații, din nenorocire, astăzi în Rusia mai mulți ruși mor decât se nasc. După estimările făcute de Institutul de Statistică guvernamental al Rusiei, zilnic populația țării se reduce cu 750.000 de persoane, așa că riscul este tocmai lipsa unei noi generații.

Inițial și eu am fost măcinat de gândul iluzoriu că o familie sau un singur om care trăiește, să spunem, într-un bloc cu cinci etaje, ocupă mai puțin pământ decât o familie sau un om care este în posesia unui lot roditor. S-ar părea că nu este tocmai așa. *Oricare* om, la orice etaj ar trăi, zilnic face uz în alimentație de tot ceea ce crește pe pământ. Pentru ca toate aceste alimente să-i poată fi furnizate, sunt întrebuințate drumuri, mașini, depozite și magazine – toate acestea se situează tot pe pământ. În consecință, pe fiecare om îl deservește o parte din pământ în fiecare minut al vieții sale. Îl deservește, în pofida faptului că acesta l-a părăsit sau l-a uitat.

Era de așteptat ca eu să nu pot răspunde pe loc la întrebarea pusă în temeiul unor cifre exacte, dar ulterior am descoperit aceste cifre și acum le voi prezenta în această carte.

Pământul Rusiei: Suprafața complexivă a Federației Ruse este de 1709,8 milioane hectare. Ocupată de activitatea agricolă este doar o parte de aproximativ 667,7 mil. ha. Statistica făcută în 1996 vorbește despre o suprafață totală ocupată de agricultură de 222 mil ha. sau 13% din totalul fondului funciar al țării, din care teren arabil 130,2 mil. ha. (7,6%). Populația Federației Ruse, anul trecut număra 147 mil. locuitori. Problema atribuirii fiecărei familii a unui hectar de pământ, după cum arată cifrele, nu există. Problema este, însă, cu totul alta: populația țării noastre se reduce drastic. În situația dată, iată ce previziuni fac unii statisticieni viitorului Rusiei: caracteristica predominantă a populației Rusiei între anii 2000 și 2045 *statistică efectuată pe baza tendințelor contemporane*: numărul de copii sub cincisprezece ani se va înjumătăți, iar persoanele de vârstă avansată vor fi cu o dată și jumătate mai multe. Potențialul productiv al populației va fi, prin urmare, redus la zero.

Și încă o problemă: calitatea terenurilor arabile ale țării noastre.

Pe suprafețe întinse, solul suferă o eroziune intensă. Specialiștii vorbesc despre acest proces că a căpătat caracter regional și pe alocuri interregional. Solurile care suferă deja eroziuni grave sau care sunt predispuse

la acest tip de depreciere reprezintă aproximativ 63% din suprafața agricolă totală sau, mai bine zis, 117 mil. ha. În ultimii cincizeci de ani aceste procese s-au înmulțit de peste treizeci de ori și asta cu precădere de la începutul anilor '90. După estimările făcute de experții de la F.A.O., țara noastră este situată între primele zece state-lider pentru ritmul cu care se propagă eroziunea solului și în 2002, fenomenul va fi cuprins deja 75% din terenurile agricole.

Aș putea aduce mai multe date statistice mult mai edificatoare dar sunt, din păcate, triste. O să le enumăr spre finalul cărții.

Acum, făcând cunoștință cu cifrele de mai sus, pot să afirm cu convingere că proiectul Anastasiei poate opri bălmăjeala generală creată privitor la fondul funciar al Rusiei. În momentul actual, acest proiect pare a fi unicul realizabil și aplicabil în manieră efectiv realistă. Proiectul prevede redobândirea fertilității solului prin procese și factori naturali. Nu necesită investiții suplimentare de capital din partea guvernului, rezolvă impasul ecologic, frânează emigrația și șomajul și contracarează problemele pe care, prin comportamentul nostru contemporan față de pământ, le lăsăm moștenire copiilor noștri.

Nu exclud, desigur, existența vreunui alt proiect mai eficient și mai realizabil. Dacă există, atunci cineva să-l pună în act. Structurile care se ocupă astăzi cu problema, înghit doar sume exorbitante de bani pentru reabilitarea solului prin metodele vechi.

Acești bani nu sunt disponibili și chiar de ar fi să se obțină din creditele străine, problema nu s-ar ameliora atâta timp cât îngrășământul natural lipsește (gunoiul de grajd), întrucât nu se va face altceva decât să se pompeze și mai multe îngrășăminte chimice în pământ, otrăvindu-l și mai mult.

Banii vor trebui returnați cu dobândă, situația cu Pământul se va înrăutăți și mai mult, iar toată problema grevează pe capetele generațiilor viitoare. Eu nu voi precupeți niciun efort pentru a pune în aplicare proiectul Anastasiei. Desigur, pustnica din taiga nu reprezintă o autoritate pentru mare parte din funcționarii birocrăți, iar eu nu sunt un specialist agronom, deci îmi va veni foarte greu să le arăt politicienilor încercați eficiența acestui proiect totuși voi acționa pe toate căile pe care voi putea.

Le voi fi recunoscător tuturor cititorilor care se strecoară ușor prin păienjenișul mecanismelor politice și care, printr-un limbaj mult mai profesional, vor putea să le explice eficiența proiectului Anastasiei personajelor de relief din guvernul țării. Cu mare probabilitate, această carte va nimeri și în mâinile acelor oameni ai puterii competenți să ia o decizie în problema de față, drept pentru care mă adresez acum lor în numele tuturor celor care-au îmbrățișat ideea. Nu cunosc numărul exact al adeptilor proiectului prezentat de mine, dar sunt sigur că vorbim de milioane. În numele lor mă adresez politicienilor cu rugămintea:

Rezoluționați problema pământului la nivel legislativ și repartizați gratis fiecărei

familii ruse doritoare, câte un hectar de pământ. Dați fiecărei familii posibilitatea de a-și fonda propria vatră, de a o înnobila și cu iubire a griji de fărâmița sa de patrie. Abia atunci și Patria cea mare va deveni mai frumoasă și mai fericită, ea doară este compusă tocmai din aceste fărâmițe.

Întrebare: În multe regiuni ale țării situația ecologică este gravă. Se poate spune că astăzi este catastrofică. Nu ar fi mai bine să se dea prioritate absolută îmbunătățirii condițiilor ecologice în ansamblu, așa cum fac multe organizații ecologiste și abia după aceea să fie rezolvată problema gospodăriilor individuale?

Răspuns: Din afirmația dumneavoastră reiese că, în ciuda mulțimii de organizații care se ocupă de această problemă, situația continuă să se înrăutățească. N-o fi însemnând, oare, că acționând doar într-o direcție nu este îndeajuns, odată ce situația este în continuă agravare și devine catastrofică? Haideți să ne închipuim o grădină cu copaci care cresc doar pe o micuță parcelă de pământ frumos grijită. Un colț de rai imaculat, pe o suprafață de un hectar. Doar una nu este suficientă pentru o reală schimbare a ecologiei țării sau planetei. Însă, haideți să ne imaginăm milioane de astfel de colțișoare de rai și vom vedea înfloritoarea grădină paradisiacă pe tot Pământul. Iar începutul va fi, oricum, de datorita fiecăruia să-l pornească, al său colț de rai să-și sădească. Probabil, atunci vom putea trece de la preocuparea generală la acțiuni concrete comune.

Întrebare. Dumneavoastră considerați că o familie de șomeri ar putea să se îmbogățească numai de pe acest hectar de pământ obținut în posesie? Dacă dumneavoastră gândiți așa, atunci cum se explică becisnicia satului contemporan? La sate oamenii au pământ și totuși, deseori flămânzesc.

Răspuns: Haideți să analizăm împreună acest fenomen, dar mai înainte aș dori să adaug acestei întrebări alte câteva.

De ce milioane de oameni susțin că pentru ei 4-5 ari de pământ în folosință au reprezentat un important sprijin în plan material, le-au mărit simțitor rația alimentară, în timp ce țăranii de la sate în posesia a câte 15-25 ari afirmă: „Flămânzim și trăim în mizerie”?

De ce? Nu depinde cumva starea noastră materială în același timp și de nivelul de conștiință? Locuitorii de la sate sunt de părere că se trăiește bine doar la oraș și de asta tineretul părăsește satele. Eu gândesc că un motiv este propaganda care se făcea la noi nu demult. Haideți să ne amintim entuziasmele articole din presa anilor '50, '60:

Cine erau eroii? Minerii, muncitorii silvici, filatorii, aviatorii și marinarii...

Enorme pânze urbane ale pictorilor reprezentau desigur coșurile fumegânde ale coloșilor industriali. Condescendent era prezentat și țăranul agricultor, într-o lumină disprețuitoare era înfățișat omul care-și lucra bucata de pământ. Au încercat să construiască prin sate așa-zisele case ale

agronomului după modelul urban, privându-i pe ocupanți de curte proprie. I-au pus să lucreze doar pe așa numitele C.A.P.-uri (cooperative agricole de producție). Totul identic ca în Auroville – poți trăi și poți munci pe pământ, dar nu va fi al tău nicicum – acest model duce doar la rezultate jalnice.

Despre condițiile sărăciei generalizate din satele contemporane și a majorității populației se vorbește mult atât la nivel politic cât și prin mijloacele de informare în masă. Se polemizează atât de mult încât a fost indusă ideea că omul de la sat poate fi doar sărac. Nu sunt aduse aproape niciodată exemple care să arate că bunăstarea, în mare parte, depinde de însăși voința omului. Cuiva îi convine să perpetueze situația în maniera: „Nu te baza pe forțele proprii, doar eu te fac fericit.” Așa vorbește mulțimea de călăuze ale grupărilor spirituale și mulțimea de politicieni pentru a-și atrage electoratul. Cei care vreți să rămâneți săraci și vrednici de plâns, continuați să-i credeți pe aceștia. Eu vreau să vorbesc, nu despre cum să devii *sărac*, ci despre cum să devii bogat. La întrebarea: se poate, așadar, trăi în belșug, doar pe propria bucată de pământ, eu vă răspund că se poate! Și o să dau un exemplu concret.

În anul 1999 un prieten al meu – om de afaceri – citind „Anastasia” m-a invitat la el în ospetie. M-a intrigat, afirmând că vrea să pună masa aproape cum a făcut Anastasia în taiga. Când am sosit la el, masa era încă nepusă. Ne-am așezat, am discutat, iar Andrei – așa îl chema pe afacerist – uitându-

se la ceas, se scuză motivând că cineva pe care-l aștepta întârzie.

Peste puțin timp intră șoferul lui ducând două coșuri mari în mâini. Pe masă își făcură apariția roșii, castraveți, pâine și multe altele. Camera a fost învăluită de arome îmbietoare. Femeile, în numai câteva minute, au așternut o masă neasemuit de frumoasă. Nu am băut pepsi-cola ci minunatul și aromatul *cvas*⁶ rusec. Nu am cinstit cu coniac franțuzesc ci cu vin de casă și la insistența lui și cu niște sucuri din ierburi. Roșiile și castraveții nu erau atât de gustoase ca în taiga la Anastasia, dar erau cu mult mai gustoase decât cele care se vând prin supermarketuri și chiar pe piețele agroalimentare. „De unde ai toate astea?” – l-am întrebat eu, perplex. Și el mi-a povestit:

Întorcându-se din Reazani la Moscova, șoferul lui Andrei a oprit jeep-ul lângă un mic târg de țară. Au cumpărat un borcan de castraveți murați și unu de pătlăgele. Au poposit la un mic bar și au decis să ia prânzul. Au deschis borcanele cumpărate și au gustat din ele. După prânz, Andrei i-a cerut șoferului să întoarcă și să se oprească din nou în micul târg. A cumpărat de la o bătrânică tot ce avea și i-a propus apoi s-o ducă acasă cu jeep-ul. Bătrânica trăia singură într-o casă foarte veche cu grădinuță. Gospodăria ei se așternea într-un sătuc la vreo cincisprezece kilometri de

⁶ cvas - băutură răcoritoare rusească, cu gust arișor, obținută din fermentarea unor fructe sau prin macerarea împreună a pâinii și amestecate cu apă.

șosea. Andrei, om de afaceri încercat, și-a făcut rapid în minte un plan și iată ce-a făcut mai departe:

A cumpărat o casă din marginea pădurii împreună cu 20 de ari de pământ, într-o, zonă absolut ecologică, la 120 kilometri de Moscova. A înregistrat casa pe numele bătrânei, i-a pus în față documentele și contractul prin care se obliga să-i plătească lunar suma de 300 de dolari americani și femeia, la rândul ei, trebuia să-i dea familiei lui tot ceea ce se făcea în grădină în afară de ceea ce mânca ea. Femeia se numea Nadejda Ivanovna și avea 62 de ani.

Nu prea credea ea în hârtii și nici nu le prea dibuia. Andrei a dus-o la consiliul popular și acolo i-a cerut președintelui să-i citească și să-i explice bătrânei legitimitatea documentelor. Președintele consiliului popular a luat cunoștință cu conținutul documentelor și i-a spus femeii: „Ce ai de pierdut, Ivanovna, dăpăpănătura ta nu ți-o cere nimeni înapoi. Nu-ți place, te poți răzgândi când vrei.” Iar Nadejda Ivanovna, în cele din urmă, a acceptat.

Sunt deja trei ani de când trăiește în casa acomodată. Andrei a angajat muncitori să sape un puț, a pus la punct încălzirea prin centrală termică și a dispus săparea și aranjarea unui beci. A împrejmuیت toată gospodăria cu gard, a făcut tot inventarul necesar, a cumpărat capre, găini și nutrețuri și multe altele trebuincioase prin gospodărie.

La Nadejda Ivanovna au venit să trăiască fiica ei și nepoțica. Andrei, respectând învățăturile Anastasiei despre

legume, își crește singur răsadurile, însă semințele le ia doar de la Nadejda Ivanovna. Tatăl lui Andrei, fost șef de sală la un restaurant, actual pensionar, pe timp de vară aduce răsadurile și, cu mare plăcere, le ajută pe femei la treburile gospodărești. Și astfel, Nadejda Ivanovna și fiica ei au primit casă și muncă. Familia lui Andrei – el, soția, tatăl și cei doi fii – se înfruptă toată vară din fructe și legume cu adevărat ecologice, iarnă din delicioase murături și la nevoie tot timpul anului, cu ierburi de leac.

Se va găsi cineva care să considere exemplul adus aici de mine drept excepție, dar vreau să-i spun că nu este deloc așa! Deja cu zece ani în urmă, pe când încă mai prezidam asociația interregională a afaceriștilor Siberiei, mulți dintre membrii acestei asociații – afaceriști cu toții – încercau să-și încropească astfel de gospodării, care pentru societate, care pentru propria-i familie. Puteți citi prin ziare și astăzi anunțuri prin care se oferă astfel de servicii. Dar... există un „dar” – este foarte greu de găsit omul dispus să muncească, sau mai bine spus, să se priceapă să facă munca Nadejdei Ivanovna. Și, din moment ce este așa greu, haideți cu toții să ne-amintim cum trebuie să se comporte omul cu pământul. Haideți să ne punem imaginar în postura celor care pot deveni bogați pe parcela lor de pământ și nu a celor care sărăcesc pe ea.

Întrebare: Vladimir Nicolaevici, eu, ca și dumneavoastră, sunt un om de afaceri și știu foarte bine și eu că multe persoane înstărite recurg la serviciile oamenilor de la țară

pricepuți la cultivarea și conservarea produselor agro-alimentare, care, într-adevăr, sunt mult mai gustoase decât cele furnizate de marile cooperative. Numai că, în condițiile globalizării producției, cerința acestor produse scade. Cum va mai reuși să se întrețină familia a cărei unică resursă de venit este hectarul său de pământ, în condițiile în care roșiile și castraveții ei nu vor fi cerute de nimeni?

Răspuns: Pe pământ nu cresc doar roșii și castraveți, ci încă multe altele. Să presupunem că jumătate din familiile rusești ar deține gospodării proprii. Chiar și așa, doar aceste familii nu ar putea satisface, sub nici-o formă, doar cu producția lor, cerințele pieții, cel puțin nu în următorii douăzeci-treizeci de ani. Asta, deoarece produsele lor nu vor fi cerute doar de ruși, ci și de multe alte țări, mai ales de cele bogate. Problema cea mai spinoasă rămâne totuși faptul că producătorii agricoli din majoritatea țărilor s-au supus atât de mult selecției și tratării chimice a culturilor, încât le-au distrus pur și simplu caracteristicile naturale și aici eu nu am în vedere numai aspectul exterior ci și întregul conținut. Și dacă ar fi să vorbim în mod expres despre roșii și castraveți, fiecare poate să se convingă singur, iată de ce:

Mergeți într-un supermarket mijlociu sau, mai bine, direct într-unul mare – astăzi nu mai sunt o raritate prin marile orașe. Pe rafturi veți găsi roșii și castraveți de import, deosebit de frumoase la aspect. Prețul pornește de la treizeci de ruble pe kilogram. Sunt toate la fel de mari și frumoase,

câteodată se vând chiar cu crenguța verde agățată pe ele. Dar n-au nici gust și nici miros. Sunt mutanți! Sunt iluzorii. Doar niște machete care, prin aspectul lor exterior, sugerează cum ar trebui, de fapt, să fie. Cu astfel de produse modificate genetic se hrănește cea mai mare parte a omenirii de azi. Nu este o născocire a mea, aceasta situație a pus pe jar o mulțime de oameni din țările occidentale, țări pe care noi le socotim superdezvoltate.

De exemplu, în Germania a fost luată o decizie: pe etichetele legumelor să fie specificate modalitățile de producție. Oamenii, luând astfel cunoștință cu realitatea, le evită tot mai mult. Producția obținută în regiuni pur ecologice cu adaosuri limitate de îngrășăminte chimice, în Occident costă foarte mult. Numai că sistemul de producție agrar din Occident nu permite obținerea de culturi pure, 100% ecologice. Agricultorul occidental este nevoit să angajeze muncitori sezonieri, să facă uz de tehnologie, de îngrășăminte chimice și de o întreagă gamă de insecticide și fungicide pentru combaterea dăunătorilor.

Interesul lui este doar să obțină cât mai mari profituri. Să presupunem că un fermier occidental, și din aceștia nu lipsesc, decide să-și mărească producția ecologică și cu ajutorul sfaturilor date de Anastasia. Dacă vă mai amintiți, ea a spus că nu trebuie eliminați toți dăunătorii, întrucât au și ei rolul lor în obținerea recoltei. Să presupunem că mai există totuși câte un agricultor care se străduiește să cultive pur ecologic, cel puțin

pentru familia sa. Negreșit se va lovi de o problemă imposibil de soluționat – sămânța! Selecția și-a făcut bine treaba: sămânță, în forma sa primordială, în Occident astăzi nu mai există. În Rusia, de asemenea, a rămas foarte puțină. Mai ales după hotărârea de a importa semințele din străinătate. Folosind semințele din culturile proprii, legumele vor tinde să-și recapete caracteristicile primordiale, naturale și să absoarbă din pământ cele trebuincioase omului, însă le vor trebui decenii ca să se restabilească deplin. În Rusia, probabil, mulțumită sărăciei și a numărului mare de gospodării agricole familiale, mulți oameni folosesc sămânța obținută pe pământul lor. Acest lucru aduce un enorm avantaj pentru ei, avantaj care în curând le va aduce bunăstare constantă în plan material.

Noi vorbim despre sămânță. Despre necesitatea creșterii producției agricole în zonele curate, ecologice, despre renunțarea la îngrășămintele chimice – toate astea sunt juste, despre ele se vorbește mult și-n alte țări ale lumii, doar că numai se vorbește: produsele agricole de calitate nu sunt îndeajuns, cu precădere, în țările superdezvoltate. Și asta nu-i tot. Prelucrarea! Conservarea!

Marile combinate, cu tot sprijinul tehnologic de care se bucură astăzi, nu sunt în stare să producă murături – castraveți, roșii sau varză – așa gustoase ca cele făcute de majoritatea bătrânelor rusoaice. În ce constă secretul? Cu toată mulțimea studiilor erudite ce s-au făcut și se fac, puțini știu că,

din momentul în care leguma este culeasă de pe strat, acolo unde a crescut, și până la conservare nu trebuie să treacă mai mult de cincisprezece minute. Cu cât mai puțin timp trece, cu atât mai bine. Așa își va păstra minunata aromă, parfumul și aura. La fel și cu ierburile pentru condimentare, mărarul de exemplu.

Foarte importantă este și apa. Ce ne poate ieși bun, din moment ce suntem constrânși să folosim apă cu clor, apă moartă? Noi trebuie să fierbem apa și să sterilizăm borcanul cu vaporii fierbinți. Dar sunt oameni care iau apa de izvor, adaugă câteva afine în ea și... Vreți să încercați? Mergeți la izvor, luați apă, umpleți pe urmă o treime de borcan cu afine și două cu apă de izvor. Apa aceea o veți savura cu infinită plăcere chiar și peste șase luni.

Diferența dintre fructele și legumele conservate în fabrici și cele preparate de mulți ruși pricepuți este enormă. Se poate convinge fiecare la rândul lui de faptul că aceste conserve, la gust și conținut de elemente, întrec cu mult produsele celor mai renumite combinate. Este de ajuns să le comparați între ele și veți înțelege.

Acum, haideți să ne imaginăm că o familie care își duce traiul pe hectarul său de pământ pune la murat o mie de borcane de un litru cu roșii și castraveți. Va obține un produs de prima clasă, incomensurabil superior la mulți parametri oricărui altuia. Va obține murături care, prin caracteristicile gustative și prin puritatea ecologică, nu vor avea egal în lume. Murături pe care și-ar dori

să le aibă pe masă mulți oameni din toată lumea, deopotrivă miliardarii americani și turiștii la odihnă în Cipru. Iar pe etichetele borcanelor va fi scris: „Din grădina Ivanovnei”, „Din grădina Petrovei”, „Din grădina Sidorovei”.

Fără îndoială, afaceriștii nu vor fi ademeniți de o afacere de genul 1000 de kile de murături, însă dacă în satul, să spunem cu 300 de gospodării, se vor pune la murat 300 de mii de borcane, afacerea ar putea să devină apetisantă chiar și pentru firmele mai serioase. Presupun că, pentru început, prețul unui borcan ar trebui să fie același cu cel practicat de supermarketuri, adică sub un dolar american. Numai că, de îndată ce clienții vor descoperi gustul acestor murături, prețul va putea crește înzecit. Roșiile și castraveții le-am adus doar ca exemplu, dar există o infinitate de alte alimente care se fac în gospodăriile rușilor: vin, siropuri, sucuri de fructe – de coacăze, de zmeură, de mure – corcodușe și multe altele. „Buchetul” și-l va dobândi fiecare specie în parte, în timpul maturării. Și niciun vin, așa zis de elită, nu se va putea compara cu ele. În lumea-ntreagă nu există atâta materie primă pentru fabricarea vinului ca în Rusia. Vinurile ar putea fi produse din nou ca odată, după metodele antice; prin infuzarea cu anumite ierburi se poate obține vin aromatizat de leac.

Anastasia spune că în curând, iia rusească împodobită cu broderii făcute de mână va deveni cea mai la modă cămașă în

lume. Și iată, încă un argument demn de luat în discuție: lucrările în lemn cu intarsii făcute de mâinile gospodarilor ca ocupație pe timp de iarnă. O vorbă înțeleaptă din popor spune:

„Vrei să fii fericit? - fii fericit!”. Așa că s-ar putea foarte bine spune și:

„Vrei să fii bogat? - fii bogat!” Important este să nu te pregătești mintal la sărăcie, ci dimpotrivă, să te gândești la belșug. Să te gândești mult mai rațional la cum să devii înstărit și să nu te încurci singur și să-ncepi să crezi că nu vei putea deveni...

Întrebare: Anastasia susține că unei perechi tinere îi este mai ușor să-și mențină iubirea reciprocă în condițiile vetrei de familie, așa cum ați descris-o dumneavoastră, decât într-un apartament la bloc. Spuneți-mi, vă rog, ați discutat despre asta cu psihologii și cu oamenii de știință care se ocupă cu problemele vieții de familie și dacă da, care este opinia lor, cum explică ei asta?

Răspuns: Cu oamenii de știință nu am vorbit. Pe baza a ce se păstrează și trăiește iubirea, nu mă interesează în mod deosebit. Important este că ea se păstrează. Dacă se întâmplă ori nu, voi înșivă vă puteți convinge, interogându-vă sinele interior. Gândiți-vă, unde ați vrea să-l vedeți pe fiul sau pe fiica voastră, că trăiește: în apartament ca într-o criptă de piatră sau în casă înconjurată de o minunată grădină?

Gândiți-vă, cu ce ați dori să vă hrăniți fiica, fiul sau nepoțelii: cu alimente conservate sau proaspete și pure, ecologice?

Și, în genere, ați vrea să vă vedeți sănătoși copiii sau că trăiesc pe seama farmaciilor? Întrebați o femeie: dacă ar trebui să aleagă dintre doi bărbați cu care să se mărite? Cu cel realizat material și care își întemeiază viitorul nucleu familial într-un apartament de prefabricate, sau cu cel care are casă împrejmuită de încântător rai verde? Ce v-ar răspunde? Gândesc că majoritatea ar alege al *doilea caz*.

Observație: Renașterea oricărei țări poate începe doar după redobândirea propriei identități spirituale. Acest aspect al spiritualității l-au înțeles și au început să-l dezbată și câțiva dintre membrii guvernului nostru și președintele țării. Anastasia este considerată de majoritatea cititorilor o entitate de înaltă spiritualitate care trăiește după legile Tatălui-Creator. Ea vorbește despre valori spirituale, în timp ce dumneavoastră îndemnați oamenii la izolare, îi ademeniți în afaceri pe propriile gospodării. Prin asta, dumneavoastră îndepărtați oamenii de spiritualitate.

Răspuns: Ca idee principală, aș dori să subliniez că nimeni, niciodată nu va putea îndepărta oamenii de la valorile reale ale spiritualității. Este pozitiv că guvernatorii contemporani vorbesc despre spiritualitate. Spusele Anastasiei, mie, în primele momente, nu-mi sunt clare, cu toate astea, nu trece mult timp și se concretizează material. Concretitudinea este mai pe înțelesul meu decât meditațiile filosofice, acesta este și motivul pentru care vorbesc mai mult despre aspecte concrete,

considerându-le, totodată, importante și pe cele din plan spiritual. Cu siguranță că astăzi, în lume, nu puține sunt conceptele spirituale și asupra lui Dumnezeu.

După întâlnirea cu Anastasia am reușit, gradual, să pătrund semnificația celor întâmplate. Dumnezeu, în viziunea mea, este o individualitate. O individualitate bună, deșteaptă care slăvește viața. O individualitate care aspiră la existența fericită a oamenilor – a copiilor săi – a tuturor împreună cât și a fiecărui om în parte. Dumnezeu este un Tată iubitor și grijuliu cu fiecare în parte. Un Tată care i-A dăruit fiecărui copil al Său deplină libertate de a alege. Dumnezeu este cea mai înțeleaptă esență care se străduiește clipă de clipă să facă pentru ai Săi copii doar bine. Și răsare în fiecare zi al Său soare, crește iarba și florile. Se înalță copacii, călătoresc norii și susură apa, în orice clipă gata să aline setea oricărui om.

Și nu cred, nu accept sub nici-o formă ideea că al nostru preaînțelept Tată poate considera că adevărata spiritualitate se poate atinge doar prin discuții interminabile asupra ei și fără acțiuni concrete.

Din momentul în care a căzut așa-zisa cortină de fier în țara noastră și-au făcut apariția puzderie de tot soiul de propovăduitori, chipurile de spiritualitate, și încă mulți alții, autodidacți.

Și se tot căznesc să ne dumirească ce vrea de la noi Dumnezeu-Tatăl. Unii susțin că trebuie să mâncăm într-un mod anume, alții ne învață cu ce cuvinte să ne adresăm lui

Dumnezeu, iar alții, cum ar fi adepții lui Krishna, ne lămuresc că trebuie să sălțăm și să rostim mantre de dimineața până seara. Pentru mine toate astea sunt doar niște aiureli. Nu cred că se putea născoci un chin mai mare pentru Dumnezeu decât aceste marghioleli, săltături și lălăieli. Oricare părinte iubitor își dorește ca al său fiu sau fiică să ducă mai departe misiunea lui de tată și să fie pătași la creația comună. Creațiile directe ale Tatălui ne înconjoară peste tot. Și ce altă formă de manifestare a iubirii poate fi mai măreață decât comportamentul grijuliu cu toate acestea, decât o rânduială armonioasă a vieții, o rânduială a propriei existențe și a existenței urmașilor cu ajutorul acestor creații Divine?

Nici țara în ansamblu și nici fiecare din noi în parte nu am devenit mai fericiți de la toate aceste schimonoseli și meditații. Nu am devenit mai fericiți pentru că tocmai acestea ne îndepărtează de la Dumnezeu, de la Adevăr. Ne îndepărtează cu insistență și tărie, scornind într-una tot felul de maimuțări, propunându-ni-le ca Adevăr, învățăturile vin și se duc. Unele din ele dăinuiesc secole de-a rândul, apoi stârnesc doar râsul, altele durează doar câțiva ani, după care dispar fără urmă ca un flash. Din trecerea lor pe lume rămân doar mizeria și noroiul azvârlite asupra destinelor frânte ale oamenilor.

La întrebarea: de ce suntem nevoiți să ascultăm neconținut toate acele vorbe despre Dumnezeu din gura mulțimii de propovăduitori, de ce nu ne vorbește

Dumnezeu cu vorbele Sale? Anastasia a răspuns: „Vorbe? Atât de multe, felurite și neasemănătoare la sens vorbe, sunt rostite de popoarele lumii! Atât de multe limbi diferite una de alta și atâtea dialecte! Mai există, totuși, încă o limbă pe lume... limba cu care Dumnezeu se *adresează Creației* Sale. Se înfiripă din foșnetul frunzelor, din cântul păsărelelor și din unduirea valurilor. Are mirosuri limba Divină și are culoare. În *această* limbă răspunde Dumnezeu fiecărei rugi.”

Dumnezeu ne vorbește în fiecare clipă. N-o fi că, din indolență duhovnicească, nu vrem să-L ascultăm noi? Iacă lălai o mantră, iacă țopăi oleacă și se revarsă asupra-mi mană cerească și mă fericește Dumnezeu și mă alege pe mine anume deasupra tuturor. Hopa și gata! În cazul nostru e ceva mai complicat: să plăsmuiești raiul se cere răbdare, să aștepti până cresc copacii roditori, până ce înfloresc florile... Numai că taman așa nefăcând, noi nu numai că-L negăm pe Tatăl, mai mult chiar, Îl jignim! Îl înjosim cu poliloghiile noastre și cu strâmbăturile de tot felul.

Să n-o ascultați pe Anastasia și, mai ales, să nu mă ascultați pe mine – de nu vă place – dar mergeți primăvara într-o grădină sau într-o livadă și, acolo, ascultați-vă inima. Inima multor oameni aude nemijlocit vocea Tatălui care, după spusele Anastasiei, la întrebarea: „Ce poate face El, Dumnezeu, când pe Pământ, peste toate guvernează energia distrugerii, când pentru ale lor proprii meschine interese, al Său nume, pentru-a

supune omului alt om, folosesc?” a răspuns: „Ziua care în zori sosește. Eu o întâmpin, iar Creațiile toate care pe Pământ de razele blânde-ale Soarelui mângâiate sunt, pe ai Mei Fii și Fiice să înțeleagă-i vor ajuta, că ale lor suflete pot nemijlocit cu al Meu Spirit să vorbească”. El a crezut și crede în noi spunând: „Puzderia de pricine care spre fundătură și spre nicăirea duc, altceva decât piedică nu-s; pe toți îi vor deștepta că spre nenorocire minciuna-ntotdeauna-i va purta. De-a Adevărului descoperire într-ai Mei Fii și Fiice, dorință trăiește! Dintotdeauna, mărginită minciuna este, și nemărginit dintotdeauna Adevărul a fost! Doar Adevărul, în Sufletul Fiilor și Fiicelor Mele, ca o conștiință va lumina.”

Fie că, orișicare om, la rândul său, să nu se lase pe-o ureche, ci să scoat-afară din al său suflet conștiința Fiului Divin și nu conștiința robului sau handicapatului care percutează la comandă ca un biorobot.

Cât încă l se mai poate cere Tatălui: dă-mi, ajută-mă, salvează-mă? Nu a fi sosit oare timpul ca și noi, la rândul nostru, ceva plăcut Tatălui să-i aducem? Și ce l-ar putea fi Lui plăcut și de bucurie aducător? Anastasia, răspunzând la asta, a propus ca argument un test banal cu ajutorul căruia se poate verifica majoritatea conceptelor și convingerilor duhovnicești. „Când Sufletul tău se îngrijorează de declarațiile făcute, chipurile, în numele lui Dumnezeu, tu ia aminte la modul în care însuși propovăduitorul trăiește, ș-apoi imaginează-ți ce s-ar alege de omenire dacă ar începe să trăiască cu toții la fel”.

Cu acest simplu test se pot verifica multe. Eu am să-mi imaginez ce s-ar alege de umanitate dacă, cu toții, până la ultimul om de pe Pământ, s-ar apuca să recite mantre de dimineață până seara, cum fac adeptii lui Krishna și pe loc mi s-a ivit înaintea ochilor sfârșitul lumii. Acum, însă, imaginați-vă că fiecare om de pe Pământ își cultivă o grădină a sa. Cu siguranță veți vedea cum întreg Pământul, în minunat rai se transformă.

Chiar dacă astăzi nu mă mai ocup, sunt totuși un om de afaceri și îmi este mai apropiat concretul. Din acest considerent sunt de convingere că omul care se consideră „de duh” ar trebui, în primul rând, să fie în măsură de a da curs doar acțiunilor prielnice Pământului, familiei sale, părinților săi și prin urmare, lui Dumnezeu. Iar când acela care pretinde a fi „de duh”, nu poate fi el, în prima persoană, fericit, nu poate să-și facă fericită soția iubită, familia și copiii, atunci, asta este *falsă spiritualitate*.

Întrebare: Anastasia a vorbit despre un nou model de educație de calitate și despre noua școală. Acestea sunt realizabile doar în condițiile unui sat de ea descris sau și în cazul marilor orașe contemporane? Ce spune, vizavi de asta, Shetinin? Începând chiar cu prima carte, ați făcut cunoscute cuvintele și convingerea Anastasiei că educația copiilor este vitală. Anastasia se străduiește să vorbească cât poate de mult despre educație, însa dumneavoastră ocoliți de fiecare dată acest subiect, obscurându-l aproape complet în cărțile pe care le-ați

scris. De ce?

Răspuns: Mihail Petrovici Shetinin a pus bazele școlii sale din pădure. Atunci când vor fi puse bazele primului așezământ alcătuit din mai multe vetre de familii, va trebui să i se ceară lui Mihail Petrovici să pună la punct un program special pentru viitoarea școală. Și-atunci eu o să-i cer ca, chiar de nu vine personal, să-i trimită măcar pe cei mai buni elevi ai săi să predea în școală și să aleagă dintre actualii colaboratori maeștrii cei mai buni.

Văd imposibilă instituirea unui model asemănător de școală în marile orașe contemporane. Haideți, fără ajutorul Anastasiei, să ne-amintim anii de școală. În școli se vorbește un lucru, afară altul, în timp ce în familie cu totul altul. Pân' ce te forțezi s-afli unde-i Adevărul, pân' ce percepi constituția lumii, jumătate din viață este ca și dusă. Personal, cred că a sosit ziua să ne străduim a pătrunde, în primul rând noi înșine, sensul vieții și cum să ne-o clădim, abia după asta să-ncepem să-i educăm pe copii. Și odată clădită viața demnă de ființe umane, să ne apucăm să-i și educăm pe copii, apelând, și la școli în egală măsură, concurând sinergic, să ne completăm unii pe ceilalți.

Este adevărat. Anastasia vorbește deseori despre educația copiilor, însă ceea ce spune ea nu seamănă deloc cu o programă prestabilită pe zile, ore și minute. Multe din afirmațiile ei nu sunt, îndeobște, inteligibile. Vizavi de asta ea susține că educarea copilului trebuie începută prin propria

educare, prin construirea unui model propriu de viață fericit însoțit neîntrerupt de dorința de a-l afla gândurile Creatorului. Vatra familiei este ea însăși un element cheie în educarea copiilor.

Filosofia vieții

La acest om am fost în vizită de trei ori. Locuiește într-un cartier prestigios de vile de la periferia Moscovei. Cei doi fii ai săi, persoane foarte sus-puse în guvern, i-au înălțat o vilă deosebit de frumoasă, cu două etaje, i-au angajat o femeie de servici care să-i îngrijească vila și să-l ajute pe tatăl lor bătrân. Să-l vadă, în cel mai fericit caz,

treceau odată pe an, de ziua bătrânului...

Se numește Nicolai Feodorovici și a pășit deja în al optulea deceniu de viață. Picioarele-i sunt cam șubrede, așa că e nevoit să-și petreacă mai tot timpul în scaunul său cu rotile, cumpărat din străinătate. Jumătate din primul nivel al vilei, aranjată șic, în stil european, era destinată bibliotecii burdușite cu cărți în diferite limbi. Cărțile, în mare parte de filosofie, erau ediții speciale, scumpe. Nicolai Feodorovici, până la vârsta pensiei, a predat filosofia în multe universități prestigioase din Moscova. Era un profesor cu o pregătire aleasă. După ce-a ieșit la pensie s-a retras la vilă și-și petrece mare parte din timp în biblioteca sa citind și meditănd.

L-am cunoscut doar datorită încăpățănării femeii din slujba lui - Galina - care a venit la una din conferințele cu cititorii. Acum îi sunt profund îndatorat pentru aceasta cunoștință.

Nicolai Feodorovici citise cărțulia despre Anastasia. Discuțiile cu el pe această temă erau deosebit de interese-sante. În pofida pregătirii sale profesionale, acest om în vârstă putea, prin vorbe simple și accesibile, să explice multe din spusele Anastasiei, nu întotdeauna înțelese, sau să dezvelească în ele noi valențe.

După lansarea cărții a treia, „Spațiul de iubire”, secretariatul Fondului „Anastasia” din orașul Vladimir mi-a înmănat câteva scrisori prin care unii lideri de grupări spirituale se deziceau, într-o formă foarte agresivă, de Anastasia. O numeau proastă și

trivială. Unul a scris o scrisoare lungă, folosind chiar expresii foarte vulgare.

Nu reușeam să înțeleg de ce, așa dintr-odată, Anastasia trezește în câteva din călăuzele spirituale o reacție atât de agresivă, fapt care m-a făcut să iau decizia de a-i trimite câteva din aceste scrisori lui Nicolai Feodorovici pentru a-i auzi părerea. La numai două luni după asta și-a făcut apariția Galina, femeia de servici de la vila profesorului. M-a căutat la hotelul în care eram cazat și, cu mare îngrijorare, m-a implorat să merg de urgență la Nicolai Feodorovici și să vorbesc cu el. Era foarte preocupată pentru sănătatea lui. Insistența Galinei nu mi-a lăsat prea mult de ales, așa că m-am învoit să merg.

Galina era robustă și bine legată. Nu era grasă, ci era, pur și simplu, o femeie voinică și puternică fizic la vreo 40-45 de ani. Toată viața a trăit într-un sătuc ucrainean unde a muncit ca tractoristă, șoferiță sau văcăriță.

Era îndemânată în bucătărie, cunoștea bine ierburile de leac și era o femeie foarte îngrijită. Când se agita vorbea cu un vădit accent ucrainean.

Nu se știe cum au găsit-o fiii lui Nicolai Feodorovici și cum au adus-o în serviciile tatălui lor, dar era ciudat să-i vezi: bătrânul profesor de filosofie inteligent, cum se comporta cu țărancă fără o iotă de educație. Galina locuia în una din camerele vilei profesorului. Se ocupa cu spălucirea casei și-n timp ce noi discutam trăgea curioasă cu urechea. Își făcea anume de lucru prin

preajmă. Ștergea, chipurile, praful de pe mobilă și din când în când mormăia ca pentru sine, comentând ba una ba alta din ce vorbeam noi.

Galina a venit să mă ia cu „Niva” pe care i-o cumpăraseră fiii profesorului ca s-o folosească, la nevoie, să facă piața în oraș sau să culeagă de prin pădure plante medicinale pentru Nicolai Feodorovici. Mi-am lăsat treburile baltă și am mers cu ea. În timp cât am traversat Moscova, Galina nu a scos o vorbă, a condus atât de concentrată mașina, că i-au curs șiroaiele de sudoare pe frunte. Când am ajuns la șoseaua de centură, a virat pe strada binecunoscută de ea și-a vorbit ușurată: „Uff, am trecut”. Mai departe a condus relaxată și a început să-mi povestească tulburată toate preocupările ce-o măcinau, amestecând ucraineana cu rusa:

- Așa domoală mai era lumea... În căruțul lui, zile de-a rândul, ședea omul împăciuit, citea și se gândea. Îi opăream grâu dimineața la micu’ dejun, sau cir de ovăz, îl hrăneam și puteam să ies să mă răpăd în pădure ca să strâng buruieni de leac pentru sănătate. Cu inimă bună puteam să merg, știam că a să șadă în căruțul lui, a să se gândească sau o să citească vreo cărticică. Acuma toate s-au întors cu curu-n sus. I-am adus scrisorile trimise de tine. Le-o cetit.

Numa’ două zile o trecut de când o cetit și-mi grăiește: „Luați bani, Galina Nichiforovna, mergeți, și cumpărați cărticele despre Anastasia, apoi mergeți și vă plimbați prin bazar, dar nu vă grăbiți să vă întoarceți imediat acasă. Plimbați-vă prin bazar și

observați lumea. Dacă vedeți un om bolnav sau trist dăruți-i o cârticică”. Am făcut eu așa odată de două ori, da’ pă pe el nicicum să nu-l mulțamești: „Nu vă grăbiți să vă întoarceți pentru prânz Galina Nichiforovna, vorbește el. Mă descurc eu singur dacă mi se face foame.” Da’ eu apucam totdeauna să mă întorn acasă la nămiaza.

Într-o zi mă întorc acasă de la târg, merg în cămeruța lui unde citește ca să-i dau să beie cirul... Mă uit împregiur, căruțul deșart, da’ profesoru’ cu fața-n pământ, zăcea pe covor. M-am repezit, am luat telefonul ca să telefonez la numărul medicului, așa cum ne-or hotărât feciorii. Un număr nu ca celelalte mi-o lăsat, da’ unu’ special. L-am făcut. „Ajutor, ajutați-ne!” În receptor am țipat eu. Profesorul s-a ridicat capul din covor și mi-a grăit: „Nu sunați, Galina Nichiforovna, e totul în ordine, eu mă antrenez, fac gimnastică, nu e nimic grav, mă ridic singur de la pământ”. Am sărit în ajutorul lui, l-am ridicat de jos și l-am pus în cărucior. Cum să se scoale el singur de pe jos dacă i-s picioarele betege? „Se numește antrenament, aista, i-am zis eu, când omu’ nu se ține pe picioarele lui?” Da’ el îmi zice îndărăt: „Eu am făcut deja câteva exerciții și acum mă odihnesc. Nu vă îngrijorați fără motiv.”

Și-n alte zile el s-a coborât din căruțul lui pe jos ca să-și facă antrenamentele. Eu, pe urmă i-am luat gantere. - nu gantere se cheamă, parcă extensor îi zice. Cu două mânere și corzi de cauciuc - vrei, pui o coardă ca să-ți fie mai lesne să întinzi - vrei,

pui patru, când mai capeți puteri. I-am cumpărat extensor, numa' că el se tot înnăvăleşte cu căruțul lui să se ridice, ca un copil fără minte, inima doară nu-i mai este așa de tinerească. Iar bătrâneilor nu le vine bine ca să se forțeze tăt' deodată, dămol tre' să facă. Numa' el... ca un copil fără glagorii în cap. Acușa se fac cinci de zile de când robotesc pentru dumnealui, da' așa ceva n-am mai pățimit. Și nu știu ce m-o luat, sufletețul meu ce tot se zbuciumă. Tu vorbește-i și spune-i să facă mai domol antrenamentele lui, ca să nu-l trântască la pământ de tot... Spune-i, oleacă mai domol...

Am intrat în impunătorul cabinet al lui Nicolai Feodorovici. În șemineu ardea focul. Bătrânul profesor de filosofie nu ședea ca de obicei în scaunul său cu roțile, de data asta trebăluia și scria ceva îndărătul unui birou mare. Înfățișarea exterioară demasca schimbările petrecute cu el în ultima vreme. Nu avea pe el, ca de fiecare dată, halatul de casă, de data asta își pusese cămașă și cravată.

M-a întâmpinat cu un salut mult mai energic decât de obicei, m-a invitat expeditiv să iau loc și fără introduceri de genul „ce mai faci?” îmi vorbi foarte concis. Bătrânul Nicolai Feodorovici, de data asta vorbi înfierbântat și precipitat:

- Dumneavoastră știți, Vladimir, ce vremuri extraordinare trăiește Pământul întreg? Să nu mai mori, să tot trăiești așa vremuri pe Pământ. Am citit corespondența cu jignirile la adresa Anastasiei. Vă mulțumesc că mi-ați trimis-o! Eu am înțeles

multe prin aceste scrisori. Au numit-o pustnică din taiga, vrăjitoare, strigoaie, însă ea este o formidabilă oșteancă! Da, chiar așa, închipuiți-vă, Anastasia este o formidabilă oșteancă a forțelor Luminii!

A sa importanță și măreție vor putea să le-ntrevadă de-abia generațiile ce vor veni.

Conștiința, rațiunea și sentimentele umanității de până la noi, *bâlinele*⁷ și legendele nu au cutezat nici măcar să imagineze măreția acestei oștence! Dumneavoastră numai vă neliniștiți, cum vă este obiceiul, și nu vă puneți în gardă fața Anastasiei. Ea este și om și femeie întru totul, în ea se află toate trăsăturile caracteristice oamenilor, toate slăbiciunile, destoiniciile femeiești și menirea maternă, dar, același timp, ea este și o formidabilă oșteancă. Acum încerc să mă rețin și să nu explic toate astea atât de agitat. Secretul stă în concepția filosofică. Vedeți dumneavoastră, Vladimir, pe rafturile bibliotecii mele zace o mulțime de cărți. În ele este adunată truda gânditorilor din diferite vremuri și diferite colțuri ale lumii.

Nicolai Feodorovici, arătând cu mâna spre bibliotecă, enumeră:

- Acestea sunt anticile retorici grăitoare despre corpul viu, însuflețit al Cosmosului. Alături, e tot ce a fost scris vreodată despre Socrate, din care, însă, el însuși nu a scris nimic. Uite, mai exact: Lucrezio, Plutarh,

⁷ bâline - balade populare rusești grăitoare despre vitejii eroi, păstrate în nordul Rusiei și transmise din generație în generație de către trubadurii ruși.

Marc Aureliu. Uite, mai jos, pe rafturile de dedesubt, cinci poeme scrise de Nizam Ghendjevi. Dincolo - Arani, Descartes, Franklin, Kant, Laplace, Hegel și Stendhal. Cu toții s-au frământat să afle esența materiei și să pătrundă legile Universului. Despre ei, iată ce-a spus Durand: „În esență, istoria filosofiei este o descriere a eforturilor marilor oameni, de prevenire a dezintegrării sociale, prin crearea de pârgii morale naturale care, de fapt, le înlocuiesc pe cele supranaturale pe care ele le-au frânt.”

Marii gânditori, fiecare în felul său, au încercat să se apropie de conceptul Absolutului. Din concepțiile lor filosofice s-au născut și au murit curente filosofice asemănătoare religiilor. Ca rezultat, deasupra timidelor încercări de contrapozitie corectiva, a luat naștere în viața noastră o concepție predominantă. În doar câteva cuvinte a luat ființă conceptul de a se închina unui Intellect Suprem. Oriunde s-ar afla acesta - în infinitele spații Universale sau localizat în esența fiecărui om în parte. Dar important a fost cu totul altceva: să existe o concepție predominantă asupra celorlalte, de supunere și închinare. Apoi, rând pe rând, au venit ritualul, subjugarea profesorului și a instrucției. Pe aceste rafturi se găsesc și prezicerile lui Nostradamus. Toate acestea împreună și formează o concepție filosofică - omul este efemer, omul este vicios și vrednic de milă. Omul încă mai trebuie să învețe multe. Tocmai o astfel de concepție schilodește și ucide sufletul uman. Cel care împărtășește această concepție nu poate fi

fericit. Niciun om de pe Pământ nu poate fi fericit atât timp cât asupra conștiinței umane în ansamblu predomină această concepție.

Are efect asupra omului, asupra filosofului, dar niciodată nu se atinge de filosofie. Are efect asupra nou-născutului și asupra bătrânului. Poate avea efect până și asupra fătului din uterul mamei. O mare parte din adepții acestei concepții trăiește chiar astăzi. Au existat din-totdeauna și în alte vremuri, dar astăzi, susținătorii lor inoculează omenirii precaritatea și nedestoinicia existenței umane. Însă, nu! Astăzi, cu totul alte timpuri se perindă. Ca o iluminare au fost pentru mine vorbele Dumnezeiești rostite de Anastasia. Dumneavoastră le-ați scris, Vladimir, eu mi le-amintesc. Când Adam l-a întrebat pe Dumnezeu:

„Unde este marginea Universului? Ce o să fac eu când o s-o ating? Atunci când o să umplu totul cu ceea singur oi fi zămislit?”

Dumnezeu i-a răspuns fiului Său, nouă tuturor ne-a răspuns:

„Fiul Meu, Universul aduce cu el gândul, din gând visul s-a născut, în parte, în materie vizibil. Când tu spre rai te-ndrești, un nou început și o continuare, al tău gând va deschide. Și din neant – o nouă naștere S-arată, prin tine, prin ale tale aspirații, ea reflectându-se. Al Meu fiu, făr'de sfârșit tu ești, veșnic tu ești, în tine-ale tale creatoare vise-s-ncuibate.”

Măreț, pe deplin deslușit, filosofic, atotcuprinzător, precis și concis acest răspuns! Face mai mult decât toate definițiile

filosofice luate la un loc. Vedeți dumneavoastră, Vladimir, pe rafturile bibliotecii mele multe cărți se află, însă nu există aici cartea esențială. Acea carte care să fie mai de preț decât oricare altă carte și în care să fi fost vreodată tipărite toate eforturile filosofice luate împreună. Această carte au văzut-o mulți oameni, însă nu oricui i-a fost dat s-o citească. Limba acestei cărți este de neînvațat, se poate doar simți.

- Ce limbă este asta?

- Limba lui Dumnezeu, Vladimir. Încă mi-este proas-pătă-n memorie ideea Anastasiei: „Atât de multe vorbe cu diferite înțelesuri folosesc popoarele. Atât de multe limbi diferite între ele... și dialecte. Și totuși există o limbă comună tuturor popoarelor. O limbă unică cu care Dumnezeu le vorbește oamenilor Săi. Și se înfiripă ea din foșnetul frunzelor, din cântul păsărelelor și din unduirea valurilor. Are mirosuri limba lui Dumnezeu și are și culoare. Dumnezeu, cu această limbă, răspunde fiecăruia și fiecărei rugă cu rugăciune răspunde”.

Anastasia simte și înțelege această limbă, dar noi...? De ce vreme de secole, nu i-am dat nici măcar atenție? Logica! Logica de fier vorbește că, dacă Dumnezeu a creat pământul și natura vie care ne înconjoară, adică ierburile, copacii, norii, apa și stelele, toate acestea nu sunt, așadar, altceva decât o formă materializată a gândurilor Sale.

Însă noi, nu numai că nu le acordăm nici-o atenție, dar le terfelim, le distrugem, le alterăm, în timp ce vorbim despre credință. Despre care credință? Cui ne închinăm noi de

fapt? „Întregul șir de orânduitori ai Pământului, indiferent de orientarea spirituală pe care-ar fi avut-o, în memoria nepoților va rămâne doar pentru mizeria pe care au primit-o de la ei. Tuturor acestor considerente, un singur criteriu le va face mărturie – criteriul apei. Însă apa tot mai murdară pe zi ce trece devine.” așa a spus Anastasia. Așa ceva putea spune doar un desăvârșit filosof, iar nouă tuturor nu ne rămâne altceva de făcut decât să medităm asupra acestei afirmații. Gândiți-vă, Vladimir, oricare concept, chiar dacă devine cult, este decadent ca și religia. Religiiile apar și dispar, odată cu ele dispărând ale lor sărbători și filosofii. Apa, însă, există de când *Creația*, ca și noi. Iar noi, în mare parte, suntem făcuți din apă.

- Nicolai Feodorovici, de ce considerați afirmațiile Anastasiei ca fiind printre cele mai juste?

- Deoarece ele sunt luate din cartea esențială. Iar logica, Vladimir... există o logică filosofică. Există, Vladimir, o frază în numele lui Dumnezeu, în care-s adunate toate esențele Universului. La întrebarea: „Ce-Ți dorești Tu atât de înflăcărat?” Dumnezeu a răspuns: „Creația colectivă pentru toți și fericirea de la a ei contemplare.”

Ce frază simplă!! Doar câteva cuvinte! Prin câteva sunt exprimate dorințele toate și aspirațiile lui Dumnezeu. Niciunul dintre cei mai mari filosofi nu a putut să-i facă lui Dumnezeu o caracterizare mai fidelă și în viața reală: „Realitatea fiecare singur poate

s-o descopere” a afirmat Anastasia. Și fie, așadar, ca fiecare părinte, de ai săi copii iubitor, de unul singur să afle: nu la aceleași idealuri el aspiră? Care dintre noi – fiii și fiicele lui Dumnezeu – nu ar vrea să creeze împreună cu fiii săi și de la contemplarea creației să se bucure?

Forțe mărețe și înțelepciune multă sunt cuprinse în afirmațiile filosofice ale Anastasiei. Toate afirmațiile sale sunt cruciale pentru umanitate! Și sunt conforme realității. Și tocmai lor încearcă din toate puterile să li se opună, toată acea puzderie de preziceri obscure. Se vor arăta din nou și din nou și nu numai sub forma injuriilor care i-au fost adresate Anastasiei. Se vor mai arăta și altfel. Mulțimi de gracili propovăduitori, adunând împrejurul lor mici grupuri de adepți, vor vesti ale lor așa-zise adevăruri celor leneși de-a gândi singuri.

Anastasia, dinainte a spus despre ei: „Eh, eh voi, ce singuri, învățătorii sufletelor umane v-ați numit, potoliți-vă acum prăfăria și fie ca tot omul să știe: Creatorul, fiecaruia-i dă totul de la începuturi, Adevărul în sufletul fiecăruia sălășluiește. Și nu mai trebuie să le învăluieți în postulate obscure și în născociri favorabile vouă, ale Creatorului preamărețe creații”. Anume ei se năpustesc asupra Anastasiei, acum. Pentru că ea le spulberă concepțiile. Și împiedică, prin propria-i concepție filosofică, sfârșitul lumii. Iar acestei realități contemporane, acestor mărețe desăvârșiri, suntem noi, primii, martori și părtași...! Noi, la cumpăna dintre milenii, pășim într-o nouă realitate. Deja trăim în

această realitate.

- Așteptați, Nicolai Feodorovici. Nu înțeleg, cum e realitatea și cu acțiunile? Să admitem că o fi afirmat ceva acolo un filosof, apoi un altul și un altul. Și Anastasia vorbește. Ce treabă are aici realitatea și faptele concrete? Doar vorbe goale. Filosofi vorbesc, însă viața tot a ei cale neabătută își urmează.

- Viața oricărei comunități umane s-a construit din-totdeauna și se mai construiește și azi pe baza concepțiilor filosofice. Filosofia iudeilor este o concepție, filosofia creștinilor, alta. Hitler a avut concepția sa, iar noi, sub oblăduirea sovietică, pe-a noastră. Toate aceste particularități sunt date doar de interesele locale. Ceea ce a creat Anastasia este mult mai global și are influență asupra întregii comunități umane și asupra fiecărui membru în parte. Ea a spus: „Voi purta omenirea dincolo de epoca forțelor obscure”. Și a făcut-o, Vladimir. Ea a întins punte deasupra prăpastiei pentru fiecare; fiecare este liber să aleagă – să traverseze sau să nu traverseze.

Eu sunt filosof, Vladimir, și toate astea le văd prea bine și, mai mult de-atât, le simt. La cumpăna dintre milenii, peste noul mileniu a sclipit în orbitoare lumină concepția filosofică a Anastasiei. Fiecare face, la rândul lui, așa cum îi place, în funcție de convingerile lui filosofice. Dacă aceste concepții filosofice se schimbă, implicit, și acțiunile se vor schimba. Uite eu, de exemplu, stăteam în cabinetul meu, citeam și reciteam strădaniile diverșilor filosofi,

boceam toată umanitatea, îndreptându-mă neputincios și întins spre sfârșit. Mă gândeam, oare unde mă vor îngropa? Vor veni, la pomeni fiii cu nepoții sau le va fi peste mână nepoților să vină la bunicul lor? Boceam toată umanitatea și gândeam la moartea mea. A apărut Anastasia cu concepția ei filosofică total diferită și acțiunile mele au luat o altă întorsătură.

- Care sunt acțiunile dumneavoastră de acum?

- Care? ... Acum... Acum o să mă ridic și o să vedeți ce pot face grație noii concepții filosofice.

Nicolai Feodorovici s-a sprijinit în mâini de birou după care, ținându-se puțin de fotoliu, puțin de dulap, cu greu ce-i drept, în cele din urmă a reușit să meargă pe picioarele sale bolnave spre unul dintre rafturile bibliotecii. A cătat la titlurile de pe raft, a scos o carte cu coperti scumpe și s-a îndreptat, sprijinindu-se de mobilier, spre șemineu. Ajuns la șemineu, a azvârlit pe jarul dinăuntru cartea, spunând:

- Prezicerile lui Nostradamus despre toate posibilele cataclisme și despre sfârșitul lumii. Vă amintiți, Vladimir, vorbele Anastasiei? Trebuie să vi le-amintiți. Eu le-am memorizat: „Nu ai prezis tu, Nostradamus, ci chiar ai plăsmuit cu gândurile tale datele strașnicelor cataclisme de pe Pământ! Ai convins pe multă lume să te creadă și pe ei cu gândurile lor, spre desăvârșirea strășniciilor i-ai mânat... Se-nvârte deasupra planetei gândul tău, cu proorocii și cu nenorociri pe oameni sperându-i, dar acum el

nu-și va mai afla împlinirea.” Astfel de preziceri putea face doar un filosof desăvârșit și un gânditor care a înțeles că prezicerile nu sunt altceva decât modelarea viitorului. Cu cât mai mulți oameni se gândesc la nimicire, cu atât mai multe minți umane încep s-o modeleze și în consecință, aceasta se petrece.

Se poate petrece, întrucât mintea umană este materializabilă și prin urmare și creațiile ei vor fi materiale. Se destramă una după alta sectele lumii, topindu-se prin crezul lor în sfârșitul lumii, rămân în viață doar cei încrezători în viitor. Dar Anastasia, opunându-se fatalității, vorbește: „... dar el acum nu-și va mai găsi împlinirea. Fie ca gândul tău cu al meu să se măsoare! ... Eu sunt Om! Eu sunt Anastasia și sunt mai tare decât tine! ...” Și mai spune: „Voi, toate relele de pe Pământ, lăsați-vă baltă treburile voastre și avântați-vă spre mine, cu mine de-a vă măsura, încercați.” „Într-o Secundă vă voi arde cu Raza mea întunecatele voastre postulate seculare.” Și s-a aruncat de una singură în luptă împotriva oștirilor de nepământenii. Împotriva acelor milioane care, cu gândul lor, modelează pieirea întregii omeniri. Pe noi, însă, în tot acest timp, în luptă nu vrea să ne-amestece. Vrea doar că noi să trăim fericiți, uite că și spune, rugă Domnului adresându-l:

*Veacurile ce-or să vină,
În al Tău vis or să trăiască.
Și-așa va fi!
Eu așa vreau!*

*Eu, fiica Ta sunt.
Tatăl meu carele ești pretutindeni.*

Ea va reuși în intenții. Neobișnuit de puternică este a sa filosofie. Și vor trăi cu-adevărat secolele ce-or să vină-ntr-al Tatălui vis, în minunatele grădini de rai. Și nu lasă despre ea nici-o amintire. Nu o vor pomeni și nu-i vor ridica monumente, atunci când tuturor le va deveni limpede unde se află adevărul despre omenire. Și vor fi fericiți oamenii în starea firească ființei umane, de Dumnezeu menită, fără s-o pomenească. Doar că, prin toate grădinile, florile vor înflori și printre ele una - cea mai frumoasă - pe care o s-o cheme „Anastasia”.

Eu sunt bătrân, dar vreau să mă aflu printre rândurile de oșteni ai ei. Dumneavoastră gândiți, Vladimir, că filosofia nu este altceva decât vorbărie. Tocmai aceste vorbe rostite undeva departe în taiga, mi-au învăluit în emoție inima și iată, dumneavoastră personal sunteți „tartorul acțiunilor concrete: arde în foc nu omenirea, ci se pârlă în flăcări toate acele preziceri aducătoare de sfârșit. De asta s-au trezit și s-au aruncat în lupta adepții nimicirii. S-au trezit *aceia care prin asta* și-au fondat ale lor filosofii, șantajând oamenii cu inevitabilul sfârșit al lumii.

- Este posibil ca nimeni înaintea Anastasiei să nu să prevină sfârșitul lumii?

- Au existat unele timide - prin urmare ineficiente- tentative. Nici nu au fost luate în seamă. Nu a vorbit nimeni niciodată așa că ea. Ale nimănui vorbe nu au putut, până la

ea să-nvăluie cu promptitudine și-atâta fericire inimile oamenilor. Și niciodată înainte, nicio concepție filosofică nu a atras atât de mult oamenii. Însă concepția ei îi atrage. Biruiește postulatele seculare ale întunericii.

Cum reușește, încă nu ne este dat să-nțelegem. Se află și un ritm deosebit în vorbele ei și o extraordinară logică și mai există și altceva. Poate că... Da! Fără îndoială! Acea frază a ei - „... O energie nouă, creatoare a scilicet, vorbind într-un mod nou despre toate cele ce vedem zi de zi...” Neîndoielnic, în Univers s-a ivit o nouă energie pe care s-o posedă tot mai mulți oameni contemporani ai noștri. Și încă un aspect interesant: ca o nouă concepție filosofică semnificativă să se răspândească eficient, sunt necesare, de obicei, decenii sau chiar secole. Anastasia însă, cu a sa concepție... În doar câțiva ani. Impresionant! Dumneavoastră ați considerat, Vladimir, că vorbele ei sunt doar simple vorbe. Dar, nu este așa: vorbele ei sunt atât de puternice, că iată, aceste mâini - și ridică o mână, se uită la ea și continuă - deja bătrâne, ale mele mâini materializează cuvintele ei. În cenușă se va mistui sfârșitul lumii. Aceste mâini încă mai pot contribui la prelungirea vieții. Mâinile unui soldat din plutonul Anastasiei.

Nicolai Feodorovici, sprijinindu-se de mobilier, se apropie de birou și ridică o carafă cu apă. Proptindu-se de perete, se apropie anevoie și foarte lent de fereastră și se opri lângă glasra din care se ițea un răsad verde.

- Uite-l, a încolțit micuțul meu pui de cedru. Și acum îl udă și-l hrănesc mâinile mele, materializând vorbele din inima mea.

Nicolai Feodorovici se sprijini cu burta de tocul ferestrei, apucă carafa cu ambele mâini și șopti: "N-o fi prea rece apa asta pentru tine?". Gânditor sorbi apă în gură, o ținu un timp și, aplecându-se spre glastră, pulveriză un jet de apă peste pământul dimprejurul răsadului.

Galina, în tot acest timp, rămase prin preajmă. Și-a făcut într-una de treabă ca să rămână în cabinet. Ne-a adus ceai, și-a găsit de șters praful, bombănind la nesfârșit în legea ei, având de comentat tot ce spuneam sau făceam noi. Ultimul gest al lui Nicolai Feodorovici îl comentă cu voce destul de tărișoară:

- Iacă, asta mai lipsea. Se crucește omu' întreg la cap de vede așa ceva. Tucma la bătrânețe să te apuci de așa treburi?.. În căruț nu se mai suie, picioarele betege le chinuie, picioruțele istovite le pune să îmble. Da' ce n-are, să șadă-n pace? Călduț în casă, sătul, da' lui to' nu-i ajunge, puțin-i ce are.

Mi-am adus aminte cum mi-a cerut Galina să-l întâlnesc pe Nicolai Feodorovici, îngrijorată de sănătatea lui, doar că după toate acestea, negăsind un motiv real de îngrijorare, am întrebat:

- La ce v-ați gândit, Nicolai Feodorovici?

Am perceput o ușoară îngrijorare, dar a fost hotărât în răspuns:

- Am o mare rugămintă la dumneavoastră, Vladimir. doar că, vă rog frumos, respectați-l pe bătrân.

- Spuneți, dacă pot, vă ajut.

- Am auzit că aveți de gând să adunați oameni care vor să pună bazele unui așezământ ecologic. Câte un hectar de pământ să le dați, pe care să-și încropească vatra de familie.

- Da, există așa intenție. Fondul a întocmit deja declarațiile și le-a înmănat administrațiilor locale din câteva regiuni. Din păcate, pentru moment, problema împărțirii pământului nu a fost rezolvată. Ne-au fost propuse doar mici terenuri, pentru numai câteva familii, numai că pentru a fonda un așezământ, sunt necesare cel puțin 150 de hectare, infrastructurile necesare nu se pot face.

- Vladimir, pământul îl vor împărți. Negreșit îl vor împărți.

- Bine ar fi. Atunci care este rugămintea dumneavoastră?

- Când se va începe împărțirea pământului pentru vatra de familie, și negreșit îl vor împărți în toate regiunile Rusiei, vă rog, Vladimir, nu uitați de moșneag. Băgați-mă și pe mine într-un grup de oameni. Și eu îmi doresc, până a nu mă duce, s-apuc să-mi încropesc un colțișor al meu de Patrie.

Nicolai Feodorovici era vizibil agitat și vorbea repezit și cu fervoare:

- Pentru sufletelu' meu să-l fac, pentru fiii mei și pentru nepoței. Cedruțul, uite, grijesc de el aici, în vas. Îl țin ca să-l sădesc cu mâinile mele pe petecuțul meu de Patrie. Nu o să fiu povară nimănui. Singur o să-mi rânduiesc totul pe hectarul meu, o să plantez

o livadă și o s-o îngrădesc cu gard viu. Pe megieși o să-i ajut. Pot. Am ceva pus deoparte și încă-mi mai vin ș-acuma onorarii pentru articolele mele. „Fii generos” mi s-a spus în copilărie. Poate că-s așa... ei, dar ajutorul bănesc nu mi l-au refuzat niciodată. Am să-mi ridic o căsuță umilă și pe megieși am să-i ajut cu bani pentru construcție.

- Da' te uita la el, vorbi Galina, ce gânduri are omu'..

- Pin cap cum să-ți treacă, grădină să răsădești, de picioarele-ți sunt oloage? Și, colac peste pupăză, și pe megieși o să-i mai ajuți. Oi, oi, să te auză oamenii... Așa lume.. ce să mai crezi? Așa casă mândră i-o rădicat feciorii... numa' să trăiești și să te ferecești de Dumnezeu și zi de zi să-l mulțamești. Da', tot nu-i bun omului. Uite-te la anii lui ce-i mai lipsește. Oamenii cei buni ce să mai crează de așa oameni?

Nicolai Feodorovici a ascultat-o calm pe Galina, dar nu i-a dat o atenție deosebită, sau poate că s-a prefăcut și a continuat:

- Înțeleg bine, Vladimir, că decizia mea poate trece drept un impuls emoțional, dar nu-i întocmai așa. Decizia mea este fructul unei îndelungate meditații. Toate astea, doar în aparență pot fi extraordinare: *cottage*-ul cu toate comoditățile lui - un castel în toată legea - femeie de servicii și feciorii care ocupă nu tocmai ultimele poziții în societate, numai că, în realitate, eu, până a nu o cunoaște pe Anastasia, eram mort. Da, Vladimir, chiar așa. Închipuiți-vă, trăiesc aici deja de cinci ani. Timpul mi-l petrec în mare parte în cabinetul meu... și nimănui nu-i

trebuie. Nu pot influența nimic cu nimic. Și pe ai mei fii și nepoți, aceeași fericire îi așteaptă. Senzația de a fi mort încă de viu.

Omul, Vladimir, este socotit mort atunci când încetează să mai respire, dar nu-i adevărat. Omul moare de îndată ce devine inutil tuturor și când de el nu mai depinde nimic.

Comparativ cu *cottage*-ul meu, vecinii au case mult mai modeste. Printre ei nu am niciun prieten. Fiii mei au pretins că familia mea să nu fie cunoscută și nici eu să nu mă împrietenesc cu nimeni. Mulți invidioși dimprejurul nostru se tot interesează - a cui o fi, oare, vila? Castelul? Dar ei - fii mei - știau că numai ce vor afla cine sunt, îi vor intervieva pe la televiziune și-i vor întreba „cu ce mijloace”? Și ca să e arăți că prin forțe proprii, oricare ar fi fost acestea... n-o să-i convingi nicicum. Așa că, uite, stau aici zăvorât ca mort în cabinetul meu stau și nu mă mișc de la etajul al doilea pentru nimic în lume. Multe din lucrările mele de filosofie au fost și mai sunt și-acum publicate, numai că, după ce-am cunoscut-o pe Anastasia... Acum o să vă mărturisesc, Vladimir, dar vă rog, nu evaluați spusele mele pe baza vechilor criterii de educație, eu o să vă destăinui concluzia la care am ajuns. Înțelegeți, Vladimir, chiar în această clipă se împlinește judecata lui Dumnezeu.

- Judecata lui Dumnezeu? Unde? Cum? Și de ce nu știe nimeni?

- Înțelegeți, Vladimir, noi pentru prea mult timp ne-am imaginat că acestei judecăți vom fi supuși cu toții de o ființă groaznică și

că pedeapsa va fi teribilă... Și că această ființă supremă va vorbi fiecăruia în parte și-i va spune cu ce-a greșit și cu ce nu, după care, tot ea va stabili măsura pedepsei pentru fiecare om și-l va trimite pe cel judecat în rai sau în iad. Iată cât de primitiv ne-am închipuit noi judecata lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu nu este primitiv. El nu poate judeca așa. El i-a dăruit omului libertatea veșnică, în timp ce judecata, oricare ar fi ea, este doar o agresiune asupra persoanei, doar o privare de libertate.

- Atunci, dumneavoastră de ce-ați spus că tocmai în această clipă este în proces judecata Dumnezeiască?

- Repet și susțin ce-am spus. Judecata lui Dumnezeu se desăvârșește chiar în clipa de față. Cât despre judecata, fiecare pe sine însuși poate să se judece. Eu am înțeles ce-a făcut Anastasia. Filosofia ei, logica și puterea, accelerează ceasul. Închipuiți-vă doar, Vladimir: mulți cred în ea și pun în aplicare ideea minunatelor și Divinelor așezăminte. Toți credincioșii, în grădina Divină vor trăi. Mulți alții nu vor crede și vor rămâne acolo unde se află acum. Pe lume, totul există în strânsă corelație.

Atâta timp cât nu putem compara viața noastră cu alta, o considerăm mediocră. Doar că, atunci când credincioșii vor realiza că o altă viață este posibilă, se vor simți cu toții ca în iad. Parte din ei se simt fericiți pentru că nu pot vedea cât sunt de nefericiți. Judecata Dumnezeiască, de neînțeles pentru mintea noastră, are loc chiar în clipa de față. Și nu-i o considerație personală. Psihologi din

Novosibirsk, examinând reacțiile unor țărani la spusele Anastasiei, au făcut practic aceeași descoperire. Eu nu o cunosc personal pe Anastasia, eu am citit despre concepțiile ei doar din publicații, însă concluziile trase de mine seamănă mult cu ale lor.

Oameni din multe orașe simt și înțeleg măreția evenimentelor. Profesorul Ereomkin, ale cărui versuri au fost publicate într-o colecție de autori populari, vorbește, de asemenea, prin versurile lui, despre fenomenul Anastasia. Vi le citez, Vladimir, aceste versuri de slavă dedicate Anastasiei:

*În tine am văzut eu Omul,
Poate sfârșitul unui veac sau altuia.
Unde ai mei nepoței, zei pe pământ,
Prin a ta dorință se vor desăvârși.*

Mi-au răsunat în minte aceste minunate versuri. Eu vreau ca și ai mei nepoței să trăiască printre zei și, pentru a le da această oportunitate, vreau să încep să plăsmuiesc pentru ei un petecuț de Patrie. Ca să-mi cumpăr pământ doar un hectar, pentru mine nu-i o problemă, important este cine va trăi pe lângă mine. Iată așadar motivul pentru care aș vrea să-mi rânduiesc vatra de familie în mijlocul oamenilor care gândesc ca mine. Pentru ai mei nepoți s-o întemeiez. Dintre ei se va găsi vreunu' care să vrea să trăiască acolo. Fiii... și ei își vor dori să vină și, departe de rutina vieții moderne, în încântătoarea grădină tătânească, să se odihnească. Acum vin foarte rar la mine în vizită. Dar în grădina sădită de mine vor veni

mai des. Și le voi cere să mă-ngroape în grădina mea. Vor venii copiii... vor veni. Eu vorbesc despre nepoți, despre fii, dar mai întâi de toate eu însumi va trebui să-mi creez o viață demnă de ființa umană... Înțelegeți, Vladimir... Această dorință de a trăi altfel și de a trece la fapte mi-a venit așa dintr-odată. Eu pot. Și voi intra și eu în rândul oștenilor Anastasiei.

- Da' și aicea s-ar pute' trăi. De ce nu șezi aicea unde-o duci așa de bine? vorbi Galina.

De data asta Nicolai Feodorovici s-a decis, în sfârșit, să-i răspundă. S-a întors spre ea și i-a spus:

- Eu vă înțeleg îngrijorarea, Galina Nichiforovna. Vă temeți să nu vă pierdeți serviciul și locul de trai. Nu vă neliniștiți, vă rog, eu o să vă ajut să vă ridicați o căsuță lângă mine, veți avea și o casă a dumneavoastră și pământ. Vă veți mărita, veți găsi un pețitor.

Galina și-a îndreptat zveltă toată statura, a azvârlit pe măsuta cu ziare o cârpă albă cu care, în timpul conversației noastre, ștersese, chipurile, praful de pe măsută, și-a proțăpit mâinile în șoldurile largi, a dat să spună ceva, dar nu i-a ieșit o vorbă. Rămase gâtuită de emoție. În cele din urmă, după câteva clipe, s-a recules și cu voce șoptită a spus:

- Poate că eu nici nu vreau, lângă așa megieș să mă așăz... O căsuță și singură am să pot să-mi rădic de ne-or da pământ. Tătuțu' meu, de când eram copilă, m-a ajutat să pun ceva deoparte. Și bănișorii la

teșcherea s-or îngrămădit. Iară munca de-aicea, nu pre' îmi stă la inimă. Cui tot îi deretic eu zi de zi prin căsoaia de la etaj? Acolo nimenea nu stă, da' eu, ca o prostănacă tot grijesc și grijesc. Nu vreu să trăiesc în megieșie, când megieșu-i făr' de glagore...

Galina se răsuci pe neașteptate și se retrase în camera ei. Numai că nu trecu mult și ușa se deschise din nou. Femeia ținea în brațe două ghivece de lut din care se întrezăreau două răsaduri la fel ca cel al lui Nicolai. Se îndreptă spre fereastră și puse cele două ghivece lângă celălalt pe pervaz, pe urmă se întoarse în camera ei și scoase de acolo un coș mare împletit, plin cu bucăți de cârpe înnodate. Așeză coșul la picioarele lui Nicolai Feodorovici și spuse:

- Îs sămânțuri. Nu-s prihănite că eu le-am strâns toată vara și toată toamna din pădure. Buruieni de leac pentru om. Acelea pe care le cresc prin saturi ca să le vândă pe la bolnițe, ca să facă leacuri din ele, nu au așa putere.

Împrăștiți-le singuri pe pământul vostru - puterile și sănătatea or să vă înzdrăvinească. Când or să crească, din ele fierturi iarna să beți. Și cedrulețului ca să nu-i fie urât, uite ca să nu fie singurel, frățiori și pretinași lui... - și Galina arătă spre fereastră unde, de-acum, stăteau trei ghivece cu răsaduri verzi, apoi se îndreptă încetișor spre ieșire, aruncând din pragul ușii:

- Iertăciune să-mi dați filozofule. Filosofia morții poate că dumitale o cunoșteți. A vieții încă de-amu' s-o învățați.

Era evident, din tot ce s-a petrecut în cabinetul profesorului, că pe Galina ceva o mâhnise profund. Ieși hotărâtă. Nicolai Feodorovici făcu un pas spre ea, dar se clătină. Se porni fără să se țină de nimic. Clătinându-se apucă de speteaza scaunului, dar scaunul se prăvăli pe jos. Nicolai Feodorovici se clătină și deschise brațele. Eu am sărit iute să-l ajut, dar nu am apucat. Galina ajunsese deja pragul ușii de la camera sa, dar, auzind cacialmaua produsă de scaunul care cădea și văzându-l pe Nicolai Feodorovici cum se clătina, dintr-un salt a ajuns lângă el. Apucă să-l prindă în brațele ei vâjnoase pe bătrânul care se înclinase deja pe picioarele lui fragile și-l opri din cădere strângându-l ferm la pieptul ei abundent. Își eliberă apoi un braț și îl apucă de sub genunchi pe Nicolai Feodorovici, îl ridică în brațe ca pe un copil și-l așeză în scaunul său cu roțile. Și-i vorbi în timp ce-i învelea picioarele:

- Uite la el, oșteanu' Anastasiei, văleu de el; batăr de ar fi oștean, da' el nici pufan să nu-l chemi.

Nicolai Feodorovici atinse mâna Galinei care-i stătea la picioare și îi vorbi, de data asta, tutuind-o:

- Iartă-mă, Galea. Eu am crezut că tu râzi de visele mele, însă tu...

- Eu râd? Ca și cum aș fi eu cea mai făr' de minte de pe lume - îi răspunse femeia fără să piardă vreme. Eu, sară de sară mă frământ în inima mea și mă to' gândesc și mă gândesc... cum ierbele de leac să le sămăn, da din celea de leac bune și mă

frământ cum să le oploșesc mai bine, dragile de ele, ca să i le fierb și numa' ce le be să și prinză iar putere. Și sorghitură bună să-i fierb din prospături și nu din tot felu de chimicale fără miros. Cu lapte proaspăt fiert îl hrănesc și nu cu din cela pasturizat și mort. Și numa' ce se înzdrăvenește dragu' de el, poate c-am să-i fac ș-un pruncușor. Nu am mai răs eu defel. Am vorbit numa' așa, mai apăsător, ca să-l văd, cât de cutezător îi și dacă nu se dă bătut la jumatea drumului.

- Decizia mea este definitivă, nu o să mă răzgândesc.

- Și de așa-i, nu mă goni atuncea prin megieși. Și nu-ți arvuni fimeie din străini.

- Eu nu te-am alungat, Galea, numai că nici măcar nu trecut prin cap că tu ai vrea să stai alături de mine și altundeva decât în confortabilul meu *cottage*. Eu sunt fericit de dorința ta. Îți mulțumesc pentru măreția ei. Nici prin cap nu mi-a trecut...

- Și ce era așa greu de închipuit aicea? Baba numa' bine se potrivește lângă soldatu' ei. Când am cetit despre Anastasia... Batăr că pe cuvinte am cetit, multă vreme, încet-încet, da' am priceput îndată. Noi, fimeile toate, numadecât pe urmele Anastasiei să călcăm. Și uite-așa, m-am hotărât să fiu a ta Anastasie, de soață. Noi, toate fimeile, ca și Anastasia, soațe bune să fim. Soldățăi nu are ea încă vrednici, da acolo, numa' niște pufani pricăjiți. Noi fiemile a s-o ajutăm și a să biruiască.

- Îți mulțumesc, Galina. Așadar, dumneavoastră, Galina Nichiforovna, ați citit... Și ați meditat în fiecare seară...

- Am cetit toate cărțile lu' Anastasia, le-am cetit și sara mă gandem. Da' și nu măi îmi graiți ca la o străină. Mai demult am vrut să vă rog, mai degrabă Galea să fiu eu.

- Foarte bine, Galea, cât de interesant v-ați exprimat când v-ați supărat, ce interesant: „Filosofia morții dumneavoastră o cunoașteți, pe cea a vieții încă mai trebuie s-o deprindeți.” Atât de profundă este deosebirea dintre cele două orientări filosofice antagoniste. Atât de riguros le-ați definit și delimitat: filosofia morții și filosofia vieții. Impresionant! Anastasia este filosofia vieții. Da! Este evident că e așa, impresionant!

Nicolai Feodorovici, tulburat și cu tandrețe îi mângâie mâna Galinei, după care, gâtuit de emoție, adaugă:

- Sunteți un filosof, Galina, eu nici nu mi-am închipuit.

Întorcându-se către mine, spuse apoi:

- Nu sunt dubii, noi va trebui să medităm încă înde-lung la multe aspecte filosofice și cu ajutorul conceptelor ezoterice. Eu mă străduiesc s-o accept pe Anastasia ca om – un om care este așa cum ar trebui să fim cu toții. Însă completa acceptare a acestei condiții de om asemănător nouă este încețoșată de neînțelegerea unor capacități ale ei.

Dumneavoastră, Vladimir, ați zugrăvit un episod în care ea a salvat de la distanță un grup de oameni de la torturi. Ea i-a salvat, însă, vă amintiți, a pierdut cunoștința, a devenit palidă și împrejurul ei iarba verde s-a

albit. Ce a declanșat acest mecanism, de ce a pălit ea, de ce s-a albit totul împrejurul-i? Nu am avut ocazia să aflu despre cazuri similare, chiar am discutat și cu ezoteriști. Nu le este cunoscut un fenomen asemănător nici filosofilor, nici fizicienilor și nici ezoteriștilor.

- Cum așa, nu le este cunoscut - se băgă în vorbă Galina care ședea pe covor la picioarele profesorului, și ce-i de cunoscut aicea, da' ochii să le scoți ar trebui?

- Cui să-i scoți ochii, Galina? Dumneavoastră aveți o opinie și despre acest fenomen? Întrebă mirat Nicolai Feodorovici, adresându-i-se femeii.

Cu promptitudine Galina răspunse:

- Îi așa de clar și limpede, ca și lumina zilei. Că pe omu' care-l năpăstuiesc năcazurile, tot felu' de răle și primejdii sau vorbe de ocară, omul se gălbejește la față. Devine palid, așadar. Se gălbejește atuncea când lasă veninul să-i vină asupra și îl arde-n el, când se frământă și înăbușă înlăuntru' lui și devine palid, în viață multe cazuri sunt. Anastasia, aceste veninuri le înăbușă-n ea, iar iarba devine albă, pentru c-ar vre s-o ajute și după mine, așa ochi răi mai bine să-i scoți?

- Chiar așa, este adevărat, de fapt. Albesc mulți oameni, spuse mirat Nicolai Feodorovici, privind cu atenție la Galina și adăugă:

- Mai bine spus, omul se îngălbenește la chip când nu respinge neplăcerile, ba dimpotrivă, încearcă să le înăbușe în el. Și este adevărat! Cât este de simplu totul. Anastasia înăbușă în ea energia agresivă

care-i este trimisă. Dacă ar fi s-o respingă nu s-ar diminua în spațiu și ar putea să cadă asupra altor oameni. Anastasia, însă, nu vrea asta. În acest fel, multă energie agresivă vor trimite către ea. Multă, de-a lungul veacurilor înmagazinată și chiar și-n zilele noastre de adepții filosofiei morții generată. Și cine este în putere să țină piept unui potop asemănător? Cine? Rezistă, Anastasia. Rezistă, măreț oștean!

- Ea rezistă! Amuș o agiutăm și noi. Numa' ce-am început să împrăști cărțuliile prin târguri, gospodinele toate care-au cetit, acum pe la colțuri s-adună. Eu le-am dat și sămânță de cedru, lor. Ele au însămânțat. Și despre ierburile de leac le-am vorbit. Și ele grăiesc: „trebuie făcut ceva. Clar lucru că bărbați nu putem fi, cum a propus una din ele... Însă copiii, să ne gândim bine, de la cine să-i naștem!”

- Cum așa, Galina? întrebă din nou mirat Nicolai Feodorovici, aveți deja o tabără a voastră?

- Ba nu. Ce tabără? Noi numa' așa câte-oleacă ne strângem pe la dosuri și despre viață mai sporovăim.

- Și bărbați de ce să fiți? Cum de i-a venit ideea?

- Cum, de ne-o venit ideea? Da' ce i-o apucat? Hai, prunci să le facem, noi să-i naștem, dar culcuș pentru pușorii noștri nu este. Și, atuncea, de nu ești în stare, cuib să faci, la ce ceri prunc? Acea fimeie, mulțămită ar fi de al său bărbat, când în ochii ei copii preablagosloviți se joacă. O învățătoare a venit la noi deja în vro două rânduri.

Vorbește că niște factori, acolo psihologici, îi încurcă, în ei să creadă tot așteaptă și așteaptă un credit de peste mări. Sindrom îl cheamă ea. Neîncrederea în sine. Toate soiurile de motive născocește aist sindrom numa' că să nu le dea voie cuib să-și facă.

Și le-a mai spus învățătoarea ceea, gospodinilor, că creditul peste vro câțva ani totuna or să trebuiască să-l întoarcă. Poate douăzeci, poate treizeci, nu țin minte. Numa' un lucru a spus ea: că va trebui întors cu ceva mai mult decât a fost primit. Atuncea, iasă că bărbații pe-ai lor copii ce-o să-i aibe, i-o' vândut deja?

- De unde această comparație, Galina?

- Da' cum, de unde, de unde? Astăzi, bărbații s-or prosternat și iau bani cu camătă. Și-napoi ca să-i întoarne, cine o să-i întoarne? Copilașii care-s mititei acuma, vor trebui zăiogu' îndărăt să-l deie. Copilașii care nici nu s-au născut încă. Și nu numa' aceia, da' și ceva pe deasupra, copiii noștri vor trebui să-ntoarcă. Numa' cum au început gospodinele să vază treaba asta cum îi, s-au răcăduit la bărbați, boturile să le spargă pentru copiii lor. Eu gândesc, nu ne trebuie nouă bani de pe niciunde s-așteptăm, musai tre' să ne gândim singuri să-i ajutăm, sărăcuții.

Când, odată am vrut să văz cum îi la gust salamu de peste graniță, numa' ce l-am gustat, inima de lacrimi mi s-a împlut și așa de tare-am vrut slănă ucrainiană cui o făcut salamul să-i trimăt și trandafir de casă. Dumnezeule meu milostiv. Nici nu-și închipuie oamenii de prin aceste țări cum trebuie să fie salamu'. Nu trebuie luate

credite de' ieste, bani nenorociți îs aiștea, nici-o pricopsală n-ar s-aducă, ba numa' năcazuri. Dar nici să-i bată, zic eu, așa cum s-a gândit o fimeie care ne-o îndemnat să-i ciomăgim pe toți bărbații. Nici o fimeie nu s-onvoit. Da' cum să te-nvoiești? Ca să faci așa înșamnă că puțină minte care ȝ-o mai rămas s-o prăpădești. Și uite-așa, fimeile sporovăiesc între ele și se plâng ce biată viață bărbații le-o gătit. Numa' eu mă fălesc și spun că al meu om s-o dișteptat. Cuibușoru' s-o apucat să-l facă.

- Al tău om? Cine-i?

- Cum, cine? Despre tine le-am vorbit eu. Cum îți crești cedrișoru', cum mi-ai cerut tăblie din scânduri să-ți fac rost și linie mare. Aceea de pe masă, Galina arată spre tabla de desen tehnic de pe biroul profesorului, iară eu le-am povestit cum m-ai întrebat ce copaci îs mai potriviți ca să-mprejmuiască hectarul și ai însemnat pe hârțiile tale, ai desenat satul de munte în care au să trăiască numa' oameni buni. Foile ȝie nu ȝi-or ajuns și mi-ai cerut, mai multe foi ca să-ȝi aduc și scânduri și linii.

Când fimeilor le-am zis, s-au prins să meargă cu mine după scândura ceea. Care era mai scumpă și mai frumoasă am ales-o: "Nu te zgârci, Galina". Ele m-o ajutat, da' ochii lor erau invidioși. Invidiază, zdohniturile, că pruncii mei or să vină pe lume în minunată livadă, în vatra familiei și printre oamenii buni. Da' eu nu mă supăr pe ele, invidioasele, pe toate fericite-aș vre să le văz. Au pus mână de la mână și cumpărat un aparat de fotografiat, să fotografiez tabloul

mi-o cerut. Eu am luat aparatu', ele m-o lămurit pe care buton să apăs și prin ce gemuleț să mă uit. Da' eu tot n-am îndrăznit să-ți cer voie și butonașu' nu l-am mai apăsat.

- Și bine ai făcut. Galina, că nu ai fotografiat proiectul fără permisiune. Când voi termina, atunci, poate că îl voi publica, ca pe o variantă a satului din viitor.

- Tu nici n-ai să gătești digrabă și la viitorul fericit, fimeile, de pe-amuș, nu mai au răbdare măcar o privire să-și azvârle. A ieșit frumos tablou din schița ta.

- De ce consideri că nu voi termina curând? Totul este aproape gata pentru publicare: atât schițele, cât și detaliile în culori.

- Da' eu așa ș-am grăit, frumos tablou ți-o ieșit Da' nu trebuie publicat ca lumea să facă la fel, fimeilor poți să li-l arăți, gospodinelor cu care mă văd eu le-am explicat că acolo-s ceva nepotriviri.

Nicolai Feodorovici s-a apropiat în grabă de biroul de lucru cu proiectul. Pe el se distingeau câteva loturi dintr-un sat al viitorului schițate în culori. Se vedeau căsuțele, grădinile, se vedeau gardurile vii și iazurile... În genere, era bine realizat și toate detaliile frumos dispuse.

- Unde-ai găsit tu imperfecțiunile și greșelile? a întrebat-o profesorul pe Galina care tocmai se pornise spre el.

- Soarele nu l-ai desenat pe tablou. De-l desenai, atuncea și umbrele trebuie să le faci. Și dacă desenai umbrele avei să-nțelegi că la răsărit nu poți răsădi pomii înalți, că

umbresc straturile. Trebuie să sădiți în altă parte.

- Așa? Da, este posibil... Ai fi putut să-mi spui mai demult. Dar nu e bai, eu am schițat doar... Și tu, Galina, te gândești să naști un prunc?

- Chiar așa. Tu fă-ți antrenamentele tale acu'. Când pe vatra ta ai să pășăști, ai să ieși din groapă. Iar eu am să te hrănesc cu poamele pământului și o să-ți dau să bei fierturi de leac. Și primăvara a să vină și a să vezi cum pe petecuțu' tău de pământ se trezesc toate la viață și Și puterea ai să ți-o resimți ș-atuncea am să-ți nasc prunc.

Galina se lăsă din nou pe covor la picioarele lui Nicolai Feodorovici, acoperindu-i cu palmele mâinile bătrânului profesor de filosofie, sprijinite pe brațele fotoliului. Pe departe de a mai fi tânără, Galina era totuși o femeie în putere, robustă la corp și sănătoasă și dădea impresia de femeie tândră și chiar frumoasă.

Sfatul lor a încetat, într-un moment plăcut al dialogului, s-au cufundat efectiv într-o filosofie a vieții, iar eu m-am simțit în plus și într-o oarecare confuzie așa că am intervenit:

- Eu ar cam trebui să plec, Nicolai Feodorovici. Alt-minterea o să pierd avionul.

- Numa' oleacă, mă duc să aduc niște piroghi, spuse Galina și sări în picioare, și o țâr' de măgiun pentru drum, numadecât îți aduc.

Nicolai Feodorovici s-a ridicat încetișor din fotoliu și s-a sprijinit cu o mână de birou. Pe cealaltă a întins-o ca să dăm noroc.

Strânsoarea nu mai era deja de om bătrân.

- Plecați-vă dinaintea Anastasiei din partea mea, Vladimir. Și, vă rog, transmiteți-i: negreșit va învinge filosofia vieții. Îi mulțumesc.

- O să-i transmit.

Cine ghidează cazualitatea?

În momentul ieșirii primului tiraj al cărții despre Anastasia, au început să apară unele articole scrise de niscaiva studioși care o defineau pe Anastasia „fenomen”. În multe din ele se vorbea și despre mine. De fiecare dată când mi se întâmpla să citesc câte un

articol din acestea care mă puneau în lumină proastă, era ca și cum picioarele m-ar fi părăsit o zi, două, uneori chiar o săptămână. În cele din urmă îmi reveneam... de data asta, însă...

Unul din cititorii prezenți la conferința ținută la Moscova mi-a înmănat o casetă audio pe care mi-a spus că era înregistrată lucrarea prezentată la una din întrunirile de studiu și aplicații practice ale unui grup de cercetători științifici. Grupul în discuție se ocupa în mod expres cu studiul fenomenului „Anastasia”.

Am ascultat înregistrarea abia la câteva zile după aceea. Ceea ce era acolo înregistrat, pentru mine, nu avea precedent. După ce-am pătruns sensul celor auzite, nu numai că mi s-au tăiat picioarele, dar păreau să mă fi lăsat cu totul. Am fost cuprins de senzația de neputință generală. Înainte de a primi această casetă tocmai plănuisem o vizită în taiga la Anastasia și la fiul meu, doar că, după ce-am ascultat-o n-am mai plecat nicăieri. O să vă expun aici, pe scurt, ce era pe casetă.

„Stimați colegi, vă prezint, cu această ocazie, câteva din studiile și raționamentele pe care le-a făcut grupul de oameni de știință – colaboratori – sub conducerea mea care, timp de trei ani, a efectuat cercetări asupra fenomenului nou apărut, căruia i s-a dat numele de „Fenomenul Anastasia”.

În referatul pe care-l voi expune aici, voi folosi expresia „Anastasia” nu numai pentru a prescurta, dar și pentru că, de-a lungul studiilor făcute, fenomenului i-a fost

dat tocmai acest nume. Nu excludem ca pe viitor să-i fie găsită o denumire mai obiectivă și mai în acord cu definițiile științifice. Pentru moment ne vine greu să o definim altfel, deoarece – asta este convingerea mea – ne-am lovit de „ceva” care depășește limitele conceptuale ale științei tradiționale și probabil ale științei moderne în ansamblu. Am stabilit preliminar trei direcții de cercetare și anume: autenticitatea evenimentelor descrise în cărțile scriitorului V.N. Megre, cărțile însăși și reacția comunității în urma lecturii acestor cărți.

Autenticitatea sau neautenticitatea evenimentelor descrise în cărți, în numai o jumătate de an, s-a dovedit a fi un aspect lipsit de orice relevanță. Turbulența reacție emoțională a majorității cititorilor intrați în contact cu cărțile lui V. N. Megre se produce indiferent de autenticitatea evenimentelor descrise. Reacția maselor este dată de cu totul alți factori.

Totodată timpul petrecut, mijloacele și potențialul intelectual cheltuite de noi, ne-au purtat spre o nouă descoperire, în opinia mea, interesantă: dorința, atât a oamenilor de rând cât și a studioșilor sau a unor grupuri de savanți, de a pune la îndoială existența Anastasiei, de fapt perpetuează fenomenul.

Tocmai răspândirea îndoielii „există – nu există?” a conferit fenomenului puterea de a pătrunde în societate la nivelul tuturor păturilor sociale. Negarea existenței Anastasiei anihilează, în realitate, orice acțiune împotriva intențiilor ei. Nu există ea, nu există obiectul cercetării, prin urmare,

nimic de contraccarat. Totuși, reacția declanșată de spusele Anastasiei în rândul maselor impune continuarea necondiționată a cercetării și atribuirea unei definiții ei și capacităților ei intelectuale.

În ceea ce privește autenticitatea evenimentelor descrise în cărți am tras următoarea concluzie:

Descriind evenimentele, autorul nu numai că nu s-a prezentat sub nume fals, dar nici măcar numele oamenilor care au participat la cele descrise nu le-a denaturat. Nu a schimbat nici numele reale de familie și nici locul acțiunii, dimpotrivă a prezentat obiectiv și imparțial majoritatea situațiilor. Unele din aceste pasaje sunt repurtate în prima carte, în episodul în care Megre vorbește despre flirtul pe care l-a avut el și căpitanul vasului cu două țărănuțe, în timpul unei croaziere cu nava lui pe Obi. Tot cu această ocazie, membrii echipajului mărturisesc apariția pe vas a unei tinere femei, tăcută și foarte liniștită, îmbrobodită cu batic. V. Megre i-a făcut femeii de ghid pe vas, după care, amândoi s-au retras în cabina lui personală.

Tot din cartea întâi aflăm și că aceasta a fost cea dintâi apariție a pustnicei siberiene Anastasia pe impunătorul vas comercial al lui Megre. Prima întâlnire dintre afaceristul Vladimir Megre și eremita siberiană, Anastasia și totodată primul lor dialog.

Declarațiile martorilor și documentele existente dau coerență cronologiei evenimentelor descrise în carte. Se vorbește despre situații și mai ieșite din comun de

care, directe sau indirecte, se fac responsabile acțiunile lui Megre. O dovadă elocventă, de exemplu, este istoricul bolii, din fișa medicală; analizele, durata bolii și subita îndreptare a sănătății lui Megre pe timpul internării în spitalul din Novosibirsk.

Cercetările ne-au purtat spre concluzia că însănătoșirea a survenit imediat după prescrierea de către medici a uleiului de cedru adus în spital de o femeie necunoscută.

Nu ascund faptul că, făcând o acurată analiză a autenticității evenimentelor narate în carte și beneficiind și de serviciile puse la dispoziție de echipele de criminologi, am fi putut confirma sau contrazice multe detalii.

Cea mai convingătoare a fost apariția unei intense și nemaîîntâlnite reacții în societatea noastră, reacție produsă de lectura cărților lui Megre, sau mai exact spus, de afirmațiile făcute de Anastasia. Marea majoritate a cititorilor este interesată de monoloagele Anastasiei, relației intime dintre cei doi nedându-i-se o importanță deosebită.

Încă primele cercetări ale reacției în discuție și, mai ales, efectele ei contemporane, mărturisesc indiscutabil că acel „ceva” - Anastasia, exercită o influență vădită asupra societății contemporane.

Zona de influență continuă să se lărgască chiar și în momentul de față. În condițiile date, chiar și cele mai stranii reacții vor trebui tratate cu multă acuratețe, vor trebui analizate și pătrunse. Fenomenul „Anastasia”, în adevăratul sens al cuvântului, posedă puteri și capacități pe care nici

conștiința și nici mințile noastre nu le pot pătrunde complet.

În capitolul „Dincolo de epoca forțelor obscure” din cartea întâi a lui V. Megre, „fenomenul” nu numai că anticipează apariția cărților, ci și explică cum și cu ajutorul a ce reușește să antreneze mințile și conștiința oamenilor. Anastasia, în monologul ei, susține că a cules din toate vremurile cele mai bune combinații de sunete aflate în Univers, care vor avea influență binefăcătoare asupra oamenilor. Mai afirmă că este foarte simplu: „după cum poți vedea, aceasta este o simplă traversare a combinațiilor de semne prin adâncul veșniciei și infinitatea Cosmosului, precisă în gânduri, înțeleșuri și scop”.

Membrii grupului nostru au ajuns cu toții la aceeași concluzie: afirmația este o plăsmuire. Raționamentul care ne-a purtat spre o astfel de concluzie este logic și incontestabil: chiar dacă în carte ar exista unele combinații neobișnuite, cum ar putea ele să influențeze cititorii, atâta timp cât lipsește tocmai instrumentul care să le reproducă? Cartea nu poate reproduce sunete, prin urmare nu poate reda auzului uman „sunetele Universului”, adunate, chipurile, de Anastasia.

În acest context, ceva mai târziu Anastasia a răspuns: „Este adevărat. Cartea nu emite niciun sunet, dar este ca o partitură de note. Cititorul, înăuntrul său, cele scrise și le face să sune. Așa că formulele ascunse în texte sună în nespusele forme primordiale. Aceste sunete poartă atât Adevărul cât și

vindecarea... iar ceea ce în Suflet cântă, niciun instrument artificial nu poate reproduce”.

În cartea a treia „Spațiul de iubire”, Megre reproduce dialogul dintre Anastasia și oamenii de știință, numai că, din motive necunoscute, îl reproduce doar parțial. Sau, luând considerație că la apariția cărții contribuie și fenomenul însuși, este posibil ca tocmai acesta să ascundă în mod deliberat continuarea răspunsului Anastasiei. De ce? Poate a-i pune pe sceptici în imposibilitatea de a face ceva? Un lucru este cert aici: există dovezile incredibilei apariții a Anastasiei!

Voi prezenta în continuare urmarea dialogului dintre Anastasia și oamenii de știință. Afirmăției oponentului, *niciodată și nicăieri nu a fost dovedit că omul ar mai posedea și alte modalități organice de a reproduce sunete în afara mecanismului vorbirii*, a urmat acest răspuns al Anastasiei:

- A fost dovedit. Pot să vă aduc un exemplu.

- Numai că acest exemplu trebuie să fie cunoscut multora.

- Sigur că da. Ludwig van Beethoven.

- Ce vrea să spună acest nume?

- „Oda Bucuriei” – așa se intitulează simfonia a noua a lui Ludwig van Beethoven. A fost compusă pentru cor mare și orchestră.

- Să presupunem că este așa, dar cum poate dovedi exemplul adus de dumneavoastră apariția sunetelor înăuntrul cititorului?

- Sunetele izvorâte înăuntrul cititorului le poate auzi doar cititorul însuși.

- Vedeți așadar?! Doar el singur. Prin urmare, nu există dovezi. Așa că exemplul dumneavoastră cu simfonia lui Beethoven nu este elocvent.

- Ludwig van Beethoven, în timp ce compunea simfonia „Oda Bucuriei” era surd... - răspunse Anastasia. Biografia lui Beethoven vă poate confirma asta. Și, chiar mai mult, orchestră care a interpretat simfonia în premieră, a fost dirijată de însuși compozitorul surd.

După ce am luat cunoștință de acest fapt istoric, ulterioarele afirmații ale Anastasiei nu au mai trezit îndoieli: „Oricare literă sau combinație de litere în parte, rostite în oricare text, se poate transforma în sunete. Fiecare pagină scrisă poate fi asemuită cu o partitură de note. Întrebarea este numai: cine și cum poate așterne literele-note? Vor da naștere ele unei mărețe simfonii sau unui haos zgomotos? Și încă o întrebare: în toți se află, oare, un instrument îndeajuns de desăvârșit care să poată să interpreteze înăuntru lor un întreg ansamblu orchestral?”

Ulterior, cercetătorii grupului nostru au ajuns la această concluzie: „Declarațiile Anastasiei referitoare la: exploziile declanșate, posibilitatea de deplasare prin generarea de vacuum, curățirea aerului, procesele agrotehnice, valoarea uleiul de cedru în vindecarea multor boli, energia eliberată de gândul oamenilor și încă multe altele, cer o atenție deosebită din partea grupurilor de știință”.

Prin *această* deducție, grupul nostru nu

pretinde la întâietatea descoperirii. Contemporan cu noi sau poate mai înainte, această descoperire au făcut-o învățații din Novosibirsk. Ca mărturie a acestui fapt stă intervenția responsabilului centrului de cercetări novosiberian, Speranskovo. În lucrarea psihologului novosiberian Jutikovoi „Mai bine să crezi”, publicată în urma cercetărilor de sociologie efectuate, se spune:

„Raportul cu însăși Anastasia nu este condiționat de *existența sau absența unei* diplome universitare sau de nivelul de pregătire atins; depinde foarte mult de caracterul omului, de scala de valori, de acțiunile conștiente sau inconștiente – mai concret spus, de personalitatea omului și de toate elementele acesteia. Mai depinde și de dorința persoanei de a o accepta sau nu pe Anastasia ca pe o realitate și de cât de deschisă îi este conștiința. De disponibilitatea omului de a accepta sau respinge excepționalul sau ieșitul din comun. Cele dezvăluite și felul în care ele au fost dezvăluite, sunt strâns legate de extraordinaritatea vremurilor noastre și este pe măsura nivelului propriei conștiințe”.

Studiile novosiberienilor s-ar fi putut împinge, cu siguranță, mult mai departe, însă ei nu au fost finanțați, ca noi, de Academia de științe a Siberiei. Organizația noastră, datorită oportunității pe care-a avut-o, de a fi însărcinată și, implicit, de a fi susținută cu mijloacele financiare necesare, astăzi este în măsură să afirme cu tărie și probatoriu că civilizația contemporană s-a lovit de un

fenomen mai înainte necercetat, prin urmare, privat de o definiție științifică adecvată. Se cere așadar o analiză aprofundată, ca de altfel în orice studiu științific, atât în plan fizic, psihologic cât și ezoteric. Procesele care au loc astăzi în societate ca efect implicit al fenomenului „Anastasia” sunt evidente și reale, ceea ce ne pune în postura de a nu putea și a nu avea dreptul să le privăm de importanța cuvenită.

Unele întâmplări descrise de V. Megre în cărțile sale par, la prima vedere, născociri, fapt care ne-a îndus în eroare și ne-a făcut să le punem autenticitatea la îndoială. Printre acestea, ultimele evenimente în care-a fost implicat autorul, dar care nu au fost povestite în cărți, sunt și mai neverosimile. Doar că acest incredibil se petrece deja, iar noi a trebuit să facem deducții în care nouă înșine ne vine greu să credem.

Una din aceste deducții este că Vladimir Megre nu există. Studiul biografiei lui pentru a explica cele petrecute este lipsit de sens.

Incredibilă la prima vedere, deducția, în realitate, ridică și explică o serie întreagă de fapte printre care – cum a reușit un afacerist siberian obișnuit să devină pe neașteptate scriitor? A scris deja mai multe cărți care s-au poziționat printre cele mai faimoase din Rusia. Ipoteza avansată de mijloacele de informare în masă, privită mai de aproape, nu este deloc convingătoare: „Un afacerist falit a hotărât să-și reabiliteze situația printr-o nouă activitate – creația literară”. Sunt

mulți oameni de afaceri din Rusia care astăzi falimentează, cu toate astea niciun altul nu a devenit scriitor faimos.

„A reușit să inventeze un subiect senzațional” – Ce legătură are subiectul? Editurile ezoterice nu fac altceva decât să publice săptămânal materiale senzaționale cu fenomene paranormale, super-vraci, farfurii zburătoare și extraterestri. Publicul cititor aproape că nu-i mai ia în seamă. Cu toate că, după cum bine se știe, aceste materiale sunt pregătite de ziariști profesioniști și scriitori de talie.

„Cărțile lui Megre au fost promovate masiv”. Dimpotrivă, chiar în acest moment, multe edituri se bat să-și facă un nume pe seama cărților lui. Putem afirma cu convingere că primele cărți ale lui Megre s-au vândut chiar fără ajutorul librăriilor. Primele trei cărți nu au fost publicate de o editură și au fost răspândite fără a apela la rețelele de librării. Tipografia a unsprezecea a Moscovei, care îndeobște nu se ocupă de carte, pentru cărțile lui Megre a găsit, totuși, spațiu în activitatea sa, iar angroșiștii au investit anticipat bani pe tipărirea cărților.

Cărțile lui Megre s-au răspândit nemijlocit prin rețeaua de comercianți de carte, contrapunându-se oricărui standard prestabilit de distribuire al cărților și toate astea în pofida statisticilor făcute de asociațiile din domeniu care prevedeau o reducere drastică a cererii pe piața literaturii scrise.

Așadar, ce se înțelege de aici? Că Vladimir Megre a devenit un geniu așa...

peste noapte? Nu. Nu s-a întâmplat totul dintr-odată. Repet: Vladimir Megre – faimosul afacerist, în Siberia cunoscut de toți – astăzi nu mai există. Multe din spusele Anastasiei încă din prima carte stau mărturie neclintită veridicității concluziei trase de noi.

Haideți să ne-amintim vorbele ei adresate lui Vladimir:

„Totul este foarte simplu – tu vei scrie această carte, ghidat doar de Suflet și de sentimente. Nu ai putea s-o faci altminterea, pentru că nu stăpânești tehnica scrierii. Cu aceste sentimente se poate face *TOTUL*. Aceste sentimente sunt deja în tine. Atât ale mele cât și ale tale.”

Fiți atenți la ultimele cuvinte ale Anastasiei: „ Aceste sentimente sunt deja în tine. Atât ale mele cât și ale tale”. Prin urmare, sentimentelor de percepție de sine în contextul lumii ale lui Megre li s-au adăugat cele ale Anastasiei. Nu vom încerca acum să aflăm nici pe baza cărui fenomen, nici cum a avut loc această uniune. Îl vom accepta ca un fapt în sine din care reiese această concluzie logică: dacă unei determinate entități i se alătură o altă entitate, atunci, din uniunea celor două, ia naștere o a treia entitate de sine stătătoare.

Pe baza acestor considerente, data de naștere a actualului Megre nu poate fi stabilită după actul de naștere oficial. Mult mai fundamentată va fi stabilirea datei în anul 1994, în momentul întâlnirii cu Anastasia.

Noul individ, în pofida asemănării cu

imaginea fostului Megre, nu este în măsură să justifice profundele deosebiri date de înclinația spre creația artistică și de capacitatea de a ține trează atenția publicului – mai bine de cinci ore în șir – așa cum am putut verifica în două rânduri, la conferințele cu cititorii, ținute în orașul Ghelendjyk din regiunea Krasnodar. Acest fapt și-a găsit spațiu de polemică rândul publicațiilor periodice centrale.

Mulți ziariști și analiști, făcând cercetări și analizând evenimentele în care Megre a fost implicat – doar cele descrise în cărți – au tendința, în mod extrem de agresiv, atât în plan subconștient cât și pe față, să dea de înțeles că „așa ceva nu este posibil”.

Stimați colegi, sunt înclinat să cred – și nu iresponsabil – că o să vă convingeți din ceea ce urmează, că afirmația de mai sus nu este altceva decât o reacție de auto-protecție a celor ale căror conștiință și inteligență nu sunt în măsură să întrevadă esența celor petrecute.

Megre însuși, mai bine zis o parte a „Eu-lui” său, nu este în măsură să conștientizeze mare parte din cele ce i s-au petrecut. Se obișnuiește pur și simplu gradual cu ele, mai întâi luându-le – toate aceste evenimente neverosimile – drept simple sau obișnuite întâmplări, fapt care-l protejează eficient de la o eventuală prăbușire psihică. Sunt de părere că nici el, cum de altfel nici mulți cititori ai săi, nu a dat o deosebită importanță frazei rostite de Anastasia încă la prima lor întâlnire. La refuzul lui Megre: „Nici măcar n-o să încerc

să scriu ceva!”. Anastasia i-a răspuns: „Dimpotrivă, vei scrie. ELE au pus deja în mișcare un complex de conjuncturi care te vor constrânge s-o faci.”

Acest dialog este *prezentat* în prima carte, dar în cărțile următoare, Megre nu mai revine cu întrebarea: cine sunt aceste misterioase „ELE”? După ce-au avut informațiile necesare, colaboratorii grupului nostru au analizat încă odată, cu și mai multă atenție, dialogurile din prima carte și au subliniat punctele răspândite prin carte unde sunt pomenite aceste „ELE”. Iată cum aduce vorba Anastasia despre aceste „ELE”:

„Dacă nu ar fi vrut *ELE* și un pic și eu, a doua ta expediție nu ar fi fost posibilă”.

„Vreau ca tu să te curăți! De asta am planificat, atunci, călătoriile în locurile sfinte și scrierea cărților. *ELE* au acceptat toate astea, cu *ELE* forțele obscure se afla într-un conflict continuu, dar în ceea ce privește esențialul vor birui întotdeauna *ELE*.”

„Planul meu și conștiința au fost detaliate și realiste și ELE le-au acceptat”.

„ELE se supun doar lui Dumnezeu”.

Din spusele Anastasiei reiese *această* idee principală: unele forțe ciudate vor crea împrejurul lui Megre un sistem de împrejurări de viață care-l va constrânge să facă unii pași preprogramați. Și dacă este așa, atunci rolul direct al lui Megre apare cu totul lipsit de valoare, sau în cel mai bun caz, se reduce la o minimă însemnătate. Lui îi este servit totul pe farfurie printr-un sistem de așa-zise condiții spontane de viață. În acest caz, persoana fostului Megre a fost evident

abuzată.

În cazul în care vom reuși să găsim anomalii în comportamentul lui Megre, mai exact spus prezența unui stereotip particular - să-l numim cazualitate - atunci asta ar confirma sau infirma autenticitatea celor petrecute în taiga, implicitatea persoanei lui Megre în evenimentele care-au avut loc în societate după publicarea cărților și posibilitatea existenței unor puteri în măsură să dea naștere unei cazualități care să influențeze destinul uman.

Am avut ocazia să analizăm mult mai detaliat comportamentul lui Megre în Cipru, din iunie 1999, în perioada în care lucra la cartea a patra - „Creația”. Mai exact spus, perioada în care pătrundea monologurile deja scrise ale Anastasiei despre creația Pământului și a omului. Ceea ce ne-a întâmpinat pe noi în Cipru poate fi *caracterizat* printr-o propoziție: „Ce este asta?”. O să vă familiarizez cu câteva întâmplări.

La sfârșitul lunii mai 1999, Vladimir Megre sosi în Cipru la bordul avionului companiei „Transavia”. Nu făcea parte dintr-un grup turistic și nu avea nici-o cunoștință în Cipru. Nu vorbea nici-o limbă străină dintre cele care circulau pe insulă. Gazda - firma „Leptos” - îi rezervă turistului singuratic venit din Rusia o cameră single la etajul doi al unui hotel de categoria a doua. De pe balconul camerei de hotel se putea admira o piscină mare împrejurul căreia se relaxau și se zbenguiau turiști în mare parte nemți și englezi. Firma rusă care i-a vândut biletul lui

Megre, l-a înștiințat pe managerul firmei „Leptos” că Megre era un scriitor rus. Cu toate astea, pentru o firmă cipriotă de proporțiile firmei „Leptos”, obișnuită să găzduiască personaje de talie mondială, *această* informație trecu neobservată și lipsită de orice importanță. Pentru ei, Megre era un turist oarecare. Totuși, chiar în cea de-a doua zi de ședere, Megre avea să fie invitat de responsabilul rus al trustului de construcții hoteliere într-o scurtă excursie prin oraș și prin satele din prin care firma lui ridicase multe structuri turistice. Pe timpul acestei excursii, cei doi au fost însoțiți de traducătoarea de limbă rusă a firmei. O să vă prezint, stimați colegi, interviul acordat de traducătoarea firmei „Leptos”, Marina Pavlova:

„Am fost prezentă la întâlnirea dintre managerul societății *Leptos*, domnul Nikos și scriitorul rus Vladimir N. Megre în calitate de traducătoare. Megre se deosebește de ceilalți turiști ruși veniți în Cipru printr-o lipsă de diplomatie dusă până aproape de lipsa de tact. De exemplu, ne aflam pe munte. În fața noastră se așternea o priveliște încântătoare spre mare și spre orașul Pafos. Atunci, Nikos pronunță una din frazele standard:

- Priviți cât este de încântătoare natura care ne înconjoară. Ce priveliște fermecătoare!

Am tradus instantaneu fraza, la care Megre a răspuns:

- Deprimant peisaj. Cald... Mare... Vegetația este cu totul vlăguită, doar câteva boschete prizărite. Toate astea sunt nefirești

unui astfel de climat.

Nikos a încercat o conciliere:

- Cu mult timp în urmă, pe aceste meleaguri se întindeau vaste păduri de cedri. Au venit apoi romanii și au ocupat insula. Au folosit lemnul de credru ca să-și construiască vasele, pentru care au defrișat toate pădurile. Pe lângă asta, pe insulă plouă foarte rar.

La afirmația lui Nikos, Megre a răspuns din nou în felul său:

- Romanii au trecut pe aici cu multe secole în urmă. De atunci ar fi putut să crească la loc pădurile, însă voi nu le-ați mai plantat.

Nikos continuă, explicându-i că pe insulă ploile erau o raritate și până și apă potabilă trebuia acumulată în rezervoare speciale.

- Apă nu este pentru că nu este pădure, vântul mână norii pe lângă insulă. Dacă ar fi fost pădure, atunci ea ar fi încetinit fluxul curenților joși de aer, prin urmare și mișcarea norilor în sus și ploile ar fi devenit mai dese. Numai că prin aceste locuri nu se plantează pădurea, gândesc eu, deoarece cu toți așteaptă ofertele constructorilor de hoteluri pentru terenurile lor.

Acestea spuse, Megre s-a întors cu spatele, căzând pe gânduri, în timp ce noi am rămas tăcuți. A urmat o pauză apăsătoare – nu era nimic de spus.

A doua zi, în timp ce luăm prânzul într-un caffe-bar, Nikos l-a întrebat pe Megre ce ar fi putut să mai facă firma pentru a-i face cât mai plăcută șederea, iar el i-a răspuns:

- Pe insulă să se vorbească mai mult limba rusă, în restaurante să se servească pește adevărat și nu scobaii ce-i dau acum, în cameră să fie liniște, în preajmă mai multă pădure și mai puține sau chiar niciun zâmbet prefăcut.

A urmat întâlnirea dintre Megre și directorul firmei „Leptos”. Cum de a putut avea loc, eu nu am reușit încă să înțeleg. Directorul acestei companii nu se întâlnea niciodată cu turiștii, chiar mulți dintre angajații săi nu-l văzuseră nici măcar odată la față. Eu am tradus.

Megre și la această întâlnire a spus că societatea trebuie să-și reorienteze planurile de construcție de pe terenurile cipriote. Fiecare lot de teren să nu aibă mai puțin de un hectar de pământ pe care oamenii să poată planta și crește copaci – numai așa insula își va schimba înfățișarea. Altfel de vor face, în scurt timp insula nu va mai atrage turiștii și prin urmare firma „Leptos” nu va avea perspective comerciale.

Directorul firmei ascultă în tăcere, apoi începu să vorbească cu aplomb despre minunile legendare ale insulei și despre cea mai importantă dintre ele – zeița mării – Afrodita.

În cele din urmă, i-a cerut lui Megre să-și exprime doleanțele asupra unei eventuale îmbunătățiri a permanenței lui la hotel. În pofida poziției pe care o avea directorul firmei „Leptos” și a posibilității de a satisface aproape oricare dorință a clienților (chiar a milionarilor occidentali) ceea ce-i ceru Megre sună inoportun și ca o batjocoră. Fără să

zâmbească îi spuse:

- Trebuie s-o întâlnesc urgent pe nepoata zeiței Afrodita.

Eu am făcut tot posibilul să traduc această frază ca pe-o glumă, însă nimeni nu a schițat nici măcar un zâmbet, cu toții au rămas surprinși de ceea ce auzeau și pentru o bună bucată de timp s-a lăsat o liniște de mormânt.

Ciudățenia turistului rus, cazat în hotel, a ajuns în acest fel la urechile angajaților hotelului care au început să facă glume pe seama lui. Nikos, mai târziu, a venit să-mi spună că în comportamentul lui Megre se distingeau evidente semne de anormalitate.

În fiecare dimineață, eu treceam împreună cu Nikos pe la hotel cu treburi organizatorice. De fiecare dată Nikos, cu un surâs conspirator, îl întreba pe recepționar dacă nu cumva, între timp, în hotel s-a cazat nepoata Afroditei... Recepționarul, zâmbind, îi răspundea că încă nu s-a cazat, dar că pentru ea o cameră rămâne tot timpul rezervată.

Megre, din cât am putut să înțeleg eu, a simțit privirile batjocoritoare ale angajaților hotelului seara când cobora la bar, sau dimineața la micul dejun și cred că nu-i era deloc plăcută situația. Nici mie, ca rusoaică, nu-mi prea plăcea ideea că se râdea de conaționalul meu, dar nu puteam face nimic.

În ultima zi de ședere a lui Megre, am intrat împreună cu Nikos în hotel pentru vizita de rutină. Nikos vroia să-și ia rămas bun de la Megre. S-a apropiat, ca de obicei, de recepționar cu clasica glumă, însă de data

asta recepționarul nu i-a mai răspuns că de fiecare dată. Ușor derutat, i-a spus lui Nikos că Megre nu a înnoptat în cameră și că în momentul de față nu se afla în hotel. Apoi, fără să zâmbească și fără urmă de ironie, recepționarul a adăugat cu ton grav că în seara din ajun, la hotel a venit cu o mașină mică, nepoata Afroditei și l-a luat pe Megre cu bagaje cu tot. În grecește i-a spus recepționarului de tură să nu-și facă griji și să dispună de cameră cum crede de cuviință, deoarece Megre nu se mai întorcea, să-i transmită lui Nikos că nu era nevoie să-i rezerve bilet de avion pentru întoarcere și că a doua zi dimineața la zece vor trece să-l salute. A spus că nepoata Afroditei a vorbit cu personalul hotelului în limba greacă în timp ce cu Megre numai în rusă.

Fără să mai pricepem nimic, eu cu Nikos ne-am afundat în fotoliile din holul hotelului și în tăcere am așteptat ora zece.

La zece exact, ușile de sticlă ale hotelului s-au dat în lături și l-am văzut pe Vladimir Megre însoțit de o tânără foarte frumoasă. Pe fată o mai văzusem undeva. Era rusoaică și se numea Elena Fadeeva. Trăia în Cipru și era reprezentanta unei agenții de turism din Moscova. Eu eram conștientă că o cunoșteam dar n-am înțeles imediat de unde. Elena Fadeeva arăta splendid de frumoasă în acea dimineață. Era îmbrăcată într-o rochie lejeră și lungă, avea o pieptănătură deosebită și ochii îi străluceau de fericire. Spre tânăra chipeșă care pășea alături de Megre și-au îndreptat pe loc privirile toți angajații hotelului care, în acel

moment, se aflau în hol. Au amuțit cu toții la vederea celor doi care se îndreptau spre noi – barmani, cameriste și recepționeri. Am aflat apoi din discuțiile cu ei că Megre avea de gând să mai rămână în Cipru încă o lună. Megre s-a îndepărtat câteva minute și a mers la bar. Când Nikos i-a atras atenția Elenei că Megre și-a exprimat unele doleanțe pe care nu i le putea îndeplini nici el și nici directorul „Leptos”-ului, fata i-a răspuns:

- Eu i-am îndeplinit toate cerințele și mă simt în putere să-i îndeplinesc și altele dacă acestea vor apărea.

Nikos, însă, insistă ca Elena să-i explice cum avea să-i îndeplinească ea lui Megre cerințe imposibil de îndeplinit în douăsprezece ore? Cum ar fi putut ea să facă astfel încât în Cipru să vină tocmai din râurile Siberiei peștele preferat al lui Megre, cum ar fi făcut ca în numai douăsprezece ore, în Cipru să crească cedrii și cum i-ar fi făcut, așa dintr-odată, pe toți ciprioții să-l înțeleagă pe Megre când vorbește? Unde l-ar fi găzduit ea ca să nu fie deranjat de nimeni în momentele în care se refugiază, atunci când dorește?

Elena a răspuns că toate cele necesare lui Megre, ca minune, ea tocmai le avea. Avea să-l găzduiască nu departe de Pafos, la marginea satului Pea, în vila sa care tocmai în acea perioadă era nelocuită și acolo nimeni nu ar fi putut să-l deranjeze. Avea să-i pună la dispoziție un mijloc de transport închiriind special pentru el un moto-roller. Peștele din Siberia, întâmplător, îl avea o prietenă de-a ei, Alia – și ea tot rusoaică –

care lucra în Cipru. Cedrii creșteau pe munte, nu departe de vilă: cele două mici ghivece cu puiți de cedru siberian pe care Megre le aduse cu el, Elena le-a pus chiar la intrarea în vilă. Problema cu limba, de asemenea, nu va mai exista pentru Megre atâta timp cât, peste tot pe insulă erau montate telefoane publice – în baruri, pe străzi, etc și Elena va avea asupra ei un telefon mobil pornit cu care, la nevoie, îi va putea traduce lui Megre orice ar avea el de vorbit.

În momentul în care Elena și Vladimir s-au îndreptat spre ieșire sub privirile celor prezenți, eu i-am atras atenția lui Nikos să-l întrebe pe Megre cum va putea Elena să-i îndeplinească cererea cu privire la nepoata zeiței Afrodita? Nikos s-a uitat mirat la mine și mi-a răspuns:

- De n-o fi această fată, personificarea zeiței Afrodita sau a nepoatei sale, atunci, cu siguranță, duhul zeiței acum sălășluiește în ea.”

Stimați colegi, după ce-am aflat despre evenimentele din viața lui Vladimir Megre pe perioada șederii în Cipru, mai sus descrise, o întrebare s-a născut spontan: lanțul causalității care a satisfăcut pe loc cerințele dinainte formulate de Megre, este o coincidență sau, poate altcineva, Anastasia sau misterioasele ELE despre care pomenește Anastasia, dau naștere acestei coincidențe? Observați cu atenție cât erau de contrariați toți acei oameni care-au luat parte la evenimentele în care a fost implicat Megre la hotel în timp ce el dispărea tot mai mult din câmpul vizual. S-a mutat la vila Elenei

Fadeeva și, pentru angajații hotelului lanțul coincidențelor s-a întrerupt brusc. Împinși de dorința de a ne convinge că acest lanț al coincidențelor s-a întrerupt cu adevărat, am reușit să conturăm cât am putut de concret evenimentele ce-au urmat. Ne-am folosit pentru asta deopotrivă de povestirile lui Megre și ale Elenei. Prin asta am descoperit că lanțul coincidențelor nu numai că nu s-a întrerupt, dar a devenit și mai misterios. O să reproduc, în continuare, doar unele fragmente.

Deci, Vladimir Megre locuiește retras în micuța vilă șic a Elenei Fadeeva. Locuiește, sau mai bine zis, meditează asupra concepției Anastasiei despre Dumnezeu, despre creația Pământului și a omului și despre menirea ființei umane. Această parte a cărții a scris-o tocmai în timp ce locuia acolo. Numai că el însuși nu vede totul clar. Cunoscându-l pe Megre, știu că îi stă în fire ca, înainte de a publica o carte, să caute măcar câteva dovezi, oriunde s-ar afla ele, care să ateste veridicitatea spuselor Anastasiei. Din când în când o suna pe Elena și-i cerea să îl ducă cu mașina în diferite locuri. Fata, de fiecare dată îi satisfăcea, fără crâcnire, orice dorință. Chiar de ar fi trebuit să-și lase baltă afacerile personale. Deseori a renunțat la întâmpinarea turiștilor sosiți din Rusia. În două rânduri a trebuit să-i cedeze grupurile unei concurente, pierzând astfel comisionul convenit.

Pe unde mergea Megre? Ni s-a spus că mergea prin locuri dosnice, pe unde nu ajungeau aproape niciodată turiștii sosiți în

Cipru. A vizitat două mănăstiri în care se spune că nu intra niciodată niciun turist. Mănăstiri dosite în munții Trodos pe care nu le vizita nimeni niciodată. De câteva ori s-a suit pe povârnișul muntelui, nu departe de vila Elenei, și s-a plimbat de unul singur printre cedrii care creșteau acolo. Elena l-a așteptat la șosea. De asemenea, ni s-a mai adus la cunoștință că toate vizitele făcute de Megre pe la mănăstiri sau biserici, au îmbrăcat de fiecare dată același caracter spontan, nici pe departe programat. Mai exact spus, aceste vizite au fost prinse în acel lanț al coincidențelor. Fadeeva descrie așa vizitele nocturne ale lui Megre în biserici:

„Am ajuns la Vladimir în jurul orei nouă seara, la scurt timp după ce m-a sunat. Mi-a spus că ar dori, pur și simplu, să se plimbe prin oraș, ne-am urcat în mașină și ne-am îndreptat spre Pafos. În acea seară, Vladimir era îngândurat și nu a vorbit aproape deloc. Ne-am plimbat cu mașina preț de-o oră. Trecând prin fața bistrourilor de pe plajă, eu am avansat ideea să luăm cina undeva, însă el a refuzat. La întrebarea: „unde ai vrea să mergi?”, mi-a răspuns: „Într-o biserică pustie aș vrea să merg”.

Am întors mașina și, fără o țintă anume, m-am îndreptat în viteză spre un cătun de pe insulă. Știam că acolo, puțină lume vizita bisericile. Am oprit exact în fața bisericii și am coborât amândoi din mașină. De jur împrejur nu se vedea suflet de om, doar vuietul mării curma liniștea nopții. Ne-am apropiat de ușa bisericii. Am bâjbâit pe întuneric și am dat, sub mânerul ușii, peste o

cheie enormă, am răsucit-o și am deschis ușa altarului. Vladimir a intrat și a rămas mult timp în picioare sub cupola bisericii. Eu m-am oprit la intrare. La puțin timp a mers în pridvor pe unde trec slujbașii și acolo, a aprins probabil ceva, că biserica s-a luminat toată. Eu am mai rămas un timp la intrare apoi m-am urcat în mașină. Nu după mult timp a ieșit și el și am plecat”.

Acum ascultați și cea de-a doua relatare a Elenei Fadeeva:

„Am vrut să-i arăt lui Vladimir micuțul sătuc dosit între munți, ca să vadă cum își duc traiul oamenii prin acele locuri. Drumul de munte pe care mânam era plin de curbe. Nu știu cum am făcut, se vede că una din nesfârșitele curbe m-a derutat, că n-am mai nimerit în cătun. În puține minute botul mașinii se afla oprit chiar în porțile unei mici mănăstiri. Vladimir a spus că vrea să intre imediat în mănăstire și m-a rugat să-l însoțesc pentru a-i traduce la nevoie discuțiile cu călugării mănăstirii, însă eu am refuzat. Eram îmbrăcată cu fustă scurtă și aveam capul descoperit și, din câte știam, așa nu se putea intra în biserică sau în mănăstire. Am rămas la intrare, uitându-mă după Vladimir cum intră în mănăstire. Înaintea lui s-a înfățișat un călugăr tinerel. S-au oprit față-n față și-au început să discute. L-am auzit pe călugăr cum vorbea cu Vladimir în rusă. La puțin timp, de Vladimir s-a apropiat un stareț cărunț, egumeul acelei mănăstiri, probabil. S-au așezat toți trei pe o băncuță și au stat mult timp de vorbă. Eu, împreună cu alți călugări, am rămas departe

de ei, de unde nu auzeam ce vorbeau. După un timp, starețul cel vârstnic, însoțit de alți călugări, a ieșit să ne conducă. Vladimir s-a oprit brusc la ieșirea din mănăstire, călugării s-au oprit și ei. S-a întors și, trecând printre călugării care se opriseră cu toții în pridvor, a mers întins la altar. Nu a mers nimeni după el, cu toții l-am așteptat la intrarea în mănăstirea pustie până ce-a ieșit de la altar”.

Așadar, lanțul coincidențelor continuă. Reamintesc: Vladimir Megre pătrunde înțelesul vorbelor Anastasiei despre Dumnezeu. Să fie întâmplător că Elena Fadeeva, care știa deja de acea biserică, apare tocmai în momentul în care Megre vrea să viziteze o mănăstire sau o biserică pustie? Întâmplător să se fi aflat cheia în ușa bisericii părăsite? Întâmplător să fi încurcat Elena drumul, de l-a purtat pe Megre spre mănăstirea nevizitată? Întâmplător, oare, să-l fi întâmpinat acel călugăr care vorbea rusă? Ne lovim de o serie de întâmplări și împrejurări ale vieții provocate de acel lanț al coincidențelor stranii care mai apoi ne va purta spre un țel bine stabilit.

Am putea, odată ce-am aflat de toate aceste să mai definim coincidențele din cărțile lui Megre prin deducții filosofice. Oare, nu în altarul în care, după cum ne este deja cunoscut, Megre a stat singur sub cupolă, s-au întipărit în el vorbele lui Dumnezeu, ulterior reproduse în cartea a patra, „Creația”?

Prin repetate tentative am cercetat detaliat evenimentele în care a fost implicat

În continuare Megre. Dintre toate *acestea*, în mod special ne interesa acea așa-zis casuală întâlnire dintre Megre și Elena Fadeeva. Nu o să ne hazardăm să ghicim acum de s-a întrupat sau nu în tânăra fată spiritul zeiței Afrodita. Mai bine, prin meditația lor mult mai adecvată, să o facă ezoteriștii. Haideti, în schimb, să ne gândim de ce *această* fata își lăsa treburile baltă și la primul apel alergia spre Megre? I-a gătit borș și l-a plimbat cu automobilul personal pe insulă? De ce dintr-odată s-a schimbat la înfățișare imediat ce l-a cunoscut pe Megre? De ce dintr-odată, după cum afirmă cunoștințele ei, după întâlnirea cu Megre, Elenei au început să-i strălucească ochii? Întâlnirea cu personajul faimos? Elena era reprezentanta în Cipru a agenției turistice „Mosestrada”, așa că ocaziile de a întâlni personalități mult mai faimoase decât Vladimir Megre nu puține au fost. Pentru bani? Megre nu-i avea, din moment ce își rezervase o cameră single la un hotel de doar trei stele. Motivul poate fi doar unul: Elena Fadeeva s-a îndrăgostit de Megre. Mărturie stau și destăinuirile făcute unei prietene. La întrebarea: „Tu, Lena, nu cumva te-ai îndrăgostit de acest Megre?”, ea a răspuns: „Nu știu e un sentiment pe care nu l-am avut mai înainte... Dar dacă el ar vrea...”. Iată, așadar, încă o coincidență stranie. Fată de douăzeci și trei de ani, frumoasă, emancipată, simpatică descurcăreață și pragmatică, care nici nu băga în seamă mulțimea de bărbați care-i făceau curte, se îndrăgostește la prima vedere de un bărbat de patruzeci și nouă de

ani. Cred că sunteți de acord cu mine că astfel de cazuri nu sunt din cele mai dese.

Am observat cu deosebită atenție fiecare minut al întâlnirii dintre Elena și Vladimir Megre. Am interogat personalul barului *Maria* sub ochii căruia s-au petrecut toate. Am stabilit ziua în care-a avut loc, luându-mă după afirmațiile Elenei și ale cunoștințelor ei, ca în final să mă lovesc de o altă coincidență. Și ce coincidență! Grație acestei noi coincidențe, Elena a putut să se îndrăgostească de Vladimir cu câteva minute înainte să-l vadă. O coincidență în măsură să impresioneze atât conștiința cât și subconștientul uman.

Imaginați-v-o pe Elena cum traversează orașul de stațiune la volanul mașinii, îndreptându-se spre barul *Maria*. Tocmai o sunase o cunoștință de-a ei – o ospătăriță – rugând-o, dacă putea, să treacă pe la bar. Tocmai aveau unele mici neînțelegeri cu un turist rus așezat la una din mesele barului, care între timp devenise foarte iritat. Pe firmă de la intrarea barului era scris un nume rusesc, meniul era și acesta în rusă, numai că nu aveau ceea ce a cerut el. Elena, inițial, a refuzat să meargă, dar întâmplarea a făcut ca tocmai în acel moment să aibă o scurtă pauză la servicii. S-a urcat la volanul mașinii și s-a îndreptat în grabă spre barul în care se afla rusul nervos. În timp ce conducea și-a pudrat nasul ars de soare, a ales la întâmplare o casetă și a băgat-o în casetofonul mașinii. Sistemul hi-fi a umplut mașina cu un cântec foarte popular în acea perioadă în Rusia. O să reproduc textul

cântecului, dumneavoastră, stimați colegi, faceți-vă o părere. Acestea sunt cuvintele care răsunară din difuzoarele mașinii Elenei cu numai câteva minute înainte de a-l întâlni pe Megre șezut la masa din bar:

*Eu sunt un tânăr zeu fericit,
Și, poate că experiență nu am,
dar, fata mea, eu să te-ajut aș putea,
Și peste-a ta viață lumina soarelui s-o
revărs.*

*Nu ai un minut tu,
La muncă pauză câteva clipe doar,
Al tău nas ți-l pudrezi la prânz. Pleci.
Și la măsura barului cu el o să te-
ntâlnești.*

*Departa undeva, trenuri gonesc,
Și avioane-n zări călătoresc,
Dar dacă el pleacă, pentru totdeauna
va pleca.*

*Așa că nu-l lăsa să plece,
De ce-ai tăcut așa dintr-odată.
În ochii lui uită-te și nu te fâstâci:
Atât de lungi ani m-am învârtit în acest
cerc,
Îns-am reușit chiar eu la tine să-l aduc.*

Iar ea, sau poate altcineva prin ea, nu l-a lăsat să plece. Și ea, sau poate altcineva prin ea, i-a satisfăcut toate dorințele, aducându-i noi și noi informații, întărindu-i deducțiile filosofice. El s-a întors în Rusia și a dus la editură manuscrisul celei de-a patra cărții a sa - „Creația”.

Viața lui Vladimir Megre seamănă într-

adevăr cu viața lui Ivan Prostul din basmele populare rusești, doar cu mica diferență că întâmplările în care a fost antrenat Megre au fost cu-adevărat reale.

Confruntându-ne cu o reală existență a fenomenului în discuție, nu avem cum să nu acceptăm existența unor puteri în măsură să aibă completă influență asupra destinului fiecărui om în parte. Iată că se naște întrebarea: este posibil ca aceste puteri să influențeze și destinul întregii omeniri? Oricare ar fi fost potențialul de acțiune al acestor forțe în trecut, nu cumva s-a activat tocmai în vremurile noastre? Ce puteri sunt acestea? Natura evenimentelor petrecute ne-a cerut să acordăm o și mai mare atenție afirmațiilor Anastasiei. Stimați colegi, majoritatea membrilor grupului nostru de cercetare înclină spre această versiune: eremita siberiană, Anastasia, neatingând sub nici-o formă conducerile multor țări, preia efectiv asupra ei ocârmuirea comunități umane. Atenție: ea nu acaparează puterea, își asumă doar rolul de călăuză.

În majoritatea cititorilor care intră în contact cu cărțile lui V. Megre ia naștere dorința de a-și schimba stilul de viață; cititorii sunt mai mulți de un milion, dar numărul lor este în rapidă creștere și nu peste mult timp va atinge masa critică, începând în acest fel să aibă influență asupra structurilor puterii de stat. În rândul puterii, deja de pe acum, există adepții ideilor din cărți.

În acest fel și societatea noastră devine ghidată așa cum a devenit Megre. Cred, stimați colegi, că acum nu mai sunt dubii că

V. Megre este ghidat de anumite esențe energetice. Eu consider că noi toți trebuie să ne unim forțele și să înțelegem cine este această eremită siberiană - Anastasia? În care dimensiuni trăiește ea, de fapt? Ce capacități are? Care sunt forțele care-o sprijină? Unde năzuiește să poarte societatea umană contemporană? Tocmai la aceste întrebări va trebui să răspundă știința modernă”.

Prăbușirea

Am ascultat de două ori intervenția necunoscutului al cărui glas venea de pe caseta audio. Mi-era totuna cine era. Deducțiile făcute de el m-au lovit atât de tare încât nu numai că mi-a pierit poftă să continui să mai scriu cărți, dar viața însăși îmi apără dintr-odată lipsită de sens.

Începusem să îndrăgesc concepția Anastasiei despre însemnătatea omului și despre fiecare fiu iubit al Tatălui care poate fi fericit deja acum, deja aici pe Pământ. Esențial era ca fiecare să-și afle menirea vieții. Am crezut în Anastasia, am crezut în posibilitatea de a putea îmbunătăți calitativ viața contemporană atât prin revizuirea modului de trăi cât și prin construirea noilor așezăminte. Toată încrederea mi s-a năruit după ce-am ascultat caseta. Esența referatului de pe bandă, care mă privea pe mine și evenimentele la care am fost părtaș (în care am fost implicat) consta, după afirmațiile lui, în șirul de coincidențe în care au fost predispușe aceste evenimente. Deducțiile erau verosimile. Toate s-au petrecut aidoma și uneori chiar mai mult decât s-a constatat. Și chiar și multe alte întâmplări de care el nu a avut cum să afle.

Toate s-au petrecut exact așa, ceea ce m-a făcut să înțeleg că nu sunt altceva decât o mică piesă în mâinile cuiva. Nu are importanță în ale cui – ale Anastasiei sau ale unor forțe sau energii – este irelevant. Important este că eu nu sunt un om în fapt, nu sunt nimeni, deci nu exist. Există doar a

mea formă terestră, cuiva lesne de ghidat prin șirul de „coincidențe”. Bine ar fi dacă acestei ghidări aș fi supus doar eu. Numai că, în realitate, mulți alți oameni pot fi ghidați de cineva de sus. Sau poate că cineva de sus ghidează întreaga omenire, în acest fel făcând din ea doar o jucărie în mâinile a ceva sau cineva ininteligibil și inacceptabil minții umane.

Nu aș fi vrut să fiu jucăria nimănui, însă argumentele aduse în intervenție dovedeau indiscutabil că sunt un nimic și că sunt ghidat. Acest lucru se reflectă clar în evenimentele incontestabile și foarte bine cunoscute mie.

Tot ceea ce mi s-a întâmplat în Cipru nu poate fi considerat un rău, dimpotrivă, un bine. Dar nu asta este important! Din moment ce cineva nevăzut a predispus pentru mine un șir de minunate coincidențe, înseamnă că este posibil ca mâine, altcineva tot nevăzut, să aibă ideea să-mi pregătească o altă serie de coincidențe diametral opuse celor din Cipru. Este clar deci: omul este doar o marionetă. Și-atunci umanitatea? Cum de nu am înțeles mai înainte că există cineva care se joacă cu omenirea ca și cu niște soldăței de plumb?!

Când Anastasia mi-a vorbit în taiga despre *Creator* și despre *creație*, în fața mea s-a derulat aievea un clișeu cu imagini izvorâte din vorbele ei.

Pentru prima oară-n viață nu mi L-am închipuit pe-Dumnezeu ca pe ceva amorf și misterios, dimpotrivă, ca pe o esență, nu ca pe un bătrânel așezat pe-un nor, ci ca pe o

Personalitate distinctă, capabilă să simtă, să se-ngrijoreze, să viseze și să creadă. Senzațiile stârnite de povestirea Anastasiei erau mai strălucitoare și mai limpezi decât oricare alte senzații pe care le-am avut vreodată citind sau ascultând discuții pe această temă. Și încă ceva. În timp ce vorbea, sufletul mi se ușura și nu mai simțeam acea singurătate apăsătoare. Înseamnă că El există! El este inteligibil și El acționează. Este înțelept și bun. Dovezile nu lipsesc: peste tot împrejur trăiesc creațiile Sale - cedrii, iarba, păsările și animalele. Acolo, în poienița Anastasiei sunt toate oarecum bune și pașnice. Dar noi, aici, ne-am obișnuit cu creațiile Sale și nici nu le mai băgăm în seamă, ne tot căznim, prin cu totul altceva să aflăm esența Sa. Prin tot soiul de științe, chipurile misterioase. Și tot bântuim planeta și tot căutăm locurile tainice, tot căutăm profesori și știință. Este, pur și simplu, absurd. O completă lipsă de logică. Vorbind despre Dumnezeu ca despre Tatăl nostru bun, cum putem bănuî că ar putea El să ascundă ceva bun copiilor Săi? El nu a dosit nimic de oameni - de copiii Săi - și nu le-a tănuît nimic, El vrea doar să fie tot timpul lângă ei. Ce forțe ne-au îndobitocit până la acest nivel, de-am înrobît întreaga planetă cu stilul nostru de viață?! Pământul - de El nouă-n dar lăsat - amenințării catastrofelor l-am supus! Ce forțe se joacă cu noi?

Se luminează seara ferestrele de la casele noastre cu multe etaje. Îndărătul fiecărei ferestre, viața cuiva se scurge. Câți

oameni își trăiesc viețile în fericire autentică? Vorbim despre morală, iubire și cultură, în tot acest timp, vrând să creeze despre sine o imagine de bunăstare.

Dar în realitate? În realitate, cel puțin jumătate din bărbații chipurile înstăriți, se freacă pe la colțuri cu alte femei, secret de familiile lor care, dragă Doamne, se socot pricopsite. Care sunt articolele cele mai rentabile în țară la noi? Vodka și țigările. Statul le marchează pe toate cu etichetele monopolului. Dar cine bea? Alcoolicii care se tăvălesc pe sub poduri și prin pasajele subterane? Da - și ei beau - e adevărat. Doar că ei, săracii, nu au atât de multe resurse pentru a-și construi sute de uzine înfloritoare care produc râuri de alcool. Cei mai importanți consumatori sunt așa-zișii chiaburi și înstăriții.

Suntem împresurați de regimente fortificate de poliție, de gardieni și de o mulțime de servicii de investigație. Care este scopul lor? Să culeagă de pe străzi alcoolicii sau turbulenții? Aiureli! Regimente atât de puternice i-ar putea culege pe toți acești amărâți într-o singură zi, numai că bătălia nu împotriva lor se duce, ci împotriva acelor care sunt, la vedere, înstăriți.

De-ar fi să ne gândim că există o întreagă armată de servicii speciale care nu stă niciodată fără activitate... Înseamnă că mai există o altă armată care i se împotrivește! Înseamnă că se duce o bătălie neîncetată în timp ce noi, cu toții, ne aflăm fix în bătaia tunului. Și tot noi finanțăm cele două armate potrivnice. Parte din omenire nu

precupețește niciun efort pentru a echipa cât mai modern una din armate – pe aceea care o protejează – în timp ce cealaltă se echipează și ea, ca și prima, tot prin eforturile, de data asta, altei părți. De când lumea-i lume, singura resursă de bani a fost truda oamenilor. Părțile combatante ale acestei lupte perfecționează neconștient nivelul de înzestrare, iar acest lucru se întâmplă, nu de un an, doi... ci de milenii! Important nu este cine a pornit-o sau cine îi va putea pune capăt, important este că noi toți ne găsim neîntrerupt în centrul luptei și nimeni nu se poate da deoparte, sau rămâne neutru, suntem absolut toți implicați. Suntem cu toții părtași la bătălia fără de sfârșit. Care este implicat indirect, care o finanțează benevol sau forțat, care produce arme. În tot acest timp, noi toți mărșăluim cu masca bunăstării pe față. Vorbim fără-ntrerupere de-a noastră știință, tehnologie și cultură.

Ne dezvoltăm intensiv, inventăm civilizația, ținem discursuri inteligente despre progresul științei și al tehnologiei. Și-atunci cum de prin robinete tale curge apă împruțită civilizație inteligentă!? Cum de-ai ajuns până aici, ba te mai și mândrești că apa de băut trebuie cumpărată? Apa care se scumpește zi de zi?

Nu vrem să ne scoatem masca bunăstării. De ce? De ce, fără întrerupere, an de an, ne complicăm tot mai tare viața? De ce ne îndreptăm atât de îndârjiți spre o prăpastie îngrozitoare? Ne îndreptăm și nu vrem să recunoaștem. De ce nimeni nu oprește această mișcare?

Grupările religioase din țară s-au înzecit, dar niciuna dintre ele nu poate opri această mișcare. Poate că nu poate s-o oprească complet, dar nici măcar s-o frâneze!? Acesta este sadism de-acuma, o prelungire a suferințelor. Continuăm să ne considerăm o civilizație inteligentă și înstărită, atunci de ce în această civilizație așa inteligentă, femeile tot mai puțin își doresc să aibă copii? Statisticile vorbesc că națiunea deja moare. Atunci, care forțe fac din om un deficient în toată regula?

Am trăit o săptămână întreagă în completă depresie și apatie. Toată săptămâna am zăcut efectiv în pat și nu am mâncat aproape nimic. Spre sfârșitul săptămânii m-a cuprins furia și chiar, nevroza. Îmi doream să fac ceva împotriva acestor forțe, câtuși de puțin. Indiferent care ar fi fost acestea - luminoase ori obscure. Aș fi vrut să fac orice împotriva celor care ne ghidează... Să le-arăt că omul poate să iasă de sub controlul lor. Dar ce puteam să fac împotriva lor? Poate să nu scriu atunci când ele sau Anastasia împreună cu ele îmi vor cere? Carne nu se poate mânca, da' eu am să mănânc, am să fumez și am să beau. După cum se comportă, n-o să le placă toate astea, așa că lasă să se dea de ceasul morții. Am băut alcool (tării) în fiecare zi timp de-o lună întreaga. Beat mă simțeam mai bine, dar cum se făcea dimineață și trebuia să mă trezesc, gândurile dureroase începeau din

nou să mă macine. De ce-am scris? M-am străduit să fiu cât mai sincer, însă, așa făcând, am devenit doar o marionetă în mâinile cine știe cui.

Mă îmbătam atât de rău că trebuia să mă reazăm de pereți ca s-ajung în pat. Și... atâta-mi mai venea să fumez, da' așa... ca s-audă ai mei nepoți și strănepoți! S-audă și să-nțeleagă. Să înțeleagă! Că am scris eu... pentru că mi-a fost dintotdeauna urâtă masca minciunii! Că altă cale am căutat!

Tentative de decodificare

Uneori, dimineața eram tentat să ies din starea de beție. Mergeam la baie și încercam să-mi rad barba crescută de câteva zile. Mă gândeam la Anastasia și mă forțam să nu gândesc nimic rău, dimpotrivă, să văd numai bine în tot ce ar fi putut ea să facă. Încercam să mă conving în sinea mea că ea a făcut numai bine, însă viața continua să-mi pună în față noi și noi argumente dezarmante. Și iată că, într-una din nenumăratele dimineți în care făceam

eforturi să ies din mahmureală, un bun cunoscut de-al meu a sunat la ușa apartamentului în care stăteam în chirie.

Vladislav era puțin îngândurat. M-a salutat și mi-a spus:

- Noi doi trebuie să vorbim serios. Tu termină-ți toaleta, eu între timp, o să încep să-ți vorbesc.

Cât timp m-am bărbierit, Vladislav mi-a spus că, în cele din urmă, a citit și el cartea. Era foarte impresionat și era în asentimentul multor afirmații ale Anastasiei. Găsea de fier logica ei, dar era îngrijorat de cu totul altceva:

- Așadar tu, după întâlnirea cu ea, a trebuit, să te rupi de familie, să-ți închei toate afacerile, iar acum nu mai ești capabil să te ocupi cu ce te ocupai înainte. Este adevărat?

- Da.

- Apoi ai încercat să înființezi și o asociație a oamenilor de afaceri cu intenții curate, așa cum era în viziunea ei? O să mai scrii vreo carte?

- Momentan nu scriu. Mai întâi aș vrea să-mi pun puțină ordine în viață.

- Chiar așa, ar trebui să faci ceva cu viața asta a ta. Să înțelegi unde-ai ajuns în cinci ani de când ai întâlnit-o pe această ciudată pustnică și cu ce te-ai ales!

- Cum, cu ce? În Caucaz, de exemplu, se văd deja primele raze de lumină, iar oamenii din aceste locuri și-au schimbat comportamentul față de dolmene. Ai măcar cea mai palidă idee câte lucrări științifice vorbesc despre aceste dolmene? Totul

zadarnic, oamenii nu s-au interesat niciodată de ele. Neconținut le-au profanat și jefuit. Efectul destăinuirilor Anastasiei a fost instantaneu. Angajații sanatoriului „*Drujba*” au citit cărticica mea și au mers numaidecât în vizită la dolmene. Au depus buchete de flori. Și în multe alte locuri oamenii au început să-și schimbe purtarea față de sacralități și să mediteze...

- Stai așa o clipă. Sunt total de acord cu tine. Efectele cuvintelor ei există și faptele de care tu ai pomenit stau măturie. Ca și multe altele. Ea te-a zombizat și acum tu nu mai ești tu.

- De ce crezi asta?

- Foarte simplu, uite. Tu erai un afacerist care se descurca de minune; ai pus în aplicare, fără nici măcar un capital inițial, planuri comerciale de anvergură tocmai în perioada de început a perestroykăi. Ai fost președintele Asociației afaceriștilor din Siberia. Apoi, din, senin, te lași de afaceri, îți calci și-ți gătești singur... Este evident că nu mai ești cel dinainte.

- Vladislav, am auzit deja chestiile astea despre mine. Dar pe mine mă frământă vorbele Anastasiei. Visul ei este frumos: „Să-i treci pe oameni dincolo de epoca forțelor obscure”. Și ea crede în visul ei. M-a rugat să-i scriu o carte și eu i-am promis. Ea este singură, așteaptă și visează. Tot ce este posibil, ca prin visul ei să aibă legătură directă cu cartea. Tu însuși ai spus că puterea de acțiune a vorbelor Anastasiei din carte este marea.

- Chiar aici este buba! Asta dovedește

încă o dată amestecul ei. Judecă singur. Autor absolut anonim – fost afacerist – scrie o carte. Și ce carte! Despre istoria umanității. Despre Cosmos și despre Intelectul Suprem. Despre educarea copiilor. *Cartea* începe să acționeze în planul pragmatic al vieții umane și influențează acțiunile acestora.

- Da, este adevărat, dar efectele sunt pozitive.

- Probabil. Nu-i asta problema. Tu te-ai gândit măcar odată, cum de așa, dintr-odată, ai devenit priceput a scrie cărți?

- Anastasia m-a învățat.

- Cum?

- A luat un băț și a desenat niște litere pe pământ, întregul alfabet. Și mi-a spus: „Uite, literele pe care voi le știți. Din aceste litere sunt compuse toate cărțile voastre, bune sau rele. Totul depinde doar de modul și ordinea în care vor fi utilizate cele 33 de litere. Printre altele, există două moduri de a fi rânduite”.

- Vasăzică, așa de simplu? Trebuie doar să știi să așezi într-un fel anume aceste 33 de litere? Le rânduiești și după aceea oamenii merg puhoi în munți, și depun flori pe dolmene? Neverosimil! Nu-ți intră într-o conștiință normală. Este mâna vreunei forțe invizibile. Ea, ori te-a zombizat, ori te-a reprogramat, ori te-a hipnotizat – nici eu nu știu ce să înțeleg. Ceva a făcut...

- Însăși Anastasia s-a îngrijorat când am dat s-o numesc vrăjitoare sau să-i vorbesc despre chestii de genul „mistic”, „fantastic” sau „neverosimil” și s-a căznit să mă înduplece că ea este o femeie normală, om

ca toți oamenii și că doar informația pe care o posedă este mai multă decât în ceilalți oameni, doar că așa ceva este prea mult pentru noi. Anastasia susține că oamenii Primordialității aveau aceleași haruri... Doar că mai încolo ei... Ş-apoi, Anastasia mi-a născut un fiu.

- Şi unde-i el acum?

- În taiga cu Anastasia. Ea spune că în lumea noastră tehnocrată ne vine mult mai dificil să educăm copiii și să facem din ei oameni autentici, deoarece, tot ceea ce este artificial, copiilor nu le este pe înțeles. De Adevăr îi înstrăinează. Toate astea să le fie prezentate doar după ce au cunoscut Adevărul.

- Atunci, tu de ce nu ești în taiga? De ce nu ești cu ea? De ce nu participi la creșterea fiului?

- Un om normal nu poate trăi acolo. Foc, ea nu vrea să aprindă, se hrănește într-un fel cu totul deosebit de al nostru... și din cauza asta, spune ea, ar fi mai bine ca, deocamdată, eu să nu am contact cu copilul.

- Să înțeleg, așadar, că ea nu vrea să trăiască aici în condițiile în care trăim noi? Și că tu nu poți acolo cu ea? Atunci, cum rămâne cu voi? Te-ai gândit și la tine? Singur, fără familie. Dar, dacă te îmbolnăvești?

- Deocamdată, s-ar părea că nu mă îmbolnăvesc.

Uite, au trecut deja doi ani de când bolile nu se iau de mine. Anastasia m-a lecut.

- Ce vrei să spui, că n-o să te mai îmbolnăvești niciodată?

- Este posibil să mă îmbolnăvesc. Anastasia a spus că bolile se vor întoarce, deoarece în om și, prin urmare și în mine, se află mult rău și păgubitor. Uite, eu fumez și am apucat iar băutura. Dar nu astea sunt importante. Anastasia zice că gândurile luminoase-s puține. Și că tocmai ele li se împotrivesc bolilor.

- În aceste condiții, viitorul tău, ca de fapt al tuturor celorlalți oameni normali, nici măcar nu se întrevește.

Am venit la tine cu o propunere de afaceri. Eu o să te descânt și o să te ajut să ieși din hipnoză. Tot ce trebuie să faci tu este să mă anunți când ți-ai revenit și atunci... O să mă ajuți să-mi pun pe picioare afacerile societății. Tu ai mare talent de afacerist și o experiență vastă. În plus ai și multe pile.

- Nu pot să te ajut, Vladislav. Nu reușesc să mă focalizez pe afaceri. Cu totul alte gânduri mă frământă.

- Este clar, tu acum nu gândești. Mai întâi, trebuie să-ți revii la starea normală. Tu, doar încrede-te în mine. Îți cer ca unui prieten. O să-mi mulțumești. Iar ce este mai important: tot ceea ce ți s-a întâmplat în ultima vreme, numai ce-o să-ți revii în starea normală, o să înțelegi singur.

- Ce vrei să spui prin stare normală?

- E simplu. Vei duce o viață normală și firească omului. Te vei distra cu fetele. Și vei avea posibilitatea să-ți analizezi ultimii ani de viață. Dacă o să-ți placă, poți continua să trăiești ca acum și să te ocupi cu ce te ocupi acum. Iar dacă, aflându-te în stare normală, vei vedea că erai vrăjit, te vei apuca din nou

de afaceri. Și uite-așa, tu vei sta bine și mă vei ajuta și pe mine.

- Nu merg eu la curve...

- De ce la curve? Îți găsesc eu dintr-alea care să iasă de bună voie cu noi. Punem la cale o serată cu muzică și fete. Putem merge la restaurant sau la picnic. Mă ocup eu de toate, tu numai nu spune nu.

- Vreau să-mi revin și să mă reculeg. Trebuie să mă gândesc.

- Da' mai lasă gânditu'. Ia propunerea mea ca pe un experiment. Ca pe-un prieten te rog - dă-mi o săptămână, după care poți să te gândești.

- Bine, hai să-ncercăm...

A doua zi ne-am urcat în mașină și am mers într-un oraș vecin în care trăiau fete bune, după cum se lăudă Vladislav, cunoștințe mai vechi de-ale lui.

Realitatea noastră

Femeia care ne-a deschis ușa era plăcută la vedere și deosebit de manierată. Avea treizeci de ani, era puțin rușinoasă și cu fața bolfoșică, dar drăguță. Nu era grasă. Corpul ei își păstra și evidenția, chiar abundent, acele forme care dintotdeauna i-au tulburat pe bărbați. Neglijeul transparent nu le acoperea deloc. Vocea de copil și zâmbetul cordial ne-au îmbiat imediat în casă.

- Bună ziua, drumeților. Intrați, intrați, vă rog. Despre dumneavoastră mi-a vorbit Svetlana. Mi-a spus că vreți să vizitați orașul și să cinați la un restaurant bun.

- Da, așa-i. Orice cu voi, frumoaselor...
- o măguli Vladislav.

- Apropo, ce mai face Svetlana mea, nu cumva mi-a pus coarne?

- Da' cu cine și când să facem din astea? Se vede treaba că am rămas doar cu așteptatu'...

- Ce să mai așteptați? Iată-mă, eu-s deja aici și adus cu mine și un prieten. El e siberian și e un afacerist.

Să vă prezint.

Fata și-a aranjat codița subțirică de păr negru, și a coborât pleoapele lungi și stufoase apoi a deschis ochisorii lucitori și, cu o expresie de timiditate amestecată cu voluptate, mi-a întins mâna:

- Eu sunt Lena. Bună ziua.

- Vladimir - m-am prezentat eu

strângându-i mâna puhavă și catifelată.

În timp ce Lena pregătea cafeaua în bucătărie, eu cu Vladislav ne-am spălat pe mâini la baie și am dat o raită prin apartamentul cu două camere. Mi-a plăcut în mod deosebit. Era aranjat simplu, ca la majoritatea oamenilor, numai că curățenia și confortul aveau ceva aparte. Toate lucrurile stăteau la locul lor și nu erau obositoare la vedere. În dormitor pe pereți era aplicat un tapet de culoare turcoaz cu floricele, perdelele dantelate din fereastră erau de aceeași culoare cu tapetul, iar covorul și cuvertura mare așternută pe pat erau asortate cu restul. Culoarea și acuratețea camerei erau relaxante, iar patul parcă te ademenea să te întinzi. Ne-am așezat în fotoliile din sufragerie, Vladislav a pus muzică la casetofonul de marcă al stăpânei casei și m-a întrebat:

- Cum ți se pare gazda?

- Finuță. Cum de nu-i măritată?

- Cum de nu-s măritate milioane de femei din lume? Ce, n-ai auzit ce spun statisticile? Suntem mai puțini, noi bărbații, decât femeile.

- Am auzit, da' ea nu-i ca toate. Se ține bine gagică, și-a făcut din casă un adevărat cuibușor.

- Da. Câștigă binișor. Este coafeză de lux. Nu una de rând, ci e stilistă. A participat la o grămadă de concursuri.

Doamnele din clasa bogătașilor se programează din timp la ea și plătesc bani grei ca să se moțeze.

- O fi o ușuratică?

- Nu! Nici vorbă de-așa ceva. Svetka mi-a povestit că o știe de pe vremea când mergeau la școală. Lenka a tovrășit cu unul din doi gemeni dintr-o clasă mai mare, după școală l-a lăsat, dar tipul s-a ținut mult timp după ea. Îi ciomăgea pe toți băieții care îndrăzneau s-o conducă măcar până acasă. Deseori se întâmpla ca Lena să asiste la aceste bătăi. Tipul îi rupea în bătaie pe cei care încercau s-o agațe. A stat și la zdup pentru huliganism. Ei îi era milă de el, nu depunea niciodată mărturie împotriva lui, de fiecare dată spunea ba că se găsea în stare de inconștiență parțială ba că nu-și amintea nimic. O dată au reușit chiar să-l incrimineze și să-l închidă. L-au acuzat pentru traumele pe care i le-a provocat unui băiat de tătic sus-pus.

- Poate-i frigidă, din moment ce nu-i plac bărbații?

- Da' mai termin-o cu frigida asta. Ce n-ai văzut cum a pus ochișorii pe tine numa' ce te-a văzut? Ca vulturul pe iepuraș. Patul vă așteaptă.

- Acu' nu exagera.

- Nu mai tot căuta nod în papură și scuze, mai bine relaxează-te și profită de situație. Parcă așa am vorbit, nu? Atuncea, destinde-te!

Lena purtă ceștile cu cafea pe o tavă frumos ornată. Se schimbaseră între timp într-un sarafan mulat pe corp și se machiaseră discret. Arăta și mai apetisant decât mai 'nainte și întrebă:

- Vreți să mâncați ceva? Numai decît vă fac o gustărică.

- Nu, răspunse Vladislav, o să mâncăm la restaurant. Tu, mai bine, sună unde știi tu că-i mai fain și rezervă o masă de patru persoane.

Cât timp noi ne-am băut cafeaua, Lena a sunat la un restaurant, a rezervat o masă, din cât am putut eu să înțeleg, printr-o cunoștința - un șef de sală - apoi, schimbând tonul vocii, i-a dat în grijă, tutuindu-l: „Numa' vezi cum faci... dă-ne, te rog, o masă faină, că am invitați la cină. Vin cu doi cavaleri tare oacheși”.

Am mers abia seara la restaurant, după ce toată după amiază am vizitat orașul și am admirat din mașină minunățiile locului.

Ușierul îmbrăcat în uniformă fastuoasă, cu un gest majestos a deschis ușa restaurantului dinaintea noastră. Șeful de sală ne-a condus imediat spre o măsuță situată pe latura opusă ieșirii. Locul era într-adevăr frumos, masa era cocoțată pe o scenă mică de unde se vedeau foarte bine restaurantul, scena cu artiști și orchestră, sala cu pereții elegant spatulați și tavanul bogat împodobit. Restaurantul era aproape plin. După cum arăta, mai mult ca sigur că doar înstăriții își permitteau să se desfete în acest local atât de luxos. Nici noi nu ne-am zgârcit și am comandat gustări costisitoare și vin bun, iar pentru mine am cerut o sticlă de vodcă. Orchestra și-a început programul de dans cu un tango, Vladislav, de la primele acorduri, ne-a invitat pe toți să ieșim pe scenă. Am ieșit toți patru. Corpul îmbietor și plinuț al Lenei se unduia ușor în brațele mele. Eram deja bine cherchelit și, simțind

aroma Lenei și privind-o în ochii arzători, m-am amețit și mai tare. Își ridica din când în când pleoapele-i coborâte, iar ochisorii ei dulci arzând parcă foc prevestitor de nedeslușită spaimă mă priveau timizi. Focul pârjolitor o făcea ca în aceeași secundă să-și coboare iarăși privirile în pământ.

Deja întors la masă, după tango, uitasem cu desăvârșire de grijile care mă chinuiau. Așa beat mă simțeam bine îndatorat Lenei și lui Vladislav. Și, îndeobște, tuturor.

Însemna că poți să-ți trăiești și bine viața și să te bucuri de toate frumusețile ei fără să te îngropi de viu.

Le-am turnat la toți vin în pahare, mie puțină vodcă și m-am ridicat cu intenția să rostesc un toast. Nici n-am apucat să deschid gura că Vladislav m-a și întrerupt. După tangoul dansat cu Sveta se întorsese deja nervos la masă. Și-a aprins iute o țigară, a scuturat scrumul în salatiere, nu a turnat vin nimănui de la masă și fără să aștepte ca eu să-mi spun toastul, îngăimă:

- Stai așa, că aici este-o hibă... una mare... E cam încurcată treaba... Hai să ieșim puțin. Trebuie să-ți vorbesc neapărat. Și, fără să aștepte răspunsul meu, s-a ridicat brusc în picioare.

- Voi, fetelor, mai bârfiți oleacă aici, noi ne întoarcem într-un minut.

Am ieșit în holul impunător al restaurantului. Vladislav m-a tras deoparte într-un colț, în spatele unei fântânițe arteziene și cu vocea înăbușită îmi șopti:

- Ia te uită la ea, târfa! Nu degeaba tu...
Ai, ai, târătura de ea!!

- Cine? Care târfă? Dacă te-ai sfădit cu Sveta, nu le strica seara la toți, te rog.

- Nu Sveta... Lenka ne-a făcut felul, mai bine zis ție, dar e și vina mea. Nu pot să te las.

- Poți să-mi explici mai bine ce-a făcut? Cum adică, ne-a făcut felu'? Ne-a vândut sau cum? Cui, de ce?

- La dans, Sveta mi-a povestit. Eu i-am vorbit de tine și pe ea a apucat-o mila... s-a uitat la tine... Și mi-a povestit totul în timpul tangoului.

- Și ce ți-a spus?

- Că Lenka este o perfidă. S-ar părea că este o sado-masochistă bolnavă. O pervertită. Tu-ți închipui, bărbații se-nvârt în jurul ei s-o seducă, ea cochetează puțin cu ei, apoi îi invită la restaurant. Printr-o cunoștință își rezervă singură o masă la restaurant și acolo lingăul acela de prieten al ei își anunță trupa de mafioți.

- Care lingău, ce mafioți?

- Repetentul cu care tovărășea ea încă de pe vremea școlii. Ți-am povestit, era gagiul ei, îi cotoșea pe toți băieții care încercau să intre-n vorbă cu ea. Acuma, pare-se, e mafiotul sau racketul zonei. În fine, ea știe că imediat ce rezervă masa prin cunoștința ei, el își anunță mafioții. Pe urmă, fie chiar în restaurant, fie, cum se întâmplă de cele mai multe ori, undeva în dosul restaurantului, într-un loc întunecos, îl urmărește împreună cu clica lui pe cavalerul Lenkai și-i trag o ciomăgeală soră cu

moartea. Toată această execuție trebuie să aibă loc, riguros, sub privirile directe ale Lenei. Ea simte o imensă plăcere privind la toate astea. A spus că, deseori își dă drumu'. Svetka spune că, de-acuma, plăcerea asta a Lenei a devenit boală. Tocmai Lena i-a povestit, plină de emfază, că foarte des atinge orgasmul la aceste priveliști.

- Dar repetentul, amicul ei, de ce face toate astea?

- Da' cine-l înțelege, de ce-o face? Poate că o mai iubește ca înainte, sau poate că și el simte vreo satisfacție perversă la așa ceva. Sveta spunea că Lenka se prăbușește inconștientă, iar el, după execuția asta, o duce acasă și rămâne peste noapte la ea. Și ce fac ei acolo acasă la ea, dracu știe.

- De ce nu se însoară cu ea?

- Ce-ți schimbă ție, că se însoară, că nu se însoară? Îți spun doar, e bolnavă. Poate crede că așa își continuă tinerețea. Cât despre căsnicie, ar fi doar un gest... La ce bun să se mărite? Se satisface așa de bine și fără... Este bolnavă, spune Svetka. Oricum, nu are nici-o importanță, acum tre' să vedem cum ne învărtim.

- Hai să ne ușchim din restaurant dacă tu zici că poate să-l anunțe pe repetentul ăla al ei.

- E târziu. Deja-s aici, el cu prietenii lui. Ne țin deja sub tir... Svetka povestea că, mai întâi, el o să vină la măsuța noastră, o să-și ceară foarte elegant permisiunea să danseze cu Lenka și o să danseze dacă ea nu o să-l refuze. De-o fi să-l refuze, se va îndepărta pașnic fără să facă probleme. Cu toate astea,

urmarea va fi, ca de fiecare dată, aceeași: pe cavalerul Lenei o să-l rupă-n bătaie și or să-l despuie cu japca de tot ce are de preț pe el. Rolexul meu i l-am dat deja Svetkăi. Dacă ai ceva de preț, dă-mi să i-l dau.

- Nu am nimic de preț. Ascultă, cum de nu se tem de miliție?

- Sunt mafioți, trec peste miliție, au un avocat mafiot de-al lor. Deseori aranjează situația în așa fel încât ciomăgitul să cadă de vinovat și fac miliția să creadă că au salvat fata de agresor.

- Lena, vasăzică, este mută ca martor?

- Tace jigodia, se preface că nu-și amintește nimic, ca și cum ar fi fost sub șoc sau ar fi leșinat. Vinovat sunt eu în fața ta. Suntem în rahat, dar vina este doar a mea că eu am organizat totul. Da, da, am făcut o trebușoară... Hai să născocim ceva... să ne prefacem că ne luăm la harță între noi, și poate ne culege miliția. Mai bine zăcem la secția de dezalcoholizare, plătim amenda da', cel puțin, nu rămânem desfigurați.

- Nu, nu, așa ceva chiar că nu fac. Nu-i dau eu satisfacție, nu mi-o fac singur cu mâna mea. Hai, mai bine, să fugim pe undeva prin dos, după aceea tu o suni pe Svetka să ne cheme un taxi.

- Nu mai apucăm, bandiții-s deja pe poziții. Dacă ieșim o să ne întoarcă. Ș-o încasăm de două ori. Ne mai pârlăsc și că am plecat fără să plătim consumația.

- După cum spui tu, nu-i chip.. Atunci, hai măcar să cheuim până la urmă. Cel puțin le călcăm bine pe nervi pe canaliile astea. Mi-e o ciudă că s-a stricat toată seara, eu

Începusem să mă simt așa de bine...

- Cum să mai chefuim acum?

- Mergem la masă, ne afumăm bine și uităm de tot ce-a fost - ne simțim bine cât mai avem timp. Numa', tu nu te da pe față că te temi și nu te agita înainte de vreme.

- Da' tu crezi că pentru mine mă tem?
Eu, pentru tine mă tem.

- Haidem.

Ne-am întors la măsuță. În impunătorul și luxosul restaurant mișunau o mulțime de dame rafinate, aranjate și chitite ca în povești. Femeile tinere, frumuseți de neasemuit, îi însoțeau pe bărbații respectabili la vedere și străluceau de bijuterii scumpe. Se distrează așa-zișii „ruși noi”. Însă și ei tot ai Rusiei sunt. Înseamnă că se distrează Rusia cum poate mai bine, în mare stil și presumție. Cinismul și luxul desfrânat care învăluiau totul, exaltau și mai mult acest stil.

Întorși la masă, am umplut paharele și am rostit: „Să bem în cinstea satisfacției. Fiecare de la această masă să-i dăruiască celuilalt măcar o clipă de satisfacție. În cinstea plăcerii și a satisfacției!” Noi bărbații am golit paharele, fetele doar pe jumătate. Eu mi-am tras scaunul aproape de Lenka, am strâns-o-n brațe, i-am pus mâna pe decolteul desfăcut și i-am șoptit ușor la ureche:

- Tu ești frumoasă și atrăgătoare. Lena, ai fi putut să fii o soție și o mamă bună.

Prima ei reacție a fost să mă îndepărteze și să-mi ferească mâna de pe sâni, dar fără prea multă convingere. S-a destins și și-a aplecat capul spre mine. Astfel a început jocul, după regulile ei sau ale lor,

iar eu am jucat cum m-am priceput mai bine, eu însumi neînțelegând de ce-o făceam. Era de ca și cum ceva m-ar fi împins s-o fac anume pentru a mulțumi anumite forțe obscure, eu însumi îndreptându-mă negreșit spre tragicul epilog. Epilog care nu s-a lăsat așteptat...

De la o masă de lângă scenă s-a ridicat un bărbat robust cu grumaz de bou. S-a uitat un timp insistent la noi și imediat cum s-a oprit muzica, s-a încheiat la sacou și cu pas hotărât s-a pornit înspre masa noastră. Aproape pe la jumătatea drumului s-a oprit, s-a răsucit brusc și și-a îndreptat privirile într-altă direcție cu aceeași insistență cu care tocmai se uitase la noi. În aceeași clipă, majoritatea celor din sală s-au răsucit și au început să privească-ntr-acolo. Unii s-au ridicat de la locurile lor, stupefiați de ceea ce se petrecea. M-am uitat și eu într-acolo și am rămas mut de surprindere.

Pe ușa principală, dinspre orchestră, intra Anastasia. Mersul nonșalant și modul atrăgător în care era îmbrăcată, nu puteau să nu stupefiece. Îmbrăcată!? Pusese pe ea doar blužița cea curățică a mămicuței și o fustiță, iar pe cap avea un batic. Doar că de data asta arătau de parcă ar fi fost îmbinate de un stilist de faimă mondială care, sub impulsul inspirator, a creat special pentru ea un super ansamblu vestimentar. Anastasia le-a umbrit instantaneu pe toate celelalte femei, mai înainte de neîntrecut în frumusețe.

Sau, poate că, imaginea asta se crea doar datorită hainelor ei simple care erau

completate de podoabele neobișnuite pe care le avea pe ea sau poate mulțumită mersului ori ținutei ei.

De loburile urechilor Anastasiei atârnav, ca niște clipsuri, două mici crenguțe verzi cu acușoare pufoase.

O coroniță împletită din iarbă verde îi cuprindea capul ca o diademă, strângându-i ferm cocul de păr auriu. În frunte, pe coroniță era fixată o florică purpurie ca rubinul. Anastasia era și machiată, deasupra pleoapelor se vedeau câteva umbre verzi. Fusta era aceeași pe care-o știam eu, numai că de data asta era tăiată până aproape la înălțimea șoldurilor, împrejurul taliei o cuprindea o centură făcută dintr-un fular pe care era împletită o fundă mare. Inimaginabilul ansamblu vestimentar era completat de o ciudată gentuță super modernă în care se transformase trăistuța ei țesută. De capetele firișoarelor netăiate ale țesăturii, Anastasia a înnodat crenguțe de copac necurățate de coajă, pe baieră a împletit flori și plante – din toate astea a ieșit o neobișnuită geantă stil hippy. Gătită așa, pășea încrezătoare și degajată ca un top-model.

S-a apropiat de scena pe care câteva perechi erau prinse într-un dans alegru și, spre surprinderea tuturor, s-a dezlănțuit într-un dans vioi, a făcut câteva piruete, mișcându-și energic tot corpul. Își undui cu grație fiecare păticeică a corpului, ridică mâinile deasupra capului, bătu din palme și râse cu bucurie. Sala s-a umplut de aplauzele bărbaților. După ce și-a încheiat

reprezentăția, s-a pornit spre masa noastră. Doi ospățari au ajuns-o din urmă și au întrebat-o ceva, la care ea a arătat cu mâna în direcția noastră. Unul din ospățari a apucat un scaun de plastic și a mers în urma ei. Trecând pe lângă masa amicului Lenei – cel cu grumaz de bou – care tocmai se ridicase să vină la noi, Anastasia s-a oprit, l-a privit fix în ochi și, ca și cum i-ar fi făcut cu ochiul, a mers mai departe spre masa noastră.

Stupefiat de spectacol, rămăsesem strângând-o în brațe pe Lena. Ceilalți de la masă, ca și mine, au rămas cu toții muți de uimire.

Anastasia a venit la masa noastră ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic și, ca și cum era firesc să sosească, ne-a salutat:

- Bună seara și distracție plăcută! Bună, Vladimir! Permiteți? ... Sper să nu vă supărați dacă mă așez aici cu voi, câteva momente...

- Bineînțeles că nu deranjezi, Anastasia, ia loc, am spus eu, revenindu-mi din surpriza acestei apariții și m-am ridicat să-i cedez locul, însă ospătarul serviabil îi oferise deja scaunul adus. Al doilea ospătar a ferit farfuria din fața mea, i-a pus alta curată Anastasiei și i-a oferit meniul.

- Mulțumesc. - a spus Anastasia. - dar, pentru moment nu mi-e foame.

Anastasia a băgat mâna în gentuța ei hippy și a scos câteva afine și coacăze, le-a așezat pe farfurie și a împins spre mijlocul mesei:

- Pofțiți, serviți-vă!

- Ce-i cu tine aici, Anastasia? Ai căzut

așa... din senin. Te-ai apucat să bați restaurantele?

- Am venit în vizită la tine, Vladimir. Am presimțit că erai aici și am spus, hai să intru. Te-am deranjat prea tare?

- Ba, chiar deloc. Doar că nu înțeleg de ce te-ai îmbrăcat așa și de ce te-ai machiat.

- Eu, dintâi, nu m-am aranjat așa și nici nu m-am machiat, dar când m-am apropiat de ușa restaurantului și am dat să intru, omul de la intrare m-a oprit. Pe alții îi lăsa să intre, ușile larg dinaintea lor le deschidea, respectos închinându-li-se. Mie, însă, mi-a grăit: „Mergi țatică, nu ești la crâșma din sat, aici nu face pentru tine”. M-am depărtat în întuneric și am încercat să-nțeleg de ce pe alții îi lăsa să intre!? Am văzut că ceilalți care intrau erau îmbrăcați altfel și la vedere arătau altfel, nu ca mine și am înțeles pe loc.

M-am învățit și am găsit numaidecât două crenguțe de copac. Le-am curățat cu unghiile și mi le-am agățat în loc de cercei. Uite, se întoarce Anastasia din profil să-mi arate invenția ei, uite ce frumoase sunt.

- Da, sunt frumoase.

- Gentuța, iute-am dichisit-o și cingătoare din fular mi-am făcut, m-am machiat din seva frunzelor și petalelor de flori, da' cel mai rău îmi pare că a trebuit să-mi sfâșii fusta mămicii...

- Nu trebuia s-o rupi așa de scurtă. Ai scurtat-o până aproape de șolduri, era de ajuns puțin peste genunchi.

- Vroiam să fac totul cât mai bine ca să mă lase să intru.

- Și rujul de unde l-ai luat? Pe buze văd

că ai ruj autentic.

- Asta am făcut când eram deja înăuntru. Când omul de la intrare mi-a deschis porțile, eu am mers la oglindă din hol ca să mă văd. Interesant. Femeile din fața oglinzii s-au oprit și se uita la mine. Una din ele s-a apropiat de mine și, puțin îngrijorată, mi-a spus: „Unde te-ai chitit așa interesant? Dă să te ajut eu oleacă. Uite, na-ți inelul și verigheta mea. Vrei niște verzișori?”

I-am explicat femeii că se putea găti și ea la fel de bine și fără probleme. Când i-am arătat clipsurile din crenguțe, toate femeile s-au îngrămădit împrejurul nostru, curioase. O femeie tot repeta: „Ca să vezi, ca să vezi”. Una încerca să afle de la celelalte unde se poate cumpăra revista care expunea creațiile stilistice pe care le-am folosit când m-am gătit!? Prima care a vorbit cu mine a mai spus că, dacă am venit aici să bat trotuarul, era bine să știu că ea este șefa și că noile aspirante nu pot veni să lucreze pe teritoriul ei. Era în putere să-i rupă capul oricui n-o asculta.

- Ea este *Ana-putana*, ne-a informat Sveta, e crâncenă, se tem toate de ea. Dacă o calci pe bățături e în stare să pornească așa scandaluri și intrigi că îi trănțește pe toți la pământ... Îți trece pofta.

- Cumplită... rosti gânditoare Anastasia, dar ochii ei sunt triști, mie mi-a fost milă de ea. Aș fi vrut să fac ceva pentru ea. Când m-a mirosit și m-a întrebat ce parfum mi-am pus, eu i-am dăruit un bețișor cu ulei esențial de cedru în el și-am învățat-o cum să-l folosească. De îndată le-a parfumat

și pe tovarășe și mi-a dăruit un ruj și un creion ca să-mi conturez buzele. M-am chinuit eu acolo, dar nu prea m-am descurcat, am răs toate, apoi ea m-a ajutat și mi-a spus: „Dacă ai necazuri, tu cheamă-mă” ... M-au invitat la măsuța lor din sală, dar eu am refuzat spunându-le că am venit doar să-l salut pe al meu... Anastasia a tăcut puțin descumpănită, apoi gândindu-se o vreme, spuse: să te salut pe tine, Vladimir și pe dumneavoastră. Ai putea să ieși cu mine la plimbare prin oraș? Lin vântișor adie dinspre mare, pe plajă aerul este mai curat. Sau, poate, tu vrei să te mai reții aici cu prietenii tăi? Te aștept pân' ce termini, sau poate am deranjat?

- Nu ai deranjat deloc, Anastasia, eu mă bucur să te văd. Numai că am rămas tablou de mirare când te-am văzut că intri.

- Chiar așa? Atunci hai să mergem să ne plimbăm pe malul mării! Noi doi, sau vreți să veniți cu toții? Cum vrei tu, Vladimir.

- Mergem doar noi doi, Anastasia.

Cu plecarea din restaurant nu prea ne-a mers bine. Cunoștința Elenei s-a apropiat de măsuța noastră. Și el părea să fi rămas buimăcit după apariția Anastasiei. „Trebuia să fi ieșit imediat”, am gândit eu, de-acum era prea târziu. Mafioții și-au început teribilul scenariu, în timp ce Elena, s-a pregătit moral, și-a dres statura, a coborât privirea și și-a aranjat coafura într-un mod impecabil.

Tipul s-a apropiat de măsuță, dar nu a mers la Lena. S-a înclinat imperceptibil în fața Anastasiei și i-a șoptit ceva la ureche. Elena a rămas cu gura căscată auzind că

prietenul ei o invită la dans pe Anastasia:

- Domnișoară, vă rog, permiteți-mi să vă invit la dans. Anastasia s-a ridicat, a zâmbit și a răspuns:

- Vă mulțumesc frumos pentru invitație. Așezați-vă, vă rog, în locul meu. Cu siguranță sunteți foarte binevenit. Nu sunt dispusă acum să dansez. Tocmai am hotărât să ies cu cavalerul meu să ne plimbăm la aer curat.

Acesta i-a respectat dorința Anastasiei și, fără să-și dezlipească ochii de pe ea, s-a așezat pe scaun. Noi doi ne-am îndreptat spre ieșire.

Intenția mea era să ne îndepărtăm cât puteam de restaurant, să ne plimbăm puțin cum vroia Anastasia și apoi să chem un taxi și să merg în apartamentul meu. Era deja zece seara. De pe aleea îngustă ne-am lăsat pe digul pietruit spre malul mării. Nu eram încă pe plajă când am auzit scrâșnetul de roți frânând și m-am întors. Din jeepul oprit pe marginea drumului au coborât cinci bărbați zdraveni și s-au îndreptat spre noi. Când ne-au înconjurat, eu l-am văzut pe repetentul cu grumaz de bou. S-a depărtat de ceilalți și a vorbit el primul:

- Domnule, ar fi de dorit să te întorci înapoi în crâșmă. Doamna ta se plictisește singură, fără tine.

Nu i-am răspuns și-atunci a vorbit din nou:

- Cee, ești surd?! Îți spune omu' că tre să te întorci la dama ta! Cee, ai încurcat damele între ele și ai ieșit cu alta? Acușica te-ajutăm noi să te întorci.

Abia când namila cea corpulentă s-a

apropiat de mine m-am hotărât să strig: „Fugi, Anastasia!!” și-am gândit că cel mai bine-ar fi să-i sfărâm eu primul botul mafiotului, ca Anastasia s-apuce să scape. Am încercat să-l lovesc eu mai întâi pe bărbatul cu grumaz de bou care se apropia, însă el, agil, mi-a apucat mâna și m-a lovit în moalele capului, apoi peste față. Am căzut pe pavaj. Mai mult ca sigur că mi-aș fi spart capul de pietre, dacă Anastasia, printr-un gest fulgerător, nu mi-ar fi prins capul în mâini și nu ar fi amortizat căzătura. Capul mi se învârtea și-mi venea greu să respir. Stăteam întins și vedeam cum se apropiau de fața mea bocancii ținuiți ai namilei cu gât de bou. „O să mă bușească acum cu picioarele”, mi-a fulgerat prin minte. Tipul s-a apropiat de mine, și-a făcut vânt ca și cum ar fi dat un șut, dar, în aceeași clipă Anastasia a făcut ceva care, în condiții normale, ar fi făcut orice femeie... a țipat. Doar că țipătul ei! ... A fost un țipăt normal doar în prima clipă. Apoi s-a transformat într-un țipăt violent care sfâșia timpanele, un țipăt fără sunet. Am înțeles că era țipăt doar după modulațiile de pe buzele Anastasiei. Am văzut cum au căzut din mâinile celor cinci bărbați sculele pe care aveau intenție să le mânuiască și cum s-au apucat toți cu mâinile de urechi. Trei din ei au căzut în genunchi și s-au închircit de durere. Anastasia, acoperindu-mi urechile cu palmele ei, a tras aer în plămâni și a țipat din nou. Țipătul ei era evident un ultrasunet, din moment ce toți cei dimprejurul nostru căzură în genunchi de durere. Nu înțelegeau de unde vine acest

insuportabil și asurzitor țipăt. Și eu, prin palmele ei, am simțit din plin efectul țipătului, probabil nu chiar așa tare ca ceilalți, dar totuși destul de dureros. Nu peste mult timp am văzut cum de sus din stradă aleargă către noi un grup de femei. Anastasia a încetat să țipe, și-a îndepărtat mâinile de urechile mele, iar eu am căzut vlăguit pe pavajul de piatră. Grupul de femei care alerga spre noi era înarmat: care cu sticle în mâini, care cu scule de mașină, una avea chiar un baston de poliție, alta ducea cu ea un candelabru terminat.

- Nu pentru toate. Sufletele a trei din ele încă se mai bat.

- Ce să mai facă sufletele în fața pistoalelor? Sunt biruite.

- Nu au pierdut încă, Vladimir. Atâta timp cât sufletele lor se mai bat încă, nimeni nu trebuie să se amestece. Un ajutor extern poate rezolva situația actuală, dar va implanta în ele neîncrederea de sine și în multe alte situații din viața vor avea de pierdut. Vor spera tot timpul un ajutor din afară.

- Măcar odată de când te cunosc, ai putea să înce-tezi cu filosofia asta a ta. Mai clar decât așa... e limpede situația...

Am tăcut pe loc și am înțeles că era imposibil s-o conving pe Anastasia. Îndurerat, am gândit: „Ehh, de-aș fi putut eu să țip așa”.

Văzându-i pe acoliții săi care erau deja pe poziții, cavalerul și întreținutul Lenei, cu aer de stăpân pe situație, a zâmbit disprețuitor și a spus:

- Ți-am zis eu, *Anka-putanka*, că te-ai obrăznicit cu totul. Da' de data asta Ț-o iei. Hai, azvârliți repejor furcoaietele, vișelelor! Aruncați-le și dezbrăcați-vă! Acu', rînd pe rînd o să vă futeam pe toate.

Anka i-a cercetat din priviri pe bandiții cu pistoalele ținute asupra lor și le-a răspuns cu năduf:

- Poate că nu chiar pe toate, poate că vă ajunge numai pe mine?

- Ia te uită, cățeaua. A schimbat ideea, le-a vorbit șeful, rîzînd, celorlalți huligani.

- Nu ne-ajunge numa' pe tine, o să vă învățăm acuș pe toate cum să vă purtați și de-acu' nainte o să lucrați pentru noi, târfelor!

- Da' de unde atîta vlagă-n voi pentru noi toate?

- Barem cu una să dovedeți, i-a aruncat Anka, rîzînd cu poftă.

- Tacă-ți pliscul, târătură. Pe toate o să vă futeam.

- Da' eu tare mă-ndoiesc, voi n-o să vă descurcați nici măcar cu una.

- Pe toate o să vă futeam până la ziuă.

- Deja m-ai plictisit tu, iubițelule, cu făgăduielile tale, nu te cred, nu cred în destoinicia voastră de bărbați!

- Uite-acuș o să crezi, cățea ce ești. O să-ți umplu botu'n sânge, a urlat deja înfuriat șeful huliganilor și a făcut un pas spre Anka, îmbrăcînd o rozetă de fier pe pumn.

Anka a făcut un pas îndărăt și le-a strigat prietenelor sale:

- Dați-vă deoparte fetelor.

Grupul de prostituate a făcut câțiva

pași îndărăt, numai grăsună încruntată, îmbrăcată în halat, s-a oprit cu picioarele proțapite în pământ. În clipa în care huliganul a făcut încă un pas în direcția Ankăi, grăsună taciturnă a spus înăbușit:

- Ani', ah Ani', cum zici...? Să-i dau drumu', ce zici?

- Ca de fiecare dată, ești nerăbdătoare, Mașka, i-a răspuns Anea care bătea în retragere.

- Dă-i drumu' de nu mai poți să te ții.

Grăsună, printr-un gest feminin și-a smuls calmă, dar hotărâtă, platca halatului. Nasturii au zburat cât colo. Și-a dezvelit sânii, a lăsat să se întrevadă bikinii minusculi de pe ea și atunci... De sub halatul grăsună s-a ivit un Kalașnikov cu amortizor și cu infraroșii pentru vedere nocturnă. A tras dezinvoltă siguranța, a proptit patul armei în umăr, și-a apropiat ochiul de lupă și a țintit.

- Numa', te rog Mașka, nu cum ți-i obiceiul. Aici e zonă de luptă. Câte unu'. Știi tu cum. Fiecare cartuș costă parale, o sfătui Anka.

- Îhî, a făcut grăsună fără să-și dezlipască ochiul de lupă. În secunda care-a urmat s-au auzit cinci împușcături distincte la intervaluri de câte o secundă. Și ce împușcături! Primul glonț a străpuns tocul de la bocancul huliganului șef. Cu siguranța l-a rănit la călcâi că a și apucat-o la fugă spre mare șchiopătând. Celelalte patru cartușe zăceau lângă ceilalți bandiți. Trei din ei au percutat rapid și s-au ascuns în dosul zidului de piatră. Al patrulea nu a apucat să mai fugă și s-a aruncat cu fața la pământ.

- Amu' zi-le să se târască spre malul apei. De nu, cartușele po' să ricoșeze și să-i schilodească, a spus grăsună fără să lase automatul din mâini.

- Ați auzit, scumpetelor? În apă, marș! Mașenka încă n-a învățat cum să controleze cartușele ricoșate prin aer, i-a spus, cu calm, Anea căpeteniei bandiților care, ținându-și, se târâse deja în apa mării.

Într-un minut, toată gașca de bandiți, împreună cu șefu' lor, se afla deja în apă până la brâu.

Anea a mers spre Anastasia, au rămas amândouă o vreme uitându-se în tăcere una la cealaltă. S-au privit fără să spună nimic. La un timp, Anea, cu tristețe în voce, i-a șoptit Anastasiei:

- Prietena mea, ai fi vrut să te plimbi pe aici cu cavalerul tău. Plimbă-te, acum. Seara-i plăcută, caldă și calmă.

- Da. Aer curat peste oraș adică a spus Anastasia și a adăugat:

- Tu ești obosită, Anea, poate în grădina ta să te odihnești?

- Poate... numa'că de fete mi se rupe inima și mă mănâncă ciuda pe... bărbații ăștia. Tu ești venită de la țară?

- Da

- Se trăiește bine în sat la tine?

- Da, e bine. Dar nu întotdeauna se poate trăi liniștit, când prin alte locuri nu le este bine la toți, ca aici, acum.

- Tu nu băga în seamă. Vino pe la noi. Eu acum tre' să merg la treabă. Voi plimbați-vă liniștiți.

Anea s-a îndreptat spre mașini și grupul

o urmă. Când au trecut pe lângă grăsună care şedea pe o piatră cu automatul pe genunchii goi, Anea i-a spus:

- Tu, Maşenka, mai odihneşte-te aici deocamdată. O să trimit mai târziu o maşină să te ia.

- Mă aşteaptă un client, l-am lăsat când am fugit înapoi. A plătit deja.

- O să-l servim noi pe clientul tău. O să-i spunem că te-a apucat pânticăria, poate şampania nu era tocmai bună.

- Eu am băut vodcă. Şi numai o jumătate de pahar.

- Da' ai mâncat ceva?

- Nu am mâncat nimic. O bomboană am mâncat şi nişte prăjituri.

- Aşa, aşa, prăjiturile nu erau proaspete. Câte-ai mâncat?

- Nu-mi aduc aminte.

- Nu mănâncă ea niciodată mai puţin de patru deodată, a spus una dintre fete. Aşa-i Maşa?

- Probabil. Atunci să-mi lăsaţi nişte ţigări. E plictisitor aici...

Anea i-a lăsat Maşei un pachet de ţigări şi o brichetă şi fetele pleacă.

- Ei, se auzi o voce din apă, cee... o lăsaţi pe grăsună asta aici pe pietre?

- O lăsam, scumpetelor. V-o lăsam vouă, i-a strigat Anea. Parcă v-am spus că una o să vă ajungă şi-o să şi rămână de voi. Aţi vrut, aveţi. Numa că ştiţi ce vă spun: chiar de una singură pentru voi toţi şi tot moare de plictiseală?

- Eh, eh, voi bărbăţilor, de o să se audă despre mişelia asta a voastră... Doar să

se audă... și cu voi nimeni n-o să se mai învoiască la pat. Nici să le plătiți n-o să mai vină cu voi.

Cinci bubuituri surde, la intervale scurte și uniforme s-au auzit din nou, dinspre pietre. Cinci plescăituri în corespondență au răsunat în apă, câte una lângă fiecare din cei cinci bărbați, sperându-i și împingându-i și mai departe în mare Anea îi amenință:

- Băieți, numa' n-o enervați pe Mașa de-acuma. Că noi, cu cine trebuie, știm să fim dulci și drăgăstoase. Supuse ca niște cățelușe, putem fi. Numa' cu cine trebuie, ați înțeles? Însă cu cine...

S-a auzit apoi un cântec zgomotos și cu accente severe dinspre șosea – Anea cânta:

*Cărări cărării s-au crestat,
Iubitului pe unde unghiile i-au trecut.*

Și în ton cu vocea ei, cu intonații înversunate și triste, cântară și celelalte prostituate care se ridicau pe alee spre șosea:

*A crescut mușchi de copac și iarbă,
Se vede că se duce iubitul cu alta.
Pe unde iubitul se duce și se
prăpădește:
Săraca inimă plânge și suferă.*

Și au plecat cu-al lor cântecel despre cărările-cărării... la munca lor au plecat.

Dorințele tale

Aproape de miezul nopții am mers cu Anastasia în apartamentul în care stăteam în chirie. Răsucind cheia în broască UȘii am simțit greutatea evenimentelor din ziua ce abia se încheia. Numai ce-am zărit patul i-am spus Anastasiei că nu mai puteam de somn, apoi am intrat sub duș. Când am ieșit. Anastasia îmi vorbi:

- Ți-am făcut patul, eu o să dorm pe balcon. “Probabil că se sufocă în apartamentul făcut din prefabricate”, am gândit eu și am ieșit să văd cum și-a aranjat culcușul pe balcon. Pe jos așternuse traversa de mochetă, peste care întinse câteva coli albe de hârtie pe care stăpânul apartamentului le pregătise pentru a lipi tapetul pe pereți. În loc de pernă își mototoli bluză, iar sub cap puse o crenguță.

- Cum poți să dormi aici, e tare pe jos și la noapte o să fie frig. Mai ia măcar o plapumă. Anastasia.

- Tu nu-ți fă griji, Vladimir, aici o să dorm foarte bine. Aerul este curat, stelele se văd. Ia uite-te, cerul cade înstelat în noaptea asta! Și vântușorul mângâietor călduț adie, n-o să zgribulesc eu aici. Tu întinde-te, Vladir o să stau oleacă lângă tine până ce adormi, după aceea o sg merg Și eu să dorm.

M-am întins în patul făcut de Anastasia. Am gândit că o să adorm imediat de oboseală, dar nu am adormit. Gândul său

poate ideea fixă că fiecare om și toată omenirea la un loc sunt doar jucării lăsate în derivă la dispoziția unor coincidențe, mă ardea pur și simplu pe dinăuntru și nu-mi dădea pace. Apoi a început să mă asalteze și iritarea, gândindu-mă la cei care (și-n același timp și la Anastasia) pun la cale această Secvența de întâmplări. Mă irită *deoarece Și pe ea o* consideram din plin părtașă la înrâurirea acestor coincidențe, cel puțin a celor din viața mea.

- Ceva te macină, Vladimir?

- În șoaptă m-a întrebat Anastasia, făcându-mă să tresar.

- Mă mai și întrebi? Eu am crezut în tine... Am vrut să cred... Mai ales, am vrut să cred în faptul că omul singur este în măsură să-și trăiască viața așa cum își dorește. Mai ales, am crezut în satele ecologice unde oamenii vor putea trăi prin forțele proprii pe pământul lor. Și unde pe-ai lor copii fericiți îi vor putea crește. Unde vor ridica școli bune pentru copii. Eu te-am crezut pe tine când ai spus că fiecare om este fiul iubit al lui Dumnezeu. "Omul este creația desăvârșită" - așa ai spus. Ai spus sau nu?

- Da, Vladimir, ți-am spus eu așa ceva.

- Mai bine n-ai fi deschis gura. Și... cât de convingătoare ai fost vorbind de toate astea. Eu, nu numai că te-am crezut, ba am mai început și să plănuiesc ridicarea a astfel de sate. Hârțiile au ajuns deja în multe părți ale conducerii. La Fond sunt adunate înscrierile oamenilor.

Proiectele au fost puse în lucru, organizarea grădinilor și. În general, a tuturor

parcelor de pământ. Bine era dacă măcar te-aș fi crezut și gata, însă eu m-am apucat să pun totul în aplicare. Cu mare bucurie chiar. Tu știai! Tu știai că eu mă voi apuca!

- Da, Vladimir, eu știam. Tu, doară, ești un om de afaceri. Tu, întotdeauna ești pregătit să acționezi și să aplici realitate...

- Sunt întotdeauna pregătit? Cât pare de banal totul. Cum nu? Ca Să-nțelegi nu tre' să fii un clarvăzător. Oricare om de afaceri, când este convins de ceva, trece imediat la acțiune. Ca un prost, și eu am trecut la fapte.

- De ce consideri proaste faptele tale, Vladimir? Calmul ei și prefăcătoria - așa cum am văzut-o eu atunci - m-au iritat și mai tare.

- Tu vorbești așa liniștită?! Calmă! Ca și cum n-ai ști că omul este doar un instrument în mâinile cuiva. Este ghidat prin tot felul de circumstanțe. Sunt acolo niște forțe care pot lesne să ghideze fiecare om pe lume. La plăcere pot arunca jumătate din oameni în război. Întâi îi aruncă în război și-apoi se uită la ei de sus sau dintr-o parte cum seucid între ei. De le vine cheful, mai inventează o nouă religie și din nou stau și contemplă cum oamenii, pentru crezurile lor religioase, se războiesc între ei. Se pot juca la plăcere cu orice om. Eu am avut ocazia să mă conving de asta. M-am convins prin oamenii capabili să analizeze evenimentele care se petrec, prin oamenii inteligenți...

- Cum de-au reușit inteligenții să te convingă că omul este doar o jucărie în mâinile unor forțe?

- Am ascultat o lucrare pe această

temă. Se vorbea despre mine. Se interesau, acei oameni deștepți, de evenimentele declanșate de cărți în societate. De tine se Hnteresau și de mine. Au analizat fiecare zi din timpul șederii mele în Cipru, când am scris cartea a patra. Ag înregistrat totul și pe urmă au analizat. Închipuie-ți, nici măcar nu-s supărat că au făcut-o. Dimpotrivă, le sunt recunoscător că în cele din urmă, mi-au deschis ochii. Mi-au arătat cum Se joacă cineva cu omul. Coincidențele nu există, ele sunt puse la cale, de acest lucru m-a convins propria-mi experiență.

- Care experiență, Vladimir, tu ai făcut experiențe?

- Nu eu le-am făcut, ei le-au făcut cu mine. În Cipru am vorbit despre peștele de apă dulce și a apărut peștele. Despre cedri am vorbit și cedrii au apărut. Noaptea, în biserică am vrut să merg și s-a ivit biserica, iar ușile bisericii, pe timpul nopții s-au deschis și multe altele s-au mai petrecut ca și cum aș fi scris un bilețel cu ce-mi trebuia și ei mi le-au procurat. Dar, cel mai important, a apărut nepoata zeiței Afrodita! În Cipru am vorbit cu niște oameni și le-am spus că aș vrea s-o întâlnesc pe nepoata zeiței Afrodita. Panourile publicitare care o reprezentau cu mare cinste erau împânzite peste tot pe insulă. Mai concret, le-am spus că o să mă întâlnesc cu nepoata zeiței Afrodita. Le-am spus... Iar peste câteva zile a apărut fata aceea cu ochii scânteietori... Ca să fiu mai coerent, s-a creat o situație care i-a făcut pe toți să creadă că, într-adevăr, Afrodita și-a trimis nepoata, prin ea multe miracole s-au

săvârșit și ea însăși s-a întruchipat în față. Cine a pus în ordine toate circumstanțele, una după alta? Cine? Eu nu! Eu nu am făcut nimic. Să fie toate așa... Întâmplătoare? Oare? ...

Să fim cinstiți, aici nu a fost întâmplare. Regularitate, cu siguranță! La *această* concluzie au ajuns învățații. Sunt convins că a fost o concluzie corectă asta. Și nici tu nu poți nega acum.

- Nu, nu, n-am de gând să neg regularitatea celor petrecute, Vladimir, răspunse senină Anastasia.

Am înghețat numai ce-am pătruns sensul vorbelor ei. Apoi am căzut într-o apatie fără precedent. Chiar de slabă, totuși speranța că Anastasia va risipi ideea deja cuibărită în mine despre completa nimicnicie a omului și a întregii umanități, o mai aveam încă, însă ea nu făcu așa ceva. Cine și cum ar putea nega o realitate atât de evidentă? Absolut indiferent, stăteam la fereastra camerei luminată doar de lumina lunii și priveam la stele.

Și poate că acolo undeva, pe vreuna din acele stele, trăiesc cei care ne ghidează și se joacă cu noi. Ei trăiesc, e adevărat, dar am putea numi noi, oare, a noastră existență, trai? Jucăria ascultătoare cuiva nu *trăiește* de-sine-stătător, așadar nici noi nu putem spune că trăim. Multora le suntem „indiferenți”.

Cu voce șoptită și calmă vorbi din nou Anastasia, însă vocea ei nu mai trezi în mine nici-o emoție, răsună doar sunetul cuiva care nu mai exista.

- Vladimir, tu, împreună cu acei oameni care ți-au trimis caseta, bine-ați vorbit. De fapt chiar există energii care, modificându-și timpul, să poată să se unească într-un unic lanț al coincidențelor, așa cum ți s-a întâmplat ție, lanț prin care să-și atingă scopul propus. Că pură coincidență nu există, le este clar, de-acuma, multora. Coincidențele, chiar și cele mai incredibile, sunt programate. Se programează tot ceea ce se petrece cu fiecare om. Iar ceea ce ți s-a întâmplat ție în Cipru a fost, pentru cercetători și pentru tine, un exemplu concret că totul a fost programat și apoi pus în aplicare concretă. Spune-mi, Vladimir, acum, n-ai vrea tu să afli unde se află programatorul direct al coincidențelor tale?

- Ce importanță are unde se află? Pe Marte, pe Lună... Mi-e totuna. Că-i este bine sau rău...

- El se afla chiar în această cameră, Vladimir.

- Aaa, deci tu? Chiar tu să fii, tot nu schimbă cu nimic situația. Nu mă miră și nu mă înfurie. Mi-e totuna.

Suntem ghidabili - în asta constă tragismul nimicniciei tuturor oamenilor.

- Eu nu sunt nici pe departe programatorul numsu' unu al coincidențelor tale, Vladimir. Este infim ceea ce pot eu influența.

- Și-atunci cine-i principalul? Suntem doar noi doi în această cameră sau mai este ceva în afară de noi?.. Programatorul invizibil?

- Vladimir, programatorul ești chiar tu!

Prin ale tale dorințe ai și programat totul.

- Cum așa?

- Doar dorințele și aspirațiile omului pot pune în mișcare un program sau altul al realității. Aceasta este o lege a lui Dumnezeu. Nimeni și niciodată, nici-o energie din Univers nu poate încalca această lege. Deoarece omul este suveranul tuturor energiilor universale! Omul!

- Eu nu am declanșat nimic în Cipru, Anastasia. Toate s-au derulat de la sine, întâmplător, fără mine.

- Unele, neînsemnate, dar părți componente ale altora mai substanțiale, care au dus în consecință la petrecerea evenimentelor concrete, s-au petrecut fără tine, msa evenimentele concrete au fost declanșate de dorințele tale. Nu tu ai vrut s-o întâlnești pe nepoata zeiței Af rodită? Ți-ai exprimat dorința chiar în fața martorilor și nu o dată ai repetat-o.

- Da, așa este, am exprimat-o...

- Și-odată ce-ți amintești, cum poți să le numești, atunci, stăpâne pe slugile care-i îndeplinesc dorințele suveranului. Și, în același timp pe suveran jucărie în mâinile lor?

- Așa e, sună a prostie. Ce interesant! Cine s-ar fi-gândit... Dorințele... Atunci, de ce nu toate dorințele se

Mulți oameni au dorințe dar nu tuturor li se îndeplinesc.

- De importanța țelului foarte mult depinde. De partea spre care tinde dorința; a luminii sau a întunericului. De puterea dorințelor mai depinde. Cu cât țelul va fi mai

considerabil și mai luminos, cu atât mai multe forțe luminoase vor fi implicate în realizarea lui. În atingerea lui.

- Dar dacă dorința este obscură, de exemplu să te să te bați sau să declanșezi un război?

- Atunci vor trece la fapte forțele obscure, prin dorințele sale omul le dă posibilitatea acestora să acționeze. După cum vezi, în oricare din cazuri, întâietate și importanță au doar dorințele omului. Ale tale dorințe, Vladimir.

Treptat, în timp ce realizăm sensul spuselor Anastasiei, în suflet începeam să mă simt din ce în ce mai bine. Plăcuta lumină a lunii umplea întreaga cameră, iar stelele de pe cer nu mai păreau reci, dimpotrivă luminau cu o lumină caldă. Anastasia ședea pe marginea patului și era parcă mai frumoasă ca înainte.

- Tu știi. Anastasia, ca să fiu sincer, în Cipru puțin a lipsit să nu mă încurc în fuste. Totuși nu am greșit cu nimic, că nu-mi plăcea nimic acolo. Nimeni nu vorbea rusește. Cheflirii din stațiune nu mă lăsau să lucrez. Ce caut eu aici? m-am întrebat atunci, ce, am venit aici, oare, ca să merg la curve sau...? Femei erau din belșug, însă cu un comportament atât de ușuratic. Erau rusoaice, erau bulgăroaice.

- Vezi, Vladimir, tu le-ai dorit, iar ele, neîntârziat au apărut. Și te-ai îmbătat tu cu vodcă și ți-ai dat întâlnire cu ele. Și cu femeie din Rusia și cu femeie din Bulgaria. Dară, înainte de toate astea, tu ți-ai dorit foarte mult să te întâlnești cu nepoata Afroditei.

Prima ta dorință a fost mult mai puternică și astfel a apărut ea și te-a ferit de toate acele gesturi dăunătoare și te-a ajutat.

- Da, m-a ajutat. Tu de unde știi despre bulgăroaică?

- Din propriile-mi preocupări, Vladimir.

- Nu înțeleg, dar nu contează. Explică-mi mai bine; fata asta, Elena Fadeeva, e știut că nu e nepoata Afroditei – este o simplă rusoaică și lucrează în Cipru pentru o agenție turistică. Numai că eu am vorbit despre nepoata Afroditei. Înseamnă că aceste forțe luminoase nu prea au fost în stare să mi-o prezinte pe adevărata nepoată a zeiței?

- Ba dimpotrivă, ți-au prezentat-o. Zeița Afrodita, acum, este o energie. Ea poate, pentru o anumită vreme, să se amestece cu energia oricărui om, dacă găsește de cuviință. Elena Fadeeva, în timp ce-ți era în preajmă, poseda ambele energii. Multe i-au stat în puteri în acele zile. Multe a reușit să realizeze și a reușit să te ajute și pe tine.

- Da. Îi mulțumesc. Și zeiței Afrodita îi mulțumesc. Mi s-au risipit toate grijile și senzațiile neplăcute apărute în timp ce considerăm că toți oamenii ar fi fost doar niște jucării în mâinile unor puteri oarecare. Acum, după discuția cu Anastasia, mi s-a reîntors încredereași liniștea.

M-am uitat o vreme la Anastasia, cum, în lumina lunii, stătea la marginea patului cu mâinile pe genunchi, tăcută și cu capul plecat, apoi... nici până-n clipa de față nu înțeleg cum s-a făcut că... i-am spus:

- Am înțeles cine ești tu. Anastasia! Tu ești o prea-măreață zeiță! i-am spus eu și m-

am aruncat în genunchi în fața ei.

O exclamație de disperare și durere răsună din gura Anastasiei. Sări iute în picioare, se îndepărtă de mine, se rezemă de perete și își sprijini ambele mâini în piept ca pentru rugăciune.

- Vladimir, te implor, ridică-te-n picioare! Tu, nu trebuie să îngenunchezi înaintea mea. O Doamne, Doamne, ce-am făcut, iar m-am pripit! ... Iartă-mă pentru lipsa de profunzime din explicațiile date fiilor Tăi. Vladimir, în fața lui Dumnezeu toți fiii sunt egali, între ei nu trebuie să existe închinare, iar eu nu sunt altceva decât om, sunt o femeie!

- Tu te deosebești tare de alți oameni, Anastasia. Dacă tu ești un om simplu, atunci cine suntem noi, cine sunt eu?

- Tot om ești și tu, Vladimir, doar că prins în rutină trăirilor veacului tău, nu ai putut încă să reflectezi asupra menirii tale.

- Moise, Iisus Hristos, Mohamed, Rama, Buda - cine sunt ei, cum comunică tu cu ei?

- Numele fraților mei mai bătrâni ai rostit tu, Vladimir. Ale lor fapte nu sunt eu cea care să le judece, un singur lucru, doară, pot spune: niciunul din ei nu a primit deplina iubire terestră.

- Nu poate fi adevărat, mulți dintre ei încă mai au milioane de închinători și în zilele noastre.

- Închinarea nu înseamnă iubire. Închinarea, celui ce se închină îi suge toată puterea gândirii - putere caracteristică doar omului. Mărețul egregor al fraților mei, milioane de ani de-a rândul a fost alimentat

de mulțimi de oameni, gest prin care, fiecare închinător a trebuit să-și împruțineze energia-i proprie. Nu puțini doritori, de-a lungul veacurilor s-au găsit, pe ai mei frați ca să îi judece. Însă eu nu de ce-și alimentau ei, frații mei, atât de stăruitor egegorul lor, de-a lungul mileniilor energii adunând. Nimeni nu a putut a lor taină să dezlege, până în vremurile noastre ce-au sosit. Iar frații, acum au hotărât ca tot ce-au strâns la un loc să pună și printre oamenii care astăzi pe Pământ trăiesc, energia lor s-o împartă. Un nou mileniu învăluie Pământul în; noul mileniu pe Pământ zei vor locui. Zeii vor fi acei oameni care vor ști ale lor conștiințe să-și deschidă și noua energie s-o primească.

Te implor, Vladimir, ridică-te-n picioare! Dureros îi este Tatălui iubitor, pe al Său fiu înrobit și închinat să-L vadă. Doar întunericul, dintotdeauna s-a străduit să-i micșoreze omului însemnătatea. Vladimir, ridică-te-n picioare, nu te prosterna. Nu te îndepărta de mine.

Văzând cât de tare s-a agitat Anastasia i-am îndeplinit dorința, m-am ridicat și i-am spus:

- Eu nu mă îndepărtez de tine. Ba dimpotrivă, mi se pare că am început să te înțeleg tot mai bine. Dar nu sunt de acord cu ce spui tu: că închinăciunea aduce prejudicii iubirii. Din contră, toți credincioșii susțin a-L iubi pe Dumnezeu. Cât despre mine, eu m-am închinat ție ca unei zeițe, dar tu te-ai speriat cine știe de ce și te-ai îngrijorat.

- Noi doi, Vladimir, ne cunoaștem de mai bine de cinci ani. Din noaptea în care a

fost conceput fiul nostru, nu puține zile au trecut. Însă, din acel moment, pe tine nu te-a mai încercat dorința să te atingi de mine, să mă privești cu privirea cu care-ai învrednicit alte femei. Mai întâi neînțelegerea, iar acum prosternarea nu dau voie iubirii tale să se manifeste. Iar din închinăciuni copiii nu se nasc.

- Tu, Anastasia, acum, în fața mea apari mai mult ca un concentrat de informații decât ca femeie. Nu sunt singurul care nu înțelege instantaneu ceea ce vorbești tu, sunt mulți ca mine. Ce vrei să spui, de exemplu, prin „nu te prosterna”? Ce ai vrut să spui când mi-ai cerut să nu mă prosternez?

- Tu, Vladimir, ai scris o scrisoare președintelui Rusiei, numai că întimp ce-o scriai, tu însuși te îndoiai și era chiar să și pieri. Tu ți-ai întrerupt creația, problemele le-ai aruncat pe spatele altuia, unuia singur, președintelui Rusiei.

- În Rusia, doar el singur are putere să facă ceva concret, iată de ce i-am scris numai lui.

- Singur nu poate, voința comunității este necesară. Și de ce i te-ai adresat doar unui singur președinte? Mai există și președintele Bielorusiei, Ucrainei și Kazahstanului...

- Tu ai vorbit numai despre Rusia! Rusia e patria mea.

- În pașaportul tău e scris că ești bielor.

- E adevărat, sunt bielor. Tatăl meu era bielor.

- Copilăria toată ți-ai petrecut-o în Ucraina.

- Și asta-i adevărat, acolo am copilărit. De fapt este cea mai frumoasă amintire din copilărie. Bojdeuca albă și văruiată, acoperită cu paie și podețul pe care alergam la prins care cu mâna cu puștanii din vecini, bunica și bunicu' care niciodată n-au suduit în fața mea și nici nu m-au ocărât vreodată.

- Da, da, Vladimir, mai adă-ți aminte și cum răsădeai cu bunicuțu' tău copăcei pitici în grădină...

- Mi-amintesc... Bunica îi udă apoi cu găleata.

- Încă mai înverzește și acuma grădina și copacii cei bătrâni încă mai rodesc și te așteaptă pe tine, Vladimir, în cătunul Kuzdnici din Ucraina, unde te-ai născut.

- Și-atunci, Anastasia, patria mea unde-i?

- În tine dăinuiește patria ta.

- În mine?

- În tine! Pe veci s-o materializezi acolo unde sufletul îți va arăta.

- Da, cred că trebuie să mă dumiresc într-un fel sau altul ce-i cu mine, numai că pentru moment mă simt de parcă aș fi rătăcit prin toată lumea.

- Vladimir, tu ești obosit. Prea multe emoții ți-a adus ziua ce tocmai a trecut. Întinde-te și dormi. Puteri noi, somnul până dimineață, îți va aduce și o nouă conștiință și se va naște...

M-am întins în așternut și am simțit cum Anastasia mi-a apucat o mână între palmele ei. Acum mă va învălui un somn

profund, știam deja – ea putea să facă asta. Somnul mă învăluie liniștit și profund iar dimineața mă voi simți bine ca s-adorm am mai apucat să-i spun:

- Te rog. Anastasia, mai ajută-mă să văd iarăși mărețul viitor al Rusiei.

- Bine, acum dormi, Vladimir și o să-l revezi.

În șoaptă, Anastasia îmi cântă un cântec fără cuvinte ca un cântecel de leagăn: „ce bine că mai pot oamenii să-și rânduiască singuri viața”, am apucat eu să mai gândesc, după care m-am prăbușit într-un somn plăcut și liniștit, visând la viitorul Rusiei.

Vecinicia, înaintea noastră amândurora se-ntinde

Razele soarelui răsare au pătruns prin fereastra acoperită de storuri și au ajuns până-n așternut. M-am trezit. Dormisem așa de bine! Înăuntru am simțit cum mi se înfiripau forțe noi și neobișnuite. Aș fi vrut să fac gimnastică sau orice fel de mișcare fizică. Bună dispoziție era debordantă! Din bucătărie am auzit trăncănit de oale. „Nu-mi spune că Anastasia s-a apucat să gătească micul dejun. Că ea nu se pricepe la blide, la sculele de bucătărie, nu poate nici măcar să aprindă aragazul. Mai bine, hai s-o ajut?” am gândit eu. Am tras pe mine un trening, am deschis ușa de la bucătărie și, numai ce-am dat cu ochii de Anastasia, am simțit o undă fierbinte cum îmi străbătu tot corpul.

Pentru prima dată o vedeam pe Anastasia - pustnica din taiga - nu în taiga, nu în poienița ei din Siberia și nici pe malul mării, ci în condiția firească pentru mine a femeii obișnuite de la oraș - adică în bucătărie. Înclinată peste aragaz, se căznea

să regleze flacăra. Ba ardea prea tare, ba se stinge, se vede că aragazul era vechi și nu se mai regla fin.

În bucătărie, *Anastasia arăta ca o femeie absolut normală*. De ce am speriat-o ieri seară cu închinăciunile mele? Ori eram prea beat, ori eram obosit peste măsură.

Anastasia mi-a simțit privirile și s-a întors spre mine. Un obraz îi era mânjit de făină, pe celălalt ușor transpirat i se lipise o şuvița de păr căzută de sub coronița care-i ținea cocul adunat pe cap. Mi-a zâmbit, iar vocea-i era ciudată când mi-a vorbit:

- O zi bună și minunată să te întâmpine, Vladimir! Eu acuși termin de gătit micul dejun. Încă oleacă. Cât te speli tu, totul va fi gata. Tu mergi și te spală, nu-ți fă griji, eu n-o să stric nimic, m-am descurcat bine...

Nu am mers imediat la baie. Am rămas privind-o nedumerit pe Anastasia. Pentru prima oară în toți acești cinci ani de când o cunoșteam, am putut vedea cu-adevărat cât era de frumoasă această femeie. O frumusețe de nedescris. Cu obrazul mânjit de făină, cu părul în dezordine, strâns doar într-un coc umil, îmbrăcată cu haine simple și ne-la-modă. Era din cale-afară de frumoasă!

Intru în baie, mă bărbieresc tacticos, fac duș, dar frumusețea de nedescris a Anastasiei nu-mi iese nicicum din minte. Merg în dormitor, mă întind pe cearșafurile deja schimbate și frumos așternute, dar nu merg în bucătărie. Mă gândesc fără întrerupere la ea și simt cum mă cuprind emoțiile...

De cinci ani o cunosc pe această

femeie - pe această pustnică din taigaua Siberiană. Cinci ani... Cât de radical mi s-a schimbat viața în toți acești ani! Ne vedem arar, însă ea este cu mine tot timpul. Și doar al ei este meritul! Trebuie să recunosc că, doar cu ajutorul ei, și-au regăsit făgașul firesc relațiile cu fiica mea. Acum ne înțelegem minunat! Iar soția... Cu toate că nu am fost acasă nici măcar odată în acești cinci ani, i-am telefonat și din vocea ei am simțit că nu-mi mai vorbea nici cu răceală și nici cu ranchiună. Mi-a povestit că merg bine lucrurile în familie.

Anastasia... Ea m-a lecuit. Doctorii nu au reușit, ea da. Eram conștient că aș fi putut să mor. Ea, însă, m-a lecuit și m-a făcut faimos. Astăzi, pentru cărți îmi sunt oferite comisioane tot mai mari. Și iată că se adevăresc din nou vorbele Anastasiei. Ea îmi vorbește întotdeauna liniștită și nu se enervează niciodată. Este clar că bună ziua că ea mi-a schimbat radical viața, dar mi-a schimbat-o în bine. Am și un fiu de la ea! Situația noastră nu este chiar standard, ce-i drept; fiul meu trăiește în taiga, în poienița ei, dar sunt convins că este fericit acolo cu mama lui. Ea este foarte bună. Neapărat trebuie să-i spun ceva bun, frumos, să fac ceva deosebit pentru ea. Dar ce? Ea nu are nevoie de nimic. E stranie senzația asta: jumătate din lumea asta poate să fie a ta și tot nu ai cât are ea. Oricum, ceva o să-i dăruiesc. Cu câțva timp în urmă i-am cumpărat un șirag de mărgelă din perle. Perle autentice, nu imitații și destul de mărișoare. M-am hotărât, o să merg chiar

acum să i le dăruiesc. Am luat cutiuța din geamandan, am scos mărgелеle din casetă, numai că, în loc să merg în bucătărie, am început să mă schimb.

Am dat jos *treningul*, am *tras pe mine o pereche de pantaloni* de stofă, o cămașă albă și mi-am pus cravată la gât. Am băgat mărgелеle în buzunar la pantaloni, dar în bucătărie nicicum nu am reușit să merg. Eram prea agitat. M-am apropiat de fereastră și am rămas pe loc, împăiat. Mi-am luat inima-n dinți și gândind: „da ce te-a apucat, se poate ști? Ce te-ai agitat așa ca un prostănac?” am mers în bucătărie.

Anastasia, așteptându-mă așezată cu masa pusă pentru micul dejun, s-a ridicat în picioare să mă întâmpine. Între timp se pieptănase și își aranjase cu grijă părul. S-a ridicat și m-a privit în tăcere cu ochii ei blajini de culoare albastră-cenușie, iar eu am rămas pe loc, nemaștiind ce să spun. I-am vorbit dintr-odată, adresându-mă inexplicabil la persoana a treia plural:

- Ziua bună să vă fie, Anastasia! Acest „să vă” m-a uluit așa tare... Ea, fără să dea de înțeles că a sesizat ciudățenia mea, mi-a răspuns seriosă:

- Bună ziua, Vladimir. Ia loc, te rog, micul dejun te așteaptă deja.

- Acuș mă așez... Mai întâi vreau să-ți spun ceva... Uite ce vreau să... - am bâlbâit eu, dar vorbele nu ieșeau nicicum.

- Așadar? Vorbește, Vladimir.

Uitasem deja ce aș fi vrut să-i spun. M-am apropiat de ea și am sărutat-o pe obraz. Tot corpul mi s-a aprins ca de la un foc

învăpăiat, obrajii Anastasiei s-au îmbujorat și pleoapele au început să bată mai repede decât de obicei. Și-atunci am vorbit, dar parcă nu cu vorbele mele ci cu ale cuiva de undeva din depărtare:

- Uite, din partea tuturor cititorilor, Anastasia. Mulți din ei îți mulțumesc.

- De la cititori? Le mulțumesc din inimă tuturor cititorilor. Foarte mult le mulțumesc, a îngăimat Anastasia.

Și eu m-am precipitat și am sărutat-o iar, de data asta pe celălalt obraz:

- Asta, din partea mea, Anastasia. Tu ești foarte bună și cumsecade. Tu ești și foarte frumoasă. Îți mulțumesc că ești.

- Tu mă găsești frumoasă, Vladimir? Îți mulțumesc... că mă consideri frumoasă...

Și ea era emoționată. Nu știam ce să fac și mi-am amintit atunci de colana de perle din buzunar. Le-am scos cu febrilitate și am dat să descâlcesc șiragul care mi se încălcise buzunar.

- Uite, Anastasia, un cadou pentru tine. Sunt per... perle veritabile... nu sunt falsuri. Eu știu că tu nu iubești ce-i artificial... dar astea sunt veritabile.

Nodul nu se desfăcea, atunci l-am scuturat energic. S-a rupt firul pe care erau înșiruite perlele, acestea împrăștiindu-se în toate direcțiile pe podeaua bucătăriei. M-am ridicat de pe scaun să le-adun. Anastasia s-a ridicat și ea. A reușit să culeagă mai multe perle decât mine și mult mai repede. Mă uitam la palma ei în care adună mărgelile, una după alta. Privea cu atenție la fiecare în parte, iar eu m-am îndrăgostit de mișcările

ei.

Șed pe podea, sprijinit cu spatele de perete și mă uit încântat. Șed și mă gândesc în sinea mea: în bucătărie situația era mai mult decât firească, totuși în suflet cât de ciudat și minunat era totul... De ce? Posibil, pentru că aici, în bucătăria aceasta, era ea, Anastasia. Eram așa de aproape de ea că puteam s-o îmbrățișez, însă... curajul îmi lipsea. Femeia aceasta care, cu cinci ani în urmă, acolo în taiga, îmi păru doar o ciudată pustnică, acum părea o stea căzută doar de un minut din cer. Era foarte aproape de mine dar, ca și o stea, era de neatins. Și anii... Eh, anii mei... Mă uitam la Anastasia cum s-a ridicat și a pus într-o mică vază de pe masă toate perlele adunate. Apoi și-a întors capul spre mine. Dar eu, ca și fermecat, am continuat să șed pe podeaua bucătăriei, cu spatele rezemat de perete, privind în ochii ei albaștri. Anastasia nu și-a îndepărtat privirea-i dulce de la mine nici-o secundă.

- Uite tu. Anastasia, îmi ești aproape acum, cu toate astea, sub nici-o formă nu mă pot hotărî să te ating. De parcă ai fi o stea îndepărtată de, pe cer.

- O stea? Asta este senzația pe care o ai? De ce? Uite! La picioarele tale, ea se află - steluța ce în femeie obișnuită s-a preschimbat.

Anastasia s-a lăsat pe podea lângă mine, și-a sprijinit amândouă mâinile pe umerii mei și și-a lipit capul de al meu. Am simțit cum îi bate inima, însă cu mult mai puternic bătea a mea. Părul avea parfumul taigalei. Respirația, ca un vântișor calduț,

emana o aromă înmiresmată de flori.

- De ce, noi doi. Anastasia, nu ne-am întâlnit în tinerețe? Uite cât ești de tânără tu și uite-te la mine câți ani am. Am trăit decuma o jumătate de veac.

- Eu, la sufletul deșteptat al veacului tău am ajuns, tu acum nu mă goni de la tine.

- Curând voi îmbătrâni, Anastasia și viața mi se va sfârși.

- Până să îmbătrânești, mai apuci, Vladimir, al tău pom de familie să-l sădești, orașul de mâine cu oameni să îl populezi și minunata grădină s-o zămislești.

- Mă voi strădui. Păcat doar că în grădina de mine sădită prea multă vreme nu voi apuca să trăiesc. Că nu va crește numai într-un an.

- Tu sădește-o și în ea pe vecinicie-o să trăiești.

- În veșnicie?

- Da, în vecinicie! Va-imbătrani al tău corp și va muri, iar Sufletul zboru-și va lua.

- Zboară Sufletul mortului, știu de asta. Zboară su-dar, mai departe?

- Oooo, ce minunată zi astăzi a răsărit! De ce, Vladimir, al tău viitor, tu fără' de bucurie zămislești? Tu, toate astea pentru tine, doară, le zămislești...

- Toate astea, nu eu le fac. Asta este doar realitatea obiectivă. Vine bătrânețea pentru toți și-apoi și moartea. Vin toate și nici măcar tu, iubita mea visătoare, altceva nu poți să inventezi.

Anastasia tresaltă toată, se îndepărtă imperceptibil și mă privi în ochi cu ochii săi veseli și buni. Ochii-i sclipesc de încredere,

de bucurie îi sclipesc în ciuda tuturor relelor.

- Eu nu trebuie să inventez nimic, dintotdeauna a existat natura. Dintotdeauna corpul a murit – cu toții știu asta. Pentru corp este moarte, pentru rest, moartea este doar un somn, Vladimir.

- Un somn?

- Da, un somn.

Anastasia s-a ridicat în genunchi și mi-a vorbit ținând ochii. Vorbele ei au făcut radioul din bucătărie să amuțească și vocile și zgomotele ce veneau dinspre fereastră... să nu se mai audă. Anastasia a pronunțat șoaptă aceste cuvinte:

-Iubitul meu! Vecinicia înaintea noastră amândurora se-ntinde. Se naște viața dintotdeauna după ale ei legi. Raza de soare încălzește primăvara. Sufletul noi veșminte îmbracă. Iar rămășițele pământești, nu zadarnic, în armonie se contopesc cu Pământul. Flori minunate și minunate ierbi răsar primăvara din corpurile noastre. Pe vecinicie vei auzi tu cântul păsărilor și picături de ploaie vei bea. În albastrul vecinic al cerului, norii tăi cu al lor danț te vor răsfăța. Dacă prin Universul infinit, tu, în pulbere te vei răspândi, necredință în tine ținând, din pulberile pe vecinicie menite prin Univers să rățăcească, eu, iubitul meu, te voi aduna. Și copacul de tine sădit pe mine-o să m-ajute; cu a sa rămurea în primăvara timpurie ieșită, spre locul în care sufletul tău, în liniștea fără de simțiri se odihnește, mă va călăuzi. Și cei cărora bine pe pământ le-ai dăruit, cu iubire pe tine te vor pomeni. Și dacă toată iubirea pământenească nu va

ajunge ca din nou tu să te-ntrupezi, atunci una – pe care tu o cunoști – ea, peste toate planurile existențiale ale Universului, de o singură dorință arzătoare va vibra: – „întrepează-te iubitule!” – și ea însăși pentru o clipă va muri.

- Vei fi tu aceea, Anastasia? Ești convinsă că o să poți face așa?

- Oricare femeie este în stare așa să facă, dacă pe Logos în sentimente poate să-l comprime.

- Dar de tine ce-mi spui, Anastasia? Pe tine cine-o să te ajute înapoi pe Pământ să te întorci?

- Eu singură pot, pe nimeni n-o să deranjez.

- Și eu cum o să te recunosc? Viața va fi cu totul altă, sau nu?

- Tu, înapoi pe Pământ te vei întrupa și adolescent iarăși vei deveni. Și-atunci în grădinața vecinilor tăi o pistruiată roșcată vei vedea. Vorbe dulci micuței cu picioarele strâmbe să-i vorbești ș-atenție să-i dai, tu Vladimir. Apoi, flăcău o să te faci și de urma mândruțelor o să cați. Numai să nu te grăbești a ta soartă cu ele să îți legi.

În curtea vecinilor crește fetița pistruiată. Încă nu-i frumoasă ea cine știe ce. O vei dibui cum după tine priviri furișe în răstimpuri își aruncă. Tu să nu râzi de fată și să n-o alungi când, timidă, de tine se va apropia ca atenția de la celelalte frumoase să ți-o distragă. Doar trei primăveri or să treacă și fetița vecinilor frumoasă fecioară o să se ridice. Odată ai s-o privești și dragostea pentru ea în tine se va aprinde. Vei fi fericit

cu ea și va fi fericită și ea. Vladimir, în aleasa ta, al meu fericit suflet va trăi.

- Mulțumesc, Anastasia, pentru minunatul vis, cântăreața și poeta mea scumpă.

Am apucat-o delicat de umeri și am sprijinit-o mine. Vroiam să aud cât de înflăcărat îi bate inima, cât de îmbătător îi miroase părul acestei minunate femei încrezătoare numai în bine, numai în veșnic. Sau poate să mă țin ca de un fir de iarbă, aș fi vrut, de visele ei incredibile. Din vorbele ei despre viitor, tot ce mă înconjura cu și mai multă fericire m-a învăluit.

- Chiar de-s numai vorbe tot ce tu vorbești, Anastasia, află că sunt minunate și sufletul mai fericit mi-l simt de la auzul lor.

- Energii preamărețe, vorba visului pune în mișcare. Printr-al său vis și prin tot ce plăsmuiește omul, singur viitor își făurește. Tu crede în mine, iubitele, totul va fi întocmai așa cum, prin ale mele vorbe, al nostru viitor am plănuit. Oricum, în visul tău liber tu ești să schimbi orice de tu vei vrea, alte cuvinte rostind. Tu ești liber și stăpân. Și fiecare este propriul său creator.

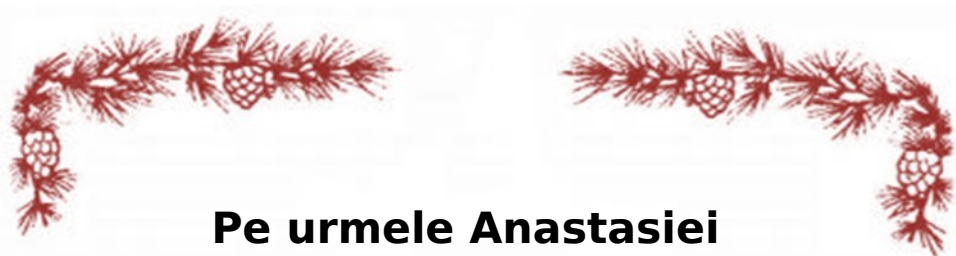
- Eu nu o să schimb nici-o vorbă de tine rostită, Anastasia și să cred în ele mă voi strădui.

- Mulțumesc.

- Pentru ce?

-Pentru că nu ai năruit vecinicia noastră amândurora. Am petrecut împreună o minunată și senină zi, ne-am scăldat în mare și ne-am bronzat pe plaja pustie. Seara, Anastasia a plecat și, ca de fiecare dată, m-a

rugat să n-o însoțesc. Am rămas, așadar, pe balcon privind în urma ei cum se îndepărta pe trotuar, de-a lungul blocurilor. Pe cap avea baticul, hainele-i erau umile, iar pe umăr își ducea trăistuța hippy de mână ei făcută. Pășea, străduindu-se să nu se distingă din rândul trecătorilor, femeia care a plăsmuit minunat viitor Rusiei întregi. Negreșit așa va fi! Visul ei, oamenii îl materializează și ei înșiși vor apuca să trăiască lume minunată. Înainte de a dispărea după colțul clădirii, Anastasia s-a oprit, s-a întors spre mine și mi-a făcut cu mâna. Eu am răspuns salutului făcându-i cu mâna. Chipul nu i se mai distingea de la distanța aceea... dar știu cu siguranță că zâmbea. Ea zâmbește întotdeauna pentru că crede și plăsmuiește numai Bine! Și, poate că așa și trebuie!? I-am făcut din mână și am șoptit: „Mulțumesc, Anastasia”.

Pe urmele Anastasiei

Și-am pornit într-o zi de aprilie în căutarea moșilor îngropați în propriile grădini – așa cum scria Anastasia că ar fi bine să fie.

Eu am auzit de așa ceva cu mai mult de 10 ani în urmă pe când lucram în pădurile din Maramureșul istoric. Ce știam eu pe atunci de Anastasia? Dar relația cu natura o simțeam intens și am avut unele trăiri profunde, chiar „religioase” în acest sens. Am avut norocul să lucrez și în locuri destul de izolate și să simt vibrația profundă a Creației Divine.

Deci, cam știam unde am șanse să mai găsesc încă oameni care să se apropie de Fericirea Divină. Așa am ajuns la niște prieteni de familie în T. L. - un orașel apropiat de Baia Mare. Ne cunoaștem de câțva vreme prin copiii noștri și prin Anastasia. Prietena noastră a spus să merg mai departe un pic, într-o comună din apropiere (nu trebuie neapărat să trec muntele, să ajung în Maramureșul istoric) - să intru la barul din centru și să întreb - e imposibil să nu găsesc case cu morți îngropați în propriile grădini.

Am luat o mașina de ocazie spre R. - am călătorit împreună cu doi băieți care mergeau acasă de la școală.

Temele erau aceleași - internet, megabyți - se pare că toată lumea s-a modernizat. Dar unchiașul cu care mai eram mașină, și căruia am apucat să-i spun cam ce vreau, la un moment dat i-a întrerupt și i-a rugat frumos să mă îndrume acolo unde trebuie. Băieții au zâmbit conspirativ și au spus să nu îmi fac probleme. Există așa ceva la ei în comună, ba chiar nu este deloc o raritate ca oamenii să aibă morți îngropați în propria grădină.

Mașina s-a oprit, iar băiatul mi-a indicat o casă din vecini:

- Acolo să vă duceți!

Și așa l-am cunoscut pe nea Vasile, soț, tată și bunic fericit. Lucrau bineînțeles și nu prea au înțeles de la început ce vreau de fapt. M-au întrebat dacă sunt pocăit sau așa ceva, le-am răspuns că nu am legătură cu nici-o grupare religioasă. Dar ce vroiam eu de fapt, poate nici mie nu-mi era foarte clar.

Mă interesau cei îngropați în grădină. Erau buncii lui. Ei au dorit să fie îngropați acolo. Mormintele aveau cruci vechi din piatră și din ele creștea câte-un copăcel. Crucile au fost împresurate cu sârmă ghimpată ca să nu se frece animalele de ele. În rest nici-o amenajare.

- Buncii or vrut să fie îngropați în grădină...

- Și nu vă e frică cu ei în grădină?

- Păi de ce să ne fie frică? Morții nu fac niciun rău. Mai degrabă de cei vii ar trebui să ne temem. Cei care au avut morți în grădină au continuat să fie îngropați lângă ei și mai nou se și fac amenajări ale locurilor...

În curte, pe lângă cele două morminte, nea Vasile a construit, deasupra pivniței, o micuță cabană din lemn pe care mi-a arătat-o cu mândrie. Pe măsuță se vedeau fotografiile celor trei copii ai lor. Apoi am ieșit iar în curte.

Pământul era gunoiat și nea Vasile mi-a explicat la un pahar-de horincă:

- Noi nu am știut de îngrășămintele până a venit colectivul. Nici de Colorado... nici de ștevie. Apoi i-a venit unuia ideea cu plantatul șteviei, iar acum nu mai putem scăpa de ea nicicum... Dar acum parcă toată lumea s-a stricat la cap - toți pleacă în străinătate...

- Da' măcar de s-ar întoarce, ar putea face ceva și ar putea fi mai bine!

- Dacă ai lăsat casa pustie, în 5-10 ani îl pustie gozul și apoi cum să vie dacă un litru de suc costă cât trei litri de lapte? Amu atât noroc că mai știm ce se mai întâmplă...

Și așa am mai discutat un pic cu nea

Vasile. I-am spus despre Anastasia și am lăsat două cărți – pentru copii și nepoți. Iar el m-a îndrumat spre capătul străzii:

- Acolo, în ultima casă pă dreapta stă Cupșa A. – meri pă la el că el e mai bătrân și poate să-ți povestească multe. Și el are morți prin grădină.

I-am mulțumit și am pornit pe vale în sus, pe străduța de pământ udată de ploile care nu mai vroiau să se termine pentru oamenii care trebuiau să iasă să-și lucreze pământul. Pe drum au venit deodată o fetiță cu o femeie mai în vârstă:

- Da' oare pă cine cotați? mă întrebă aceasta cu un zâmbet senin.

- Io merg la Cupșa Alexandru, că am auzit că și el are strămoși îngropați în grădină...

- D-apăi și noi avem aice la mama...

- Pot să fac ceva poze?

- Hai numa'...

Și am intrat la bunica-străbunică în curte împreună cu fiica ei și nepoțica acesteia... În sus în grădină era construit un foișor cochet și, ceva mai încolo, patru cruci de patru feluri împodobeau livada. Străbunicu', un frate, un nepot se odihneau deja acolo printre pruni... Și lumea și acum petrece împreună în foișorul din fața mormintelor. Lor li se pare aceasta natural, nici urmă de teamă sau repulsie. Am dat nepotei o carte *Anastasia* și am făcut o poză celor trei fete din timpuri atât de diferite.

Am pornit mai departe spre capătul satului și la câțiva metri mai încolo – mă uit în sus pe deal și văd alte două cruci din

piatră îngrădite. Urc la ele și mă uit în stânga – încă două. Clar lucru, nu e deloc rar acest obicei pe aici. Fac câteva poze și cobor înapoi pe drum. După puțin timp ajung și la ultima casă.

Cu nu puțină emoție întreb dacă am ajuns bine:

- Pe Cupșa Alexandru îl caut...

- Eu sunt, îmi spune omul din fața mea... A avea deja 83 de ani dar se ținea bine.

Toată lumea lucra, tinerii săpau grădina.

Am spus în câteva cuvinte despre Anastasia și despre ce vreau să fac. Am spus că am fost îndrumat de alții și că sunt sigur că aș putea afla lucruri interesante de la dânsul. Am cerut permisiunea să pozez mormintele, iar el s-a scuzat de ținuta sa de lucru.

- Noi avem opt morți aici în grădină dinainte de colectiv. Că în timpul comunismului trebuia aprobare specială de la Protopop. Și n-o primeai numai dacă aveai deja morți acolo, îngropați înainte de colectiv. Și io pe atunci eram tare slăbit, că am lucrat din greu și am ieșit la pensie cu 41 de ani muncii calculați. Și atunci, pe vremea comunismului, am făcut cerere că așe mi-au zâs: „- Tu fă numa’ cerere și noi te băgăm unde vrei, numa’ închide ochii...”

Am urcat cu nea Alexa în dosul grădinii la morminte.

- Primul care s-a cerut îngropat în grădină a fost moșu’ Alexa – el a trăit 105 ani... Pe atunci erau patru cimitire: două ortodoxe și două catolice... Iar bisericile erau

pe fundurile de văi departe de drumul principal – încă de pe vremea tătarilor...

Alexa nu avea nimic la cap – doar o moviliță de pământ sub un pom marca locul unde-i odihnesc rămășițele trupești. Dar sufletul – Sufletul... eu sunt sigur că se bucură, poate în alte trupuri, de minunatul peisaj care i se arată...

La dreapta se văd două cruci de fier cu crucifix, iar mai încolo cele patru cruci de beton – de același tip – mai mari, mai masive, două din ele au gazdă, două nu. Cea mai dinainte are înscris „*Aici odihnește / Cupșa Alexandru / nasc... 1925/dece...*”

- Acu’ 20 d-ani am făcut cererea să fiu îngropat aicea – da’ cum să nu mă îngroape lângă strămoșii mei?

- Că eram foarte bolnav...

- Dar ați mai rămas! De știați, poate nu făceați nici-o cerere...

- Da’ nu, că n-o costat decât un kil de horincă... Pe atunci trebuia cerere, da’ n-am murit la cerere... În ’62 s-o făcut colectivul’ și nu mai era voie decât la cimitir. Amu’ e voie iar... Amu’ e mai ușor și e foarte bine, numa’ nu știu cât va ține binele-aista... Mai demult nu erau atâtea griji, dar amu’ – de la patru ani copilul e dat la grădiniță și începe să fie cu griji în cap – să meargă la grădiniță, să dreagă, să învețe...

Ei – câtă dreptate ai nea Alexa – să te audă și cei care decid și ne fac programele școlare, și, tot aceștia să audă și de școala din pădure a academicianului Shetinin!

Iar nea Alexa continuă:

- Că am avut io un coleg de bancă. El o

plecat în America și după trizăci de ani o venit aice și m-o cunoscut. O făcut o mulțime de poze ca și tine, domnișorule, și o zis la urmă că noi aice trăim mai bine decât ei acolo, că el dacă iese pe stradă nu e sigur că se întoarce viu, că nu îl calcă o mașină sau nu îl pușcă cineva, că-s multe arme și nu se știe dacă cineva nu are ceva cu tine...

Apoi, uitându-se în zare la minunatele dealuri care îl înconjurau, nea Alexa adăugă:

- Noi aice suntem liberi... El e deja mort, io mai trăiesc...

M-a impresionat profund acest Om. Am lăsat o carte *Anastasia*...

- Stai, domnișorule, această carte costă... Îmi spuse el încurcat.

- Nu costă... răspund eu, și mai încurcat.

- Am să o studiez cu atenție, numa' să reușiți...

Iar mie de-ndată-mi veni în minte Colonelul-vagabond, cel care a reușit să cutremure atâtea inimi, cu toate că era în fond un fost KGB-ist... *Cedrii Sunători ai Rusiei*.

Am salutat respectuos și m-am întors pe același drum. Pe stradă toată lumea mă salută, indiferent de vârstă. Oare până când se va accentua psihoza citadină - sau psihoza omului modern care începe cu a nu da binețe tuturor ci doar celor cunoscuți...

Ajuns înapoi în orășel am poposit la doamna M. Acum circa treisprezece ani, când am lucrat prin zonă m-am apropiat de această minunată familie, dar nu ne-am văzut de atunci. Două fete frumoase și

deștepte are această doamnă. Am intrat în curte, poarta era deschisă. Am sunat, dar nu a venit nimeni. Am stat un timp nu prea îndelungat, când de după casă a apărut M.

- Nu cred că vă mai aduceți aminte de mine...

Mirarea s-a transformat în bucurie pe chipul ei:

- Emilaș...

- Da, eu sunt...

A fost frumoasă revederea - am vorbit multe, inimile ni s-au deschis și ne-am împărtășit bucuriile, ne-am amortizat necazurile.

- Cele două fete sunt departe peste ocean, dar sunt bine... zicea M. cu larimi în ochi...

Am și un nepotel...

Iar eu mă gândeam: o să apucăm oare să trăim în fericire autentică aici, la noi, cu toții sau vom continua să căutăm o fericire iluzorie dată de confortul material și de orele pe care le petrecem robotind în folosul altora...

Am lăsat o carte *Anastasia* și doamnei M. A doua zi, dimineața am căutat-o la serviciu - urma să fiu luat de acolo cu o mașină care avea drum spre Baia Mare. I-am înmânat cartea mea de vizită, iar ea cotrobăia agitată prin poșetă, zicând că nu are carte de vizită - cum m-am obișnuit să nu caut să înțeleg femeile ci să învăț de la ele și să le iubesc - observam calm. Până la urmă M. găsi ce căuta; a scos cu atenție cartea verde cu portretul Anastasiei pe ea:

- Am adus-o cu mine, poate reușesc să

mai citesc... Așa a fost această căutare a ceea ce este acum aici. Menționez că am scris cele de mai sus pe bază de notițe, a doua zi după ce am sosit *acasă*. Citatele, deci, nu sunt absolut identice cu ceea ce am vorbit pe moment cu minunații oameni pe care i-am întâlnit, dar am încercat să redau cât mai fidel esența acestor dialoguri. Dacă am reușit sau nu – cititorul va decide. De asemenea îmi cer scuze pentru stilul în care au ieșit aceste rânduri, nici eu nu am nici-o pregătire literară...

Vă doresc Numai Bine!

Editura „Dianușa.”, Tg. Neamț, 2008

Câteva cuvinte

Mult prea-iubiți cititori:

Profit de prilejul ivit la sfârșitul cărții a cincea a scriitorului rus Vladimir N. Megre, să adaug câteva cuvinte.

Cu infinită fericire constat că, după publicarea fiecărei alte cărți din seria *Cedrii Sunători ai Rusiei*, rândurile voastre (noastre) se îngroașă tot mai tare. Este un fapt mai mult decât îmbucurător. Nu vreau aici să vă descriu emoțiile care mă încearcă, având în vedere cât de mult îmi doresc ca aceste cărți unice și nemaipomenite să fie citite de cât mai mulți Oameni. Aș dori, totuși, pe cât îmi va fi permis și în puteri, să vă cer: Iubiți cititori, răspândiți mesajul Anastasiei cât vă stă în puteri! Nu fiți timorați, cum adesea se întâmplă, de acele acușări de a fi sectanți sau cine mai știe ce altceva le mai trece prin cap unor *atotștiutori* Să vă impute. Este o reacție normală a acestor oameni: obtuzitatea lor se întruchipează din frica de a pierde valorile în care le place să creadă cu

cerbie, p;lafonându-și astfel orizonturile, încetinindu-și evoluția spirituală. Pătrunderea Adevărului dinlăuntrul lor, de dogmele înșiși va fi obstaculată. Deci, nu-i considerați. Mult mai mărețe sunt vremurile pe care deja le trăim noi astăzi, decât oricare altă previziune cu emfază proclamată de *oamenii de duh*, din care nu puțini s-au ridicat și în România. Nu vreau să îndrept degetul în direcția niciunuia, vreau doar să vă rog pe voi, iubii cititori și susținători, nu vă cheltuiți energiile sau, mai mult, contrazicându-i. Este doar o pierdere. Folosiți-vă, mai bine, resursele de energie Divină cât mai multor oameni posibilitatea de a se atinge de informațiile Anastasiei. Și lăsați-i, singuri să înțeleagă dacă sunt valabile - acestea - sau nedemne de luat în considerație: voi faceți doar de transmițători, restul îl va face mesajul însuși. Iar cei ce vor citi, vor alege singuri încotro să apuce: să urmeze noua energie sau să rămână unde se află și să-și continue viața de până acum. Au tot dreptul, fie în primul, fie în al doilea caz.

Mulți din cititorii noștri ne scriu despre un fenomen, după mine, firesc și pozitiv: după citirea acestor cărți, multora le vine în minte o serie întreagă de întrebări. Așteaptă răspunsuri. Ce pot eu să fac este să vă sfătuiesc, atât pe cei care întrebați cât și pe cei care aceste răspunsuri deja le cunoașteți: să așteptăm cu toții terminarea traducerilor. Va fi publicată în întregime seria *Cedrii Sunători ai Rusiei* și multor din întrebările născute acum li se va răspunde.

Câteva cuvinte despre cartea a cincea

și despre munca de publicare.

Mai înainte de orice, eu personal îmi cer iertare în fața voastră pentru întârziere. Era promisă – cartea a cincea mult mai înainte, dar nu s-a putut face mai repede. Și, iată ce cred eu: nu trebuia să iasă mai înainte. Poate că trebuia să „dospească” ori eu, poate că trebuia să pătrund exact mesajul din ea sau, mai poate că cititorii primelor patru cărți trebuiau să mai aprofundeze câte ceva acolo. Eu nu știu de ce s-a lungit, dar știu că, dacă s-a lungit, atunci așa trebuia..

„Cine suntem noi?”, cartea a cincea din seria scriitorului Vladimir Nicolaevici Megre, vine ca o concretizare a unor vise ale Anastasiei. A fost tratată preponderent chestiunea hectarului de pământ, a vetrei familiei și noua față a Terrei din viitorul apropiat. Și multe din ceea ce se profilează în carte, astăzi, la cinci-șase ani de la publicare, în Rusia există deja (din sursele oficiale) multe așezăminte ecologice, ca efect al cărților. La nivel guvernativ au fost făcuți pași de uriaș. Medvedev, noul președinte al F.R., a tratat, începând cu 2006, acest subiect (chiar dacă fără a menționa C.S.R. ca inspirație) și în Dumă au reușit să dea unele circulare de lege care prevăd atribuirea de pământ familiilor ruse din anumite regiuni. Rusia are specificul ei ca țară, România de asemenea. Eu nu știu (și aici oricine înțelege mai bine, îl rog să mă ajute) dacă proiectul lui Megre poate fi aplicat și la noi, dar sunt ferm convins că proiectul Anastasiei poate fi adaptat oricărei țări din lume.

Acum, rugămintea mea către voi este

de a colabora și oricine are idei concrete, menite să ajute la crearea unui proiect compatibil cu specificul țării noastre, să se facă înainte. Ideile nu-mi lipsesc, multe altele sunt necesare însă pentru a le aplica. Și singur voi putea face puțin. Aștept ajutor – asta aștept de la voi! Vă mulțumesc.

Pentru cei care doresc să se implice în proiect, las aici, chiar dacă nu sunt necunoscute, contactele noastre și adresele la care ne pot scrie:

Editura „Dianușa”, Tg. Neamț, 2008

sediul editurii: str. Sovata 50, bl. C7, apt.4.

- Oradea, jud. Bihor. Tel / fax: 0359 453130, mobil 0748836485.

e-mail editură: redactia@editwa-dianusa.com;

e-mail ptr. proiectul „Anastasi în România” info@editura-dianusa.com.

Cristian Călugăru, 2008

CUPRINS

*Două civilizații
Cunoașteți gustul Universului
Visele Auroville-ului
Prevestitorii noii civilizații
În căutarea dovezilor
Grădina veșnică
Rusia Anastasiei
Cel mai bogat stat
Iar pe Pământ să fim buni
Cursa dezarmării
Știința și falsa-știință
Este oare, liberă mintea noastră?
Călăreața din viitor
Orașul de pe Neva
Cum se transpune în realitate?
Scrisoare deschisă
Întrebări și răspunsuri
Filosofia vieții
Cine ghidează causalitatea?
Prăbușirea
Tentative de decodificare
Realitatea noastră
Dorințele tale
Vecinicia, înaintea noastră amândurora
se-ntinde*

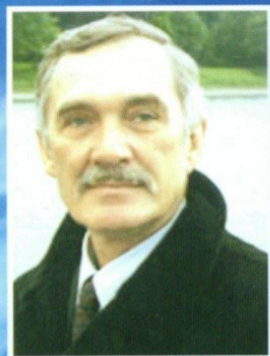
**Pe urmele Anastasiei (Emil Lorant
Cocian - în căutarea mormintelor din
grădinile familiilor)*

** Câteva cuvinte din partea editurii
„Dianușa”*

...omul, când moare, să nu fie îngropat în cimitir, ci să-și afle odihnă pe lotul sau, în minunata grădinuță de mâinile proprii sădită și grijită. Mormântul să nu-i fie împopoțonat cu niciun monument funebru. Amintirea aceluia om să fie vie, nu moartă. Ca amintire familiei, creațiile vii ale omului să-i rămână, doar astfel sufletul i se va putea rematerializa în grădina - rai terestru.

www.printmulticolor.ro

V. Megre

« Cei destoinici, a lor menire s-o pătrund
și a vecinicii esență, fericiți vor trăi, de-
pururea reîntrupându-se, deoarece ei înșiși
cu ale lor gânduri fericită vecinie î
plăsmuiesc »...

Anastasi

Cartea a cincea

CE DRII SUNĂTORIA
RĂZVÂRLII

EDITURA
DIAFUSA